NORA ROBERTS

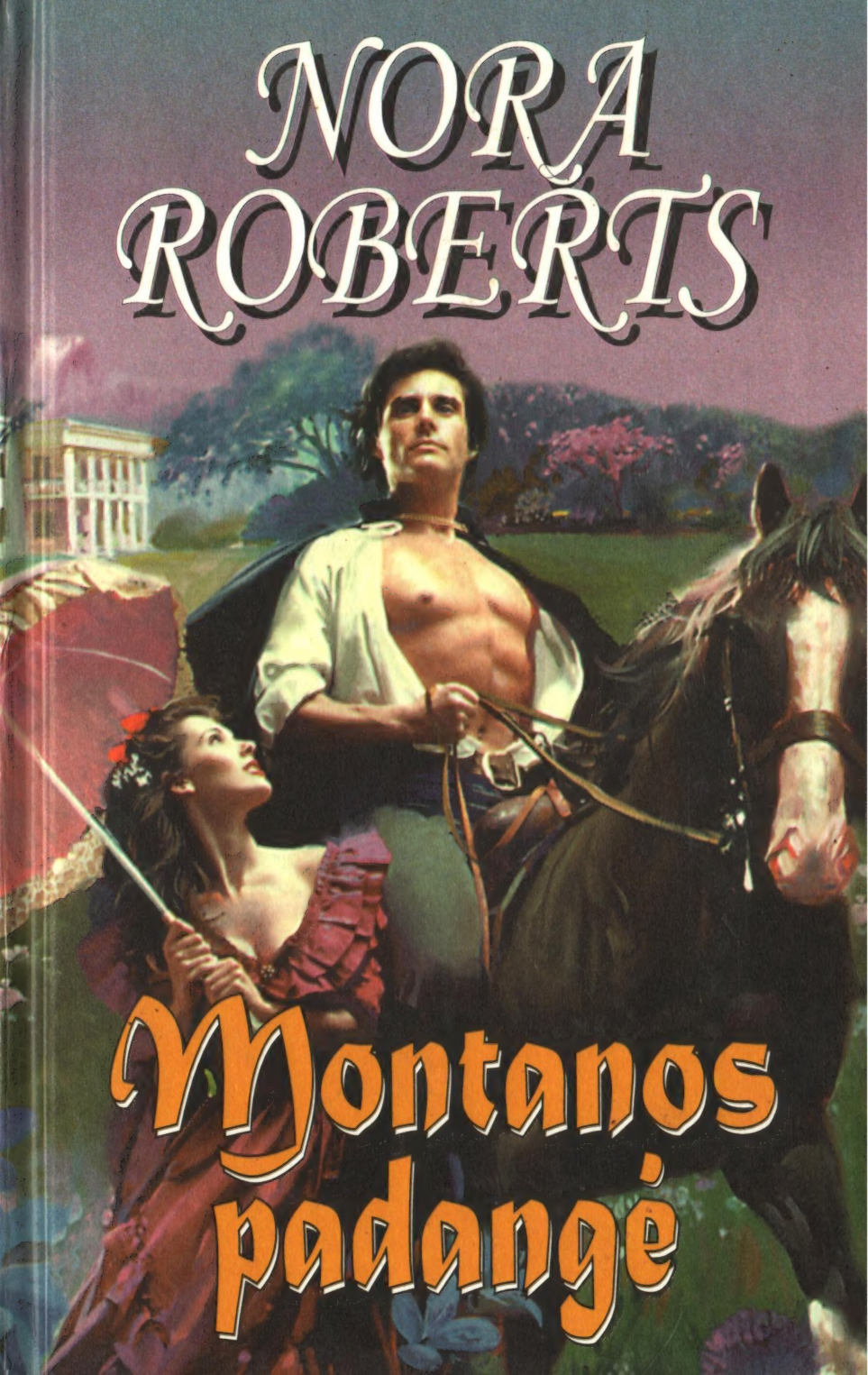

Montanos padangė

Nora Roberts

MONTANOS PADANGĖ

Romanas

TYRAI
Kaunas 1998

UDK 820(73)-3
Ro-04

Nora Roberts
MONTANA SKY

Copyright © 1996 by Nora Roberts
All rights reserved
© Vertimas į lietuvių kalbą, leidykla "Tyrai", 1998
© Leidykla "Tyrai", 1998
Šią knygą versti į lietuvių kalbą, taip pat ją leisti visą ar dalimis, spausdinti ištraukas, platinti knygas ar kitaip naudoti šį kūrinį galima tik leidėjui sutikus.

ISBN 9986-893-43-7

Trijų seserų — Vilos, Tesės ir Lilės — gyvenimas, mirus tėvui, pasikeičia. Jos turi vykdyti testamento sąlygas, kad paveldėtų tėvo turtą. Tačiau gyvenimas pilnas netikėtumų. Visos trys seserys patiria įvairių išbandymų, bet neišsigąsta ir neišduoda savo svajonių...

PIRMOJI DALIS

Pavasaris

Pavasarį šiek tiek apkvaišti...
Emilė Dikinson

1

Benas Makinonas žiūrėjo, kaip dirbama Mersių rančoje. Viskas lygiai taip, kaip jo "Trijose uolose": karvidėse verda darbas, aptvaruose sniegas supluktas, iš kaminų kyla pilki dūmų stulpai.

Tik viena neįprasta: sniege juoduoja apskritimas — ten neseniai degino veršelius.

O ir žmonių veidai. Jie rūškani, akys sunerimusios. Taip pat atrodo ir "Trijų uolų" kaubojai. Vilos pavyzdžiu, Benas liepė išstatyti apsaugą.

Bet padėti Vilai jis nieko negali, ir todėl jo nuotaika bjauri. Gestu pasišaukė Vilą į šalį.

— Man nėr kada su tavimi plepėti, — trumpai atsakė ji. Jos akyse nesimato baimės, tik nuovargis. Kur dingo koketė, su kuria šeštadienį jis ėjo į restoraną, gėrė vyną, o paskui tamsioje kino salėje krimto kukurūzų dribsnius? Tai būtų šaunu pakartojus tokią išvyką, tačiau Benas žinojo, jog dabar ne laikas apie tai kalbėti.

— Girdėjau, tu pasiėmei du vaikinus iš "Aukštutinių upokšnių".

— Taip, vakar jie persikėlė pas mus.

Vila pažvelgė į Metą Bodiną, vieną iš dviejų naujokų. Jis jaunesnis, ir jį jau praminė Studentu. Plačiak-

raštė skrybėlė pakrypusi ant rausvaplaukės galvos. Studento veidas visai kaip berniūkščio, net ūsiukai nekeičia įspūdžio.

Nors Metas beveik to paties amžiaus kaip ir Vila, jai atrodo esąs dar pienburnis, kaip ir Bilis. Užtat Bodinas protingas, stiprus ir trykšte trykšta naujais užmojais.

Antrasis — Nedas Takeris. Raumeningas, liesokas neaiškaus amžiaus kaubojus saulės ir vėjo nugairintu veidu ir išblukusiomis žydromis akutėmis. Nedas visą laiką čiulpia cigaro nuorūką, beveik nepraveria burnos ir dirba kaip mulas.

— Jie tinkami, — pasakė Vila.

— Takerį neblogai pažįstu, — tarė Benas, pagalvojęs, jog dabartinėmis aplinkybėmis už nieką negalima galvos dėti. — Jis šauniai darbuojasi lasu. Kiekvienoje mugėje užima pirmąją vietą. O štai Bodinas, tas pasirodė neseniai, — Benas pažemino balsą. — Visai neseniai.

— Man reikia žmonių. Jeigu žudikas — vienas iš jų, aš linkusi, kad jis būtų šalimais. Tebūnie matomas, — ji atsiduso pagalvojusi, kad dabar reikėtų kalbėti apie orus, apie veršelius, o ne apie žudynes. — Mes netekome aštuonių veršelių, Benai. Ilgiau taip tęstis nebegali.

— Vila, aš tiesiog nežinau, kuo tau padėti, — tarė jis, spausdamas jos alkūnę.

— Niekuo, — atrėžė ji ir tuoj pat pasigailėjo, kad jos balsas nuskambėjo taip griežtai. — Kuo čia bepadėsi? Visa tai reikia išgyventi. Per dvi dienas nieko neįvyko. Galbūt tas tipas kur išsidangino.

Tuo ji pati netikėjo, bet manė, jog būtina dėtis optimiste.

— O kaip tavo seserys?

— Geriau nei buvo galima tikėtis, — ji vos šyptelėjo. — Tesė padeda karvidėje. Su pirmaisiais dviem ver-

šeliais jai sekėsi sunkiau, bet paskui liovėsi spygavusi ir prisitaikė.

— Brangiai sumokėčiau, kad pamatyčiau, kaip ji tai daro.

Vila prunkštelėjo:

— Taigi reginys to vertas. Ypač tą akimirką, kai jai per užpakalį plyšo džinsai.

— Iš tikrųjų, ką? O fotoaparato neturėjai su savimi?

— Deja, ne. Tesė keikėsi paskutiniais žodžiais, o mano vaikinai netvėrė džiaugsmu. Teko jai duoti senas Vudo kelnes, — Vila pažvelgė į šalį ir pamatė Tesę purvinomis velvetinėmis kelnėmis, nunešiota skrybėle, sena Adamo striuke. — Darbui ši apranga tinka geriau nei aptempti džinsai.

— Na, kaip į tai pažiūrėjus, — truktelėjo pečiais Benas.

— Labą rytą, galvijų augintojau Makinonai, — pasveikino jį Tesė.

— Labą rytą, galvijų augintoja Mersi.

Tesė nusišypsojo, valiūkiškai atsmaukė skrybėlę ant pakaušio.

— Lilė išvirė keletą litrų kavos, — tarė ji. — Sako, dabar esanti laisva ir gali švirkšti karvėms vaistus į rūreles.

— O ar tu jau išsikvėpei?

Tesė pažvelgė į Beną, paskui į Vilą. Suprato, jog jų kalbėtasi apie ją.

— Na, manau, dar dienelę padirbėsiu. O savaitgaliu deramai pailsėsiu. Kurorte.

Vila paniuro.

— Apie ką tu šneki?

— O kaipgi mūsų lažybos? — Tesė džiaugsmingai nusišypsojo. — Vakar aš tave aplenkiau dviem veršeliais. Hemas apskaičiavo.

— Kas tai per lažybos? — pasmalsavo Benas, bet atsakymo nesulaukė.

Vila sušnypštė:

— Visa tai šuns šūdas.

— Joks nė šūdas. Tu pralošei man, ir dabar ranča apmokės už savaitgalį kurorte. Aš jau užsisakiau. Penktadienio rytą iškeliaujame.

— Tai jau ne! Aš nemesiu darbo dėl kažkokių idiotiškų purvo vonių.

— Suki uodegą?

Vilos akys blykstelėjo tokiu grėsmingu blyksniu, kad Benas delikačiai kostelėjo ir pasitraukė į šalį — toliau nuo nuodėmės.

— Nė kiek nesuku! Tu pati žinai, kas čia įvyko. Man iš galvos išdulkėjo tos idiotiškos lažybos. Policija atitraukė mane nuo darbo! Vakar aš beveik nebuvau prie veršelių.

— O aš buvau. Ir laimėjau, — Tesė pasitraukė arčiau sesers. — Ir dabar važiuosim. O jeigu įjungsi atbulinį bėgį, aš visai apygardai apskambinsiu, kokia tu melagė.

— Aš laikausi žodžio, o jeigu kas tvirtins priešingai...

— Mergaitės, mergaitės! — Benas pabandė jas išskirti, bet Vila jam sušnypštė:

— Makinonai, eik šalin!

— Traukiuosi, — jis iškėlė delnus. — Nedelsdamas traukiuosi.

— Tu rengiesi mesti rančą per patį darbų įkarštį, — iškošė Vila stumtelėdama Tesę į petį. — Na, velniai tavęs nematė. O aš taip negaliu.

— Gali negali, vis vien važiuosi su mumis, — Tesė irgi bakstelėjo jai. — Lažybos yra lažybos. Visų pirma tu pralošei, o antra — to labai nori Lilė. Ir štai dar ką tau pasakysiu. Galėtum labiau gerbti žmones, dirban-

čius šioje rančoje. Ir labiau pasitikėti jais. Tarp kitko, užsakyti vietas kurorte pasirodė ne taip jau paprasta. Aš stirksau šioje velnio rančoje jau kone pusmetį. Vien tik dėl to, kad vienas šunsnukis nusprendė pajuokauti iš kapo.

— Nieko, po pusmečio tavęs čia nebebus.

Vila pati nesuprato, kodėl ši mintis jai sukėlė įtūžį.

— Dar ko! Kai tik išbūsiu nustatytą laiką, manęs čia daugiau niekas nebepamatys. Bet kol esu čia — žaidžiu pagal taisykles. Tu irgi. Taigi ruoškis kelionei, sesute. Jei prireiks, aš tave primušiu, kol neteksi sąmonės, surišiu ir įgrūsiu į automobilį.

— Ne į automobilį, o į džipą, — suriko Vila ir užsispyrusi atstatė į priekį smakrą. — Pas mus šičia "automobilių" nėra! Įdomu būtų pasižiūrėti, kaip tu mane primuši, Holivudo panele.

— Eik tu su savo džipais! — Tesė iš visų jėgų stumtelėjo ją į krūtinę. — Nešdinkis velniop!

Dabar Vila nebeištvėrė. Ji užsimojo ir, kiek pajėgė, trenkė seseriai kumščiu į žandikaulį. Iš netikėtumo Tesė drėbėsi ant žemės.

Velniuodamasis Benas žengtelėjo į priekį, o Vila atgailaudama sumurmėjo:

— Dovanok. Pati nežinau, kas man...

Ji nebaigė sakiusi. Tesė nelyginant įerzinta tigrė šoko ant jos, ir abi jau ritosi žeme.

Kiek pasvyravęs, Benas nusprendė, kad gyvybė yra brangesnė, ir pasitraukė šalin.

Seserys vartėsi po sniegą spiegdamos, kiek pajėgia, draskėsi ir mosavo kumščiais. Benas spėjo, kad dabar jos kibs viena kitai į plaukus, ir neapsiriko. Iš karvidės pasipylė kaubojai, bet Makinonas gestu liepė jiems laikytis atokiau.

— Oho ho, — atsiduso nuvargęs Hemas. — Dėl ko gi jos čia?

— Dėl kažkokių lažybų, purvo vonių ir džipo.

Hemas pradėjo sukti cigaretę, o kaubojai įsitaisė pusračiu per saugų nuotolį.

— Tesė sunkesnė, užtat Vila piktesnė, — mąsliai tarė Hemas ir susiraukė matydamas, kaip Tesė atsivėdėjusi talžo Vilą kumščiu per žandą. — Kaip ji galėjo praleisti tokį smūgį? Tiesiog gėda, gėda!

— Kaip manai, ar jos draskysis nagais? — paklausė Bilis. — Tai bent grumtynės!

— Nepatariu kištis, — perspėjo Benas. — Antraip teks nuo abiejų. Tesės nagai ilgi. Nenorėčiau, kad tokiais perakėtų mano fizionomiją.

— Vila ją sutvarkys, — džiaugėsi Džimas žvelgdamas į besiridinėjančias žeme moteris. — Statau dešimt prieš vieną.

Benas sumetė mintyse, kad geriau nesikišti:

— Na, jau aš tokiose lažybose nedalyvausiu.

Iš piktumo Tesė pamiršo dvimečius karatė kursus ir pešėsi impulsyviai, kaip vaikystėje. Kas kartą, kai Vilos kumštis jai pataikydavo, Tesei prieš akis viskas subanguodavo. Ji žinojo, jog čia ne treniruotė, o tikros peštynės — treneris jų neišskirs.

Vila bakstelėjo jos nosį į purviną sniegą, o Tesė piktai spjaudydamasi apsigręžė ir kibo seseriai į plaukus. Vilai iš akių pažiro kibirkštys. Šiaip ne taip ji ištrūko, išgirdo balsų traškesį ir pirmąją akimirką nesuprato, kas plyšta, — plaukai ar rūbai.

Ji baisiai norėjo pulti į kovą dantimis, tačiau neleido išdidumas.

Bet jau po sekundės pasigailėjo dėl savo skrupulingumo — dabar jau Tesė apsižergė ją ir panardino veidu į purvą.

Tesė kaip tik prisiminė tinkamą veiksmą ir Vilą vikriai paspaudė po savimi.

— Pasiduok! — riktelėjo ji, bandydama išsilaikyti viršuje. — Aš stipresnė už tave.

— Nukelk nuo manęs savo storą šikną!

Vila įsigudrino ir visgi įstengė nublokšti nuo savęs Tesę.

Sunkiai kvėpuodamos abidvi sėdėjo ant žemės ir piktai spoksojo viena į kitą.

Kaubojai pagarbiai tylėjo. Vila neslėpė pasitenkinimo, kad švaruolė Tesė visa išterliota purvu, jos plaukai išdrikę, o lūpos perskeltos iki kraujo.

Teisybę sakant, Tesė jautėsi nekaip. Skaudėjo visus kaulelius, maudė visą kūną. Ji sukando dantis ir pasiūlė:

— Lygiosios?

Širdies gilumoje Vila baisiai apsidžiaugė, tačiau to neparodė — linktelėjo iš lėto, oriai. Paskui pasižiūrėjo į publiką ir nusikeikė: kaubojai rimtai atsiskaitinėjo — pinigai ėjo iš rankų į rankas.

— Už ką aš jums moku, dykaduoniai? Kad dykinėtumėte?

— Ne, mem, — atsargiai tarė Džimas, žengdamas žingsnį atgal.

Jis norėjo pasiūlyti Vilai ranką, bet iš jos akių blizgesio suprato, jog geriau to nedaryti.

— Gerai, vaikinai, dirbam! — skubiai sušuko jis. — Pertrauka baigėsi.

Kaubojai vėl suėjo į karvidę, ir iš ten tučtuojau pasigirdo garsus kvatojimas.

— Na, jau baigėte? — paklausė Hemas.

Vila šnirpštelėjo nosimi, sumišusi pasitrynė išterliotą kelį.

— Na, ir gerai.

Jis numetė nuorūką, užtrynė ją kulnu.

— Kitą kartą, kai norėsite peštis, pasirinkite nuo-

šalesnę vietą, neatitraukite vaikinų nuo darbo. Tai einam, Benai?

Benas pasielgė išmintingai neleisdamas sau nė karto šyptelėti ir nužingsniavo paskui Hemą galiausiai paklausęs:

— Merginos, gal padėti jums atsikelti?

— Apsieisiu be tavęs, — sušnypštė Vila ir sunkiai atsistojo vos nesuvaitojusi iš skausmo.

Ji visa sušlapo, išsitepė, sušalo, palaidinė karojo skutais, o paakyje jau ryškėjo mėlynė.

Ji sunerimo — ar sveiki dantys. Liežuviu perbraukė dantenas — atrodo, visi savo vietose.

— O aš pagalbos neatsisakyčiau.

Tesė karališkai ištiesė ranką, ir Benas padėjo jai atsikelti.

Su baime Tesė galvojo, ką jai lemta išvysti veidrodyje, bet laikėsi narsiai.

— Dėkui, — oriai pasakė ji. — O kai dėl tavęs, Vila, tai mes susitarėme. Penktadienio rytą būk pasirengusi. Ir nepamiršk įsidėti padorios suknelės — jos mums prireiks vakarais.

Vila kunkuliavo iš pykčio, todėl nieko neatsakė — apsisuko ir nudrožė į karvidę. Vyrai bematant liovėsi kvatoję.

— Važiuos, — ramiai tarė Benas, išsiėmė nosinę ir ėmė šluostyti kraują nuo Tesės veido. — Šauniai tu ją suvystei. Savo žodžių ji neatsisakys.

— Oi, — cyptelėjo Tesė, čiupinėdama guzą ant galvos. — Brangiai gi man tai kainavo. Paskutinį kartą pešiausi devintoje klasėje, kai Enmari Bristol išvadino mane storule. Gerai tada ją patarkavau, o rytojaus dieną pradėjau nuo dietos.

— Dieta padėjo, — pripažino Benas ir ištiesė jai suglamžytą skrybėlę, — visais atžvilgiais.

— Tai tiesa, — pasakė Tesė maukšlindamasi skry-

bėlę ant sutaršytų plaukų. — Aš jaučiuosi gerai. Bet, nuoširdžiai pasakius, nemaniau, kad Vil pasirodys esanti toks kietas riešutėlis.

— Ji džiūsna, bet raumeninga.

— Jis man sako, — prunkštelėjo Tesė, laižydama patinusią lūpą. — Bet išvežti ją į visuomenę ne pro šalį. Jai to reikia labiau negu man ir Lilei.

— Čia tu teisi.

— Neįsivaizduoju, kada ji miega. Atsikelia anksčiau už visus namiškius, iki vėlumos užsisėdi savo kabinete, — Tesė patraukė pečiais. — Nors man — kas?

— Nešnekėk.

— Na, nežinau, — ji provokuojančiai pažvelgė į jį. — Aš gi suprantu, ko jai stinga. Gero, tikro sekso iki užsimiršimo. Aš neimu į galvą, ko tu sumišai?

Benas nenorėjo kalbėti šia tema. Tai draudė padorumo taisyklės, bet instinktas jam kuždėjo visai priešingai. Apsidairęs Benas paėmė Tesę už parankės ir pasivedėjo į šalį.

— Supranti, Vila niekada... nė sykio... — jis nebaigė sakyti.

— Ką "nė sykio"? — nekantriai paklausė Tesė ir aiktelėjo. — Nė sykio neužsiėmė seksu? Čia tai bent! — ji garsiai atsiduso, susimąstė. — Tada viskas sudėtingiau.

Ji pakštelėjo Benui į žandą ir susiraukė — peršėjo lūpa.

— Vadinasi, Benai Makinonai, tu taktiškas ir kantrus žmogus. Tai labai mielas tavo bruožas.

— Velnias, — burbtelėjo jis. — Visko esmė ta, kad ji neturi su kuo pasikalbėti. Štai jeigu rastųsi, kas jai viską paaiškintų...

Tesė iš pusės žodžio suprato užuominą.

— Na, jau ne. Tik ne aš.

— O kodėl gi? Juk jūs seserys!

— Na, žinoma, mūsų tiesiog vandeniu neperliesi, —

dygiai pasakė Tesė. — Įsivaizduoju, kaip ji apsidžiaugs, kai pradėsiu jai skaityti paskaitą apie seksualinio auklėjimo pagrindus.

— Taip, tu teisi.

"Praalko, vargšelis", — pamanė Tesė ir švelniai patapšnojo jam per žandą.

— Varyk savo liniją, sūneli. O aš pasuksiu galvą, gal ir sugebėsiu tau bent kuo pagelbėti.

Greičiau jau pasinerti į putojančią vonią ir deramai atsipalaiduoti.

Kasydamasi sužeistą užpakalį, Tesė nušlubavo namo.

— Čia tai bent! — aiktelėjo Lilė, kai seserys atvyko į kurortą.

Gyvenime ji nieko panašaus nematė.

Pagrindinis korpusas — žemas erdvus pastatas iš medžio ir stiklo — stovėjo didžiuliame plote iš visų pusių apsuptas vaizdingų kalvų, amžinai žaliuojančių krūmų ir šildomų baseinų, viršum kurių svajingu dūmeliu vinguriavo garai.

Vestibiulyje Lilė susijaudinusi spaudė prie krūtinės krepšelį, apžiūrinėdama aukštas lubas, palmes, didžiulį dvigubą židinį. "Turbūt visa tai kainuoja baisius pinigus, — pagalvojo Lilė. — Viskas čia taip prabangu, didinga, gražu."

Bet Tesė akivaizdžiai jautėsi čia kaip namuose. Ji draugiškai nusišypsojo durininkui, pašaukė jį vardu ir ėmė aptarinėti, kaip nuostabiai ji su draugu praleidusi čia laiką aną kartą.

Durininkas tik ir lankstėsi jai. Jis iškvietė patarnautoją, liepė jam nunešti bagažą į lengvutį namelį su verandomis, skirtą seserims Mersi.

Šis pastatas Lilei padarė dar didesnį įspūdį už pagrindinį.

Svetainėje visa siena stiklinė, tad atsiveria didin-

gas kalnų reginys, o kartu karštas šaltinis tarp uolų, kuris skiriamas tik namelio gyventojams.

Židinyje jau liepsnoja ugnis, ant stalo — pamerktos šviežios gėlės. Visur patogūs krėslai ir sofos, kampe — didžiulis televizorius, videomagnetofonas ir stereosistema.

Iš svetainės galima patekti į nuostabų valgomąjį su juodmedžio baldais, o dar toliau — mažytė virtuvėlė.

— Čia tai bent, — vis kartojo Lilė.

Tuo metu patarnautojas parodė joms miegamąjį, iš kurio pro stiklines duris galėjai patekti į akmeninę terasą. Čia dvi dvivietės lovos su pūkinėmis pagalvėmis ir storomis pūkinėmis antklodėmis. Pažvelgusi į vonią, Lilė pamatė didžiulį dramblio kaulo spalvos rezervuarą, dušo kabinas ir, suprantama, bidė.

Tik pamanyk — bidė.

Tuo metu Tesė aiškino patarnautojui:

— Šiuos krepšius čia, anuos — ten. Ji (žvilgtelėjo į Vilą) įsikurs kitame miegamajame. Ar neprieštarauji, Lile, kad mes su tavimi apsigyventume drauge?

— Kas? Aš? Aišku, ne.

— Štai ir puiku. Nagi tvarkykis. Pirmoji procedūra po valandos.

— Kokia procedūra?

— Dėl nieko nesijaudink, — Tesė nuo jos atsimušė atsisveikindama su patarnautoju. — Viską aš apgalvojau. Tau patiks.

Lilė atsisėdo ant minkštos lovos. Jos jausena tokia lyg sapnuojant nuostabų sapną, kurį, be to, sapnuoja ir kažkas kitas.

— Kas jūsų akiai, širdele?

Terapeutė, konsultantė, kosmetologė — velniaižin, kaip ją pavadinus — jautriai apžiūrinėjo mėlynę Vilai

po akimi. Pati Vila gulėjo nuogutėlė ant balto kaip sniegas stalo.

— Užsigavau patamsyje, — niūriai burbtelėjo ji.

— Aišku. Reikės kreiptis į mūsų odos priežiūros specialistę. Atsipalaiduokite, tik gulėkite, ir tiek, — tarė dama baltu chalatu ir pradėjo vystyti Vilą į kažką šilta ir drėgna. — Jūs pirmą kartą pas mus?

— Taip.

"Ir paskutinį", — mintyse pridūrė Vila.

Ji jautėsi tarsi būtų vyniojama į tramdomuosius marškinius. Širdis ėmė pašėlusiai daužytis, tapo sunku kvėpuoti, Vila spardėsi ir muistėsi.

— Ne ne, gulėkite ramiai, kvėpuokite lygiai ir giliai, — moteris užklojo ją sunkia antklode. — Daugelis klientų iš pradžių sunkiai reaguoja į žolių kompresus. Svarbiausia čia — atsipalaiduoti. Leiskite, aš patepsiu jums hematomą štai šiuo skiedinėliu. Tinimas tuoj pat praeis. O ratilai po akimis! Man rodos, jūs neišsimiegate.

"Išties nuostabu, — pagalvojo Vila — uždengė man akis kažkokiais tamponais, dabar išvis nieko nematau. Gal pašokti nuo stalo ir lėkti iš čia, kiek kojos neša? Kažkaip nepatogu nuogut nuogutėlei".

Nusprendė paklusti ir kaip pasmerkta atsipalaidavo.

Paskui Vila išgirdo muziką. Ne, ne muziką — tai čiurleno vanduo ir čiulbėjo paukščiai. Vila giliai atsikvėpė, pagalvojo, jog keturiasdešimt aštuonios valandos — tai ne taip jau ilgai. Galima ir pakentėti.

O praėjus penkioms minutėms, ji jau giliai miegojo.

Po dvidešimties minučių pakirdo, mieguistai sumirksėjo:

— Kas? Kur aš?

— Viskas normalu, — tarė moteris nuimdama kompresą. — Šaliname toksinus iš jūsų organizmo. Dabar jums reikia gerti kuo daugiau vandens. Keletą valandų — tik vandenį ir daugiau nieko. Po dešimties minučių

homažo seansas. Leiskite, padėsiu jums užsivilkti chalatą ir įsiauti į šlepetes.

Pusiau miegodama Vila klusniai įkišo rankas į chalato rankoves, įsispyrė į šlepetes.

— O kas tas homažas?

— Jums patiks, — atsakė trumpai.

Ir vėl ją nuvilko nuogai, vėl paguldė ant kažkokio stalo, o moteris šviesiai rožiniu chalatu pradėjo trinti odą šiurkščiu šepečiu, išteptu kažkokiu smėlio spalvos kremu.

Iš netikėtumo Vila klyktelėjo.

— Ką, per stipriai? — paklausė moteris. — Atleiskite.

— Ne, tai iš netikėtumo.

— Pakentėkite, užtat jūsų oda bus kaip šilkas.

Vila išsigandusi užsimerkė, o moteris ėmė trinti jai sėdmenis.

— Kuo jūs čia mane tepate?

— Tai mūsų nuvalantis balzamas. Iš žolių, visiškai natūralus. Jūsų oda nuostabi, gražaus atspalvio, bet iš kur tiek daug mėlynių?

— Padėjau karvėms veršiuotis.

— Padėjote veršiuotis? Ak, jūs dirbate rančoje, ar ne? Tikriausiai tai labai įdomu. Šeimos verslas, tiesa?

Vila mintyse susitaikė su tuo, kad dabar jai nuners visą odą, ir trumpai atsakė:

— Taip.

Vilos ir Tesės susitikimas vyko tokiomis aplinkybėmis: Vila gulėjo ant nugaros, vėl nuogut nuogutėlė, jei nematysime storo sluoksnio rudo purvo, tirštai užtepto ant viso kūno. Tesė žvilgterėjo pro duris ir grobuoniškai nusikvatojo.

— Tu man už tai atsimokėsi, Holivudo šliure, — sušnypštė Vila.

Šią minutę kankintoja, apsivilkusi chalatą, karštu purvu pradėjo tepti jai krūtinę.

— Atsimokėsiu ne aš, apmokės ranča, — džiugiai atsakė Tesė. — O tu atrodai — tiesiog klasė!

— Atleiskite, mem, — tarė kabineto šeimininkė, — bet pašaliniams čia įeiti draudžiama.

— Tai normalu, mes seserys.

Tesė atsirėmė į duris. Su baltu frotiniu chalatu ji atrodė tarsi būtų savo namuose.

— Man penktą valandą tvarko veidą. Žvilgterėjau, kaip tau einasi.

— Mane pernešinėja nuo stalo ant stalo.

— Tau reikėtų užsukti į garinę per pertraukas tarp seansų. Kur iš čia eini?

— Nieko nenutuokiu.

— Mis Mersi irgi eis tvarkytis veido. Biomasažas. Trukmė — viena valanda.

— O, tai šaunus daiktas, — paaiškino Tesė. — Na, gerai, mėgaukis gyvenimu. Lilė gretimame kambaryje, jai daro viso kūno biomasažą. Ji tiesiog murkia iš pasitenkinimo. Iki, pasimatysim.

— Tai jūs atvažiavote su seserimis? — paklausė moteris, Tesei uždarius duris.

— Taip.

— Labai malonu.

Vila pasmerktosios tonu atsakė:

— Taip.

Atgal į savo numerį Vila atšliaužė tik po šešių. Kojos neklausė jos, keliai linko. Užvis blogiausia, kad ji pasirengusi kaukti iš pasitenkinimo. Kūnas toks lengvas, apvalytas, atsipalaidavęs, o ir nuotaika labai pakitusi.

Galbūt paskutinysis lašas buvo penkiolikos minučių seansas saunoje po valandos intensyvaus masažo.

Ten Vila, atsidūrusi tarp tokių pačių įšildytų nuogų moterų, galutinai ištižo.

— Na, štai ir tu, — pasveikino ją Tesė, iššaudama šampano kamštį. — O mes su Lile nusprendėme, jog tavęs nebelauksime.

— Kokia nuostabi tu atrodai! — Lilė, įsisupusi į chalatą, suplojo rankomis. — Tiesiog spindinti!

— Aš vos paeinu. Tas masažuotojas, rodos, Derikas, sakyčiau, visa mane sulaužė.

— Tave masažavo vyras? — apstulbo Lilė. — Visą kūną?

— O tave kas?

— Mane — moteris. Aš maniau...

Tesė kyštelėjo jai į ranką aukštą taurę.

— Aš tau speciliai užsakiau masažuotoją moterį, Lile. Pamaniau, jog taip tau bus ramiau, — kitą taurę ji ištiesė Vilai. — O jai paprašiau skirti vyrą. Tegu sužino, kaip šaunu, kai vyriškos rankos šmižinėja po tavo kūną. Net tokioje perdėm profesinėje aplinkoje.

— Jei man paklustų rankos ir kojos, prieičiau ir deramai tau įkirsčiau.

— Tu gi už mane turėtum Dievui melstis, — Tesė atsisėdo į krėslą. — Ar tau patiko masažas?

Vila atsigėrė vyno. Po begalės vandens, išplempto perdien, šampanas jai pasirodė esąs tikras balzamas.

— Galbūt, — ji nugėrė dar gurkšnelį, atsilošė. — Jis panašus į Harisoną Fordą. Nuostabiai masažavo pėdas. Ir štai čia, virš mentikaulių, — ji krustelėjo. — O kokie jo pirštai — tiesiog fantastiški.

— Žinai, sako, jeigu vyro didysis pirštas didelis, — šyptelėjo Tesė nugėrusi šampano, — tai ir... Štai Beno, pavyzdžiui, didieji pirštai ilgi ilgi.

— Geriau žiūrėtum į Neitą.

— Su Neitu aš miegu, ir man to pakanka. Bet aš rašytoja, o rašytojos mėgsta stebėti pasaulį.

— Adamo pirštai tiesiog nuostabūs, — užgiedojo Lilė ir bematant smarkiai išraudo. — Tai yra, norėjau pasakyti, jo rankos gražios. Ne kita prasme... — ji užsikirto ir mostelėjo ranka. — Ilgi, ir tiek. Ar dar galiu išgerti šampano?

— Gali, — Tesė čiupo butelį. — Dar pora taurių, ir tu viską viską papasakosi mums apie Adamą.

— Ne, aš to nesugebu.

— Tai užsakysiu antrą butelį.

— Neerzink jos, — tarė Vila, bet be įprastinio piktumo. — Ne visos mėgsta pliurpti apie savo intymųjį gyvenimą.

— Apskritai aš mielai, — išpoškino Lilė ir vėl nuraudo. — Visiems pasaulyje papasakočiau apie savo laimę. Nė neįsivaizdavau, kad tai įmanoma, — ji visai nemokėjo gerti, bet antrą taurę šauniai išmaukė. — Adamas toks gražus. Turiu omenyje ne tik veidą, o visą kūną. O Dieve! — ji prispaudė ranką prie krūtinės, ir Tesė, pasinaudojusi pauze, vėl pripylė jos taurę. — Jis tarsi iš gintaro išdrožtas. Kai žiūriu į jį, visa tarsi alpstu. O be to, jis toks švelnus! Bet būna akimirkų, kai jis visai nešvelnus, bet man vis viena, kadangi aš labai noriu jo, o jis nori manęs. Visa tampa taip beprotiška, jaučiuosi lyg galėčiau mylėtis daug valandų, net ir dienų be pertraukos. Apskritai nesustodama. Įsivaizduokite, kartais patiriu tris ar keturis orgazmus paeiliui. O su Džesu man to išvis nebūdavo... — ji nutilo ir sumirksėjo. — Ką čia aš paistau?

Tesė sunkiai atsiduso, gurkštelėjo vyno.

— Gaila, kad sustojai. Dar pora minučių, ir aš pati pabaigčiau.

— Niekada savo gyvenime ko nors panašaus nesu garsiai sakiusi, — aiktelėjo Lilė ir užsidengė veidą rankomis. — Jūs tikriausiai siaubingai sumišusios.

— Visiškai ne, — patikino ją Vila, nors viduje ji

visa virpėjo. — Aš labai džiaugiuosi, kad tu su Adamu laiminga.

— Ne, iš tiesų niekada niekam nesu taip kalbėjusi, — plykstelėjo Lilė. — Ir nepasakosiu. Tik jums abiem.

— Gana, nustok.

— Ne! — Lilė ryžtingai papurtė galvą. — Dabar mano gyvenime viskas pasikeitė. O prasidėjo nuo to, kad susipažinau su jumis. Aš ėmiau keistis. Nors įvyko tiek klaikių dalykų, aš vis vien laiminga. Atradau Adamą, atradau jus. Visus jus labai myliu. Atleiskite, kad visa tai sakau.

Ji pašoko ir išlėkė į vonią.

Vila susijaudino. Ji pasiklausė, kaip vonioje teka vanduo, paskui tarė:

— Gal pasižiūrėkim, ką ji ten daro?

— Neverta. Valandėlę netrukdykim jai.

Truputį pagalvojusi, iš pintinės su vaisiais ji parinko didelį rausvą obuolį.

— Su ja viskas gerai. Rančoje reikalai sumauti, bet yra kuo guostis.

— Tikriausiai taip ir yra iš tikrųjų, — Vila pasižiūrėjo į taurę, paskui pažvelgė į seserį. — Žinai, džiaugiuosi, kad geriau pažinau tave. Tai anaiptol nereiškia, jog tu man patinki, — paskubom pridūrė, — bet gerai, kad mes drauge.

Tesė nusišypsojo, jos susidaužė taurėmis.

— Išgerkim už tai.

2

— O kam dar to reikia? — paniurusi paklausė Vila, kai pedikiūrininkė ėmė dažyti švelniai rožiniu laku jos kojų nagus. — Be manęs, jų niekas niekada nematys, o aš niekada nekreipdavau dėmesio į savo kojų nagus.

— Tai ir matyti, — atrėžė Tesė gėrėdamasi savo

nagų spalva — lakas "Rožinė beprotybė". — Kol Marta jų nepatvarkė, galėjai pamanyti, kad nagams kirpti tu naudoji vejos šienapjovę.

— Na, tai kas?

Užvis labiau Vila neapkentė savęs todėl, kad jai baisiai patiko visa, ką su ja darė, — ypač žavingas kojų masažas. Ji atsigręžė į gretimą pedikiūro krėslą. — Jame Lilė pasimėgaudama gėrėjosi pusiau nudažytais savo nagais.

— Tai tu iš tiesų manai, kad Adamas pastebės tą... kaipgi jis vadinasi, — Vila pasilenkė perskaityti lako pavadinimo — tą "Nimfos koralą"?

— Užtat aš dabar jaučiuosi daili, — šypsodamasi Lilė pažvelgė į rankas, jų nagai jau padengti tokiu pačiu laku. — Suaugusi ir daili. — Ji atsigręžė į Tesę. — Argi ne?

— Taigi, — tartum mokytoja, džiūgaujanti, kad po ilgos ir sunkios pamokos mokinys pagaliau išsiaiškino teoremą, Tesė suplojo delnais, tačiau stengdamasi nenubraukti lako. — Garbė Dievui, girdžiu blaivią pastabą. Protinga moteris rengiasi ir dažosi visai ne dėl vyrų. Pirmiausia ji tai daro pačiai sau. O antra — kitoms moterims, nes tik jos sugeba įžvelgti visas smulkmenas. Na, o jau paskiausiai tai skiriama vyrams, kurie, jei moteriai pasiseks, gali suvokti paveikslo visumą.

Nuoširdžiai smagindamasi, Tesė suraukė antakius ir prašneko bosu:

— Oho, kokia gražuolė. Maloniai kvepia. Aš jos geidžiu.

Jos vaidyba buvo įvertinta. Vila garsiai prunkštelėjo.

— Vadinasi, vyrai tau buvę nebuvę, Holivudo panele?

— Au contraire*, bukagalve. Jiems skiriu labai daug dėmesio ir manau, jog vyrai — puiki pramoga, galinti pagražinti kasdienybės rutiną. Štai, pavyzdžiui, Neitas.

* Priešingai *(pr.)*.

— Na, su juo tu, atrodo, jau išsiaiškinai.

— Taip, — Tesės šypsena bematant tapo grobuoniška ir įžūli. — Neitanas Torensas iš pradžių atrodo gan mįslingas. Toks rambus galvijų augintojas su Jeilio diplomu kišenėje, mėgstąs Kytsą, pypkės tabaką ir senamadiškus kostiumus. Toks derinys kartu yra ir išsūkis, ir daug žadanti galimybė, — ji aiškiai su malonumu pasižiūrėjo į savo kojas. — O aš mėgstu priimti išsūkį ir niekada nepraleidžiu geros progos. Bet nagus dažausi todėl, kad man po to smagiau. Na, o jeigu tai jį įkaitina, čia jau papildomas pliusas.

— O aš jaučiuosi kažkokia egzotiška moterimi, — tarė Lilė. — Tarsi... kokia tos moters su labai ilga suknele pavardė? Na tos, iš seno nespalvoto kino?

— Dorotė Lamur, — atsakė Terė. — O štai dabar Adamas. Visai kitas tipas.

— Argi? — Lilė tik dabar susidomėjo pokalbiu. — Koks jis?

— Nepritark jai, Lile. Ji dabar vaidina didelę specialistę.

— Aš niekada nevaidinu, kai kalbama apie vyrus, drauguže. Taigi Adamas, — tęsė Tesė iškėlusi pirštą, — rimtas, nuodugnus ir truputėlį mįslingas. Manau, įdomesnio vyro nesu sutikusi per visą savo trumpą, tačiau gan patrauklų sezoną medžiojant priešingos lyties atstovus. Iš mąslių jo akių liejasi kažkokia šviesa, kuriai negaliu surasti apibūdinimo — galbūt gerumas?

— Ak, jo akys, — nutęsdama atsiduso Lilė, ir Vilos viduje viskas persivertė.

— Bet... — Tesė reikšmingu veidu iškėlė aukštyn smilių, — jis visiškai ne lėkštas, nors gerumas dažniausiai — nuobodulys ir banalybė. Adamo esybėje junti kunkuliuojant aistras, beje, vos suvaldomas. Taigi, Lile, gali šaltai skustis plikai ir išsipaišyti fizionomiją gar-

siuoju "Nimfos koralu", o Adamas, būk tikra, vis vien dievins tave kaip ir pirma.

— Jis mane myli, — kvailokai sukikeno Lilė.

— Taip, myli. Jam tu gražiausia pasaulio moteris. Ir jeigu tave piktoji burtininkė paverstų bjauria, vis tiek jis manys, jog tu — pirmoji gražuolė žemėje. Juk tavyje jis vertina ne išorines ypatybes, o vidines. Štai kodėl įsitikinusi, kad tu esi laimingiausia moteris pasaulyje.

— Neblogas Holivudo rašeivos pasažas, — pakomentavo Vila.

— Ak, aš nebaigiau. Mūsų trejybė dar ne visai apibūdinta, — itin patenkinta savimi Tesė atsilošė. — Taigi, Benas Makinonas.

— Nė nepradėk, — įsakė Vila.

— Tu jam aiškiai neabejinga. Mes čia pasėdėsime valandėlę, kol kiek apdžius, — tarė Tesė pedikiūrininkei, paskui pasiėmė stiklinę su mineraliniu vandeniu. — Jei moters pulsas netvinkčioja artinantis tokiam vyrui kaip Benas Makinonas, būk tikra: toji moteris — numirėlė su dviejų savaičių stažu.

— Na, o tau dažnai tvinkčioja pulsas?

Patenkinta šia reakcija, Tesė tingiai kryptelėjo petį.

— Aš jau užimta. O jei ne... Kaip bebūtų, aš ne numirėlė su dviejų savaičių stažu.

— Nesunku pagelbėti dėl šios širdperšos.

— Ne ne, nedaryk nereikalingų judesių, nes nusitrins lakas, — Tesė ramindama patapšnojo Vilai per petį. — Grįžkime prie Beno. Seksas iš jo veržte veržiasi, tiesiog jį pralenkia. Toks geras, šiurkštus seksas, šauniai vyriškai įpakuotas. Žvelgi į jį, šuoliuojantį arkliu, ir žinai: lygiai taip tvirtai ir valdingai jis joja ant moters. Be to, jis protingas, ištikimas, doras, o aptemptais džinsais atrodo tiesiog stulbinančiai. Kaip specialistė, turiu pripažinti, jog džinsų aptemptas Makinono užpakalis — geriausias iš visų mūsų Uoliniuose kalnuo-

se. Puiki pramoga, padedanti pagražinti kasdienybės rutiną, — užbaigė ji ir atsigėrė vandens.

— Nesuprantu, kodėl žaviesi jo užpakaliu, jau turėdama savo vaikiną, — sumurmėjo Vila.

— Todėl, kad tai gražus užpakalis, o mano skonis geras, — Tesė apsilaižė. — Suprantama, moteris turi būti labai tvirta, labai drąsi ir labai protinga, kad jam prilygtų.

"Na, ką gi, — pamanė Tesė, — nors Vila ir pasipūtė, iššūkis mestas, Benai. Daugiau tau niekuo negaliu padėti."

Vos grįžusi namo ir išpakavusi daiktus, Vila staiga suvokė, kad per pastarąsias dvidešimt keturias valandas, prabūtas šaltiniuose, ji nė karto nepagalvojo apie rančą, apie rūpesčius ir savo atsakomybę. Kai tik mergina tai suprato, ją akimirksniu apėmė kaltės jausmas, kad taip lengvai pamiršo pareigas ir pasinėrė į lepumo ir malonumų pasaulį.

"Tarytum įkritau į kitą tikrovę", — pagalvojo Vila ir susiraukusi pažvelgė į krūvą gražių auksinių skardinukių ir dėžučių, suverstų ant lovos. Jos liudijo negarbingą jos pralaimėjimą kovojant su Tese ir Lile, kurios tiesiog jėga privertė nusipirkti šiuos kremus, losjonus, kvepalus, šampūnus.

Pone Dieve, šie bobiški niekučiai kainuoja šimtus dolerių, o ji per visą gyvenimą neįsimins, kaip jais naudotis!

Atiduosiu juos Besei, nusprendė Vila, kartu su stulbinančiomis putomis voniai, kurias nupirko ekonomei dovanų.

"Vis dėlto taip šaunu vėl mautis džinsais", — pagalvojo Vila užsitraukdama juos ant kūno. Adamas sakė, kad per išeigines dienas buvo ramu, tai gerai. Vyrai truputį atsipalaidavo, nors budėdavo kiaurą parą. Ver-

šiavimosi sezonas ėjo į pabaigą, kalendorius nenuolaidžiai rodė artėjantį pavasarį.

Bet to nepasakytum, pamanė Vila, priėjusi prie lango. Šaltas vėjas nuo Kanados pusės piktas nelyginant reumato susukta senė. Gerai, kad bent nėra sniego. O vis dėlto Vila puikiai žino, jog kovas — nenuspėjamas mėnuo, beje, kaip ir balandis. Iš tikrųjų iki pavasario dar labai toli.

Vila taip ilgisi pavasario. Tai stebino ją pačią — paprastai jai patikdavo visi metų laikai. Žiemą nestokodavo darbo, tačiau pasitaikydavo ir poilsio dienų. Ilsėjosi žemė, ilsėjosi žmonės.

Pavasaris — atgimimo ir džiaugsmo metas, tačiau ir purvynų, sausros arba ilgalaikių liūčių metas, maudžiančių iš nuovargio raumenų, laukiančių sėjos laukų, pergenamų į vasaros ganyklas galvijų metas.

Bet vis vien Vila ilgėjosi pavasario. Ji norėjo pamatyti sprogstančius pumpurus, sužaliuojančius laurų atvašynus, vėdrynais nusėtus kalnų šlaitus.

Stebėdamasi pati savimi, ji papurtė galvą ir priėjo prie lango. Nuo kada jau pradėjo svajoti apie gėlytes?

Tesė — kas kita, ji tik ir šneka apie meilę, seksą ir apie vyrus. Natūrali pavasario, gėlių ir poravimosi sezono preliudija.

Prunkštelėjusi Vila pasižiūrėjo į šūsnį auksinių dėžučių, suverstų ant lovatiesės. Visa tai ne kas kita, kaip brangiai kainuojąs jaukas poravimosi partneriui.

Išgirdusi žingsnius už durų, ji sušlavė dėžutes krūvon ir šūktelėjo:

— Bese? Gal užeitum valandėlei? Turiu čia šį tą tau, jei neprieštarausi. Pati nežinau, kodėl...

Ji užsikirto, nes ant slenksčio išdygo ne Besė, o Benas.

— Kokį velnią čia veiki? Ir kodėl nepasibeldei?

— O man Besė leido įeiti, — jo antakiai šoktelėjo

aukštyn, akys sublizgo iš susižavėjimo. — Vil, po velnių, tu gi pasižiūrėk į save.

Ji mintyse nudžiugo, kad nors džinsus spėjo užsimauti, tačiau viršuje vilki plonutėlį šilkinį apatinį drabužį. Išdavikiški speneliai bematant sustandėjo, ir Vila griebė flanelės palaidinę, kurią ką tik buvo numetusi ant lovos.

— Aš grįžau tik prieš valandą, — pasiskundė ji, kišdama rankas į rankoves, — o tu jau kur buvęs, kur nebuvęs. Aš neturiu laiko plepalams ir pasakojimams, kaip poilsiavau. Ir šiaip visą savaitgalį praradau.

— Neatrodo, kad būtum ką nors praradusi.

Jis aiškiai nusivylė, kai ji užsisagstė flanelinės palaidinės sagutes, bet suintriguotas žiūrėjo, kaip jos pirštai tai daro. Suprantama, Benas būtų linkęs, kad jie darytų priešingai.

— Tu puikiai atrodai, — jis priėjo arčiau. — Pailsėjusi, atsigavusi. — Benas palietė sugarbanotus jos plaukus. — Tokia gundanti. Kai Neitas papasakojo, kur jūs išvykote, man ėmė vaidentis visokie košmarai. Ėmiau vaizduotis, kokia tu sugrįši namo: veidas ištepliotas, plaukai nukirpti trumpai kaip niujorkiečių modelių, vaizduojančių berniūkščius. Kaip manai, kodėl jos taip išsidarko?

— Negaliu suvokti.

— Klausyk, o kaip jos padarė, kad dabar tavo visi plaukai vien garbanėlės?

— Jeigu gerai užmoki, iš tavęs padarys, ką tik nori, — truputėlį varžydamasi savo garbanų, ji atmetė plaukus atgal. — Benai, ar rengiesi čia stovėti ir aptarinėti kosmetikos salono darbą?

"Mm? Tik pamanyk, — pagalvojo jis, čiupinėdamas jos garbanas. — Garbanėlės, bet vis tiek minkštos kaip žąsies pūkas. — Man patinka. Įkvepia".

Vila žaibiškai suvokė, kas bus toliau, ir strategiškai užėmė poziciją atokiau nuo jo.

— Čia tik susukti plaukai.

— Man jie labai patinka, — jis krenkštelėjo ir pamažu artindamasis privertė ją trauktis prie sienos. — Patiko ir lygūs plaukai, kai tu juos paleisdavai arba surišdavai į uodegą.

Vila gerai žinojo kambario matmenis ir suprato, kad dar du žingsniai — ir ji bus priremta prie sienos, todėl stengėsi išlaikyti savo poziciją ir nepasiduoti jo spaudimui.

— Ką tu nusiteikęs daryti?

— Tavo atmintis tokia prasta? — jis apkabino ją patenkintas jau tuo, kad ji liovėsi traukusis. — Nemaniau, jog išsiskyrimas kelioms dienoms privers tave pamiršti tai, ties kuo mes sustojome. Stovėk ramiai, Vila, — tarė Benas, kai ji pakėlė rankas, rengdamasi jį atstumti. — Aš nusiteikęs tik pabučiuoti tave.

— O jeigu aš to nenoriu?

— Tada pasakyk: "Atitrauk nuo manęs rankas, Benai Makinonai".

— Atitrauk...

Jo lūpos nebeleido jai tęsti. Benas bučiavo jas nekantriai ir aistringai, nors iki tol kalbėjo ramiai ir kantriai. Jis taip valdingai suspaudė ją glėbyje, kad Vilai užėmė kvapą ir ji turėjo prasižioti — juk reikia gurkštelėti bent truputėlį oro...

Ir bemat pajuto greitą, vikrų jo liežuvį.

"Tarytum jis prarijo mane, — dingtelėjo aptemstančioje jos sąmonėje. — Tarytum gyvą suvalgė." Godulys gimdė atsakomąjį godumą. Jų širdys daužėsi. Vilai atrodė, kad juodu joja pašėlusiai greitai ir jeigu tuoj pat nesustos, vienas ar net abu bematant kūlvirsčia trenksis ant žemės.

— Aš ilgėjausi tavęs.

Tai jis pasakė labai ramiai, o godi jo burna tuo metu įsisiurbė į jos kaklą. Jai net pasirodė, kad blogai išgirdusi.

Jis ilgėjosi? Nejaugi?

Benas nepaliovė jos bučiavęs, bet bučiavo taip, kad Vilos viduje plito svaiginąs galvą silpnumas.

— Tu taip gardžiai kvepi, — sumurmėjo jis.

Jai pakirto kelius, ir ji prisiminė, kaip jis sakė, kad gražiai atrodanti. Ir gerai kvepianti. Ar tai reikštų, jog jis "suvokė paveikslo visumą"? Ji prisiminė ciniška Tesės pastabą, kas turėtų būti vėliau, ir vos neužspringo.

— Viskas. Gana.

Dabar ji nebegalėtų atstumti nuo savęs net pagalvės, nebekalbant apie įsiaistrinusį vyrą, bet jį paveikė trūkčiojantis jos balsas ir virpančios rankos.

— Gerai.

Jis tebelaikė ją glėbyje, bet šiek tiek atleido gniaužtus ir ramindamas paglostė merginai nugarą. Vilą visą purtė, mintyse jis dėl to save apibarė. Ji — nekalta, nekalta, kartojo pats sau kaip užkeikimą tol, kol pradėjo normaliai kvėpuoti.

Jis juk ketino tik paerzinti ją, o ne užpilti pašėlusiais godžiais bučiniais. Bet dienos, savaitės — ir, velniai griebtų, metai! — laukiant ir geidžiant jį įkaitino ne juokais.

O juk čia, šitame kambaryje, ant šitos pačios lovos, jis vos nepasielgė su ja taip, kaip nė vienas padorus ir civilizuotas žmogus neprivalo elgtis su skaistuole.

— Atleisk, — jis pažvelgė jai į veidą. Jos akyse pakaitomis blykčiojo baimė, smalsumas ir troškimas. Benas nenorėjo, kad ji bijotų jo. — Aš nesirengiau tavęs gąsdinti, Vil. Tik užsimiršau, — įtampa praėjo, ir jis užsivyniojo ant piršto jos sruogą. — Tikriausiai dėl viso ko kalta šukuosena.

Jis atsiprašinėja, truputį nesuvokdama sutriko ji.

Ir dar jo akyse būta kažko naujo. Ne švelnumo, ne, švelnumo Vila iš jo nelaukė, — bet tai buvo ir ne gašlumas. Galbūt — ši mintis nuteikė Vilą nusišypsoti sau vienai, — galbūt tai lyg ir simpatija?

— Viskas normalu. Ir aš, rodos, trumpam užsimiršau. Turbūt visa bėda ta, kad tu prarijai mane tarytum dvi kvortas paties geriausio viskio.

— Tu nugirdai labiau nei viskis, — sumurmėjo Benas.

— Tiesa?

Ji ištarė šiuos žodžius taip moteriškai, kad kraujas vėl mušė jam į galvą.

— Neužvesk manęs. Apskritai aš atėjau pasakyti tau, kad mes su Adamu rengiamės joti į kalnus kai ko patikrinti. Zakas sako, kad vieną perėją užvertė sniegu. Dar jis sako, rodos, lyg kažkokie medžiotojai naudojęsi tavo trobele.

— Kodėl jis taip mano?

— Vieno skrydžio metu jis pastebėjo pėdas ir, atrodo, dar kai ką, — Benas gūžtelėjo pečiais. — Nebe pirmas kartas, bet kadangi aš jau susirengiau pasižiūrėti sniego užverstos perėjos, mudu su Adamu susitarėme, kad reikėtų patikrinti ir trobelę.

— Aš josiu su jumis. Būsiu pasirengusi po penkiolikos minučių.

— Mes ir taip išjojam per vėlai. Greičiausiai iki nakties nesugrįšime. Susisieksime su tavimi per radiją iš trobelės.

— Aš joju. Pasakyk Adamui, kad pabalnotų mano arklį, o kol kas susiruošiu.

"O, kaip šaunu šuoliuoti", — džiaugėsi Vila. Sėdi balne ir jauti, kaip kylant kalnų oras darosi gaivesnis. Arklys sparčiai bėgo per sniegą aiškiai mėgaudamasis

greičiu. Iš prusnų virto garas, melodingai skambčiojo pakinktai.

Saulė švietė ryškiai, akinamais atspalviais blykčiojo skaisčiai tyras sniegas, medžių šakos linko nuo sniego kepurių. Čia, į kalnus, pavasaris ateina vėliau, o trunka visai neilgai.

Sutrikdęs tylą, surėkė sakalas, ir Vila pamatė elnio ir kitų smulkių gyvūnų, kuriuos kalnuose medžioja plėšrūnai, pėdsakus. Savaitę padykinėti — žinoma, šaunu, bet tikrasis jos pasaulis — čia. Juo aukščiau kopė, juo labiau Vila džiaugėsi sugrįžusi namo.

— Tu atrodai labai savimi patenkinta, — Benas jojo kairiau jos, lengvai prilaikydamas pavadį ir tiriamai žvelgdamas jai į veidą. — Ką jie ten su tavimi padarė tame prašmatniame kurorte?

— Įvairiausių dalykų. Nuostabių dalykų, — Vila palenkė galvą ir pasiuntė Benui žaismingą šypseną. — Jie ištrynė mane visokiausiais kremais. Visur.

— Juokauji? — Benas juto malonų lengvą dilgčiojimą paslėpsnyje. — Visur visur?

— Aha. Mane ištepė aliejumi, įtrynė ir nupoliravo. Tai buvo gan malonu. Ar tau kada nors įtrynė į kūną kokoso aliejaus, Benai?

Dilgčiojimas paslėpsnyje stiprėjo.

— Tai pasiūlymas?

— Aš tik pasakoju. O vakarop tas vaikinas, kuris masažavo...

— Vaikinas? — Benas lyg įgeltas šoktelėjo balne. Jo griežtą toną išgirdo Čarlis, suinkštęs nustojo uostinėti ir atskuodė prie šeimininko. — Koks vaikinas?

— Masažuotojas.

— Tu leidai vyriškiui...

— Žinoma, — patenkinta jo reakcija, Vila atsigręžė į Adamą. Kibirkštėlės jo akyse liudijo, kad brolis puikiai supranta, kokį žaidimą ji žaidžia. — Lilei darė

kažkokį dalyką, kurį vadina "aromaterapija". Mano galva, motinos protėviai tą darydavo per amžių amžius. Naudodavo žoles ir aromatus, norėdami atsipalaiduoti, apsiraminti. O dabar tam sugalvojo gudrų pavadinimą ir plėšia trigubai.

— Baltaodžiai, — krenkštelėjo Adamas. — Vis taikosi išlupti naudos iš gamtos.

— Nešnekėk. Aš gi paklausiau moterį, masažavusią Lilę...

— Moterį? — sukluso Benas. — Lilę masažavo moteris?

— Taip. Taigi aš paklausiau tą moterį, kodėl ji mananti, tarsi jie sugalvoję visus tuos gydymo būdus, kuriuos nuo senų senovės naudojo indėnai: purvo vonias, gydymą žolėmis, augalų aliejumi. Baltųjų tada nė kvapo nebuvo.

— O kodėl Lilę masažavo moteris, o tave vyras?

Vila atsigręžė į Beną.

— Lilė labai drovi. Taigi visi tie jų gydymo būdai atėję iš senovės. O tokius kremus ir aliejus mano prosenelė gamindavo savo namuose, namų židinyje.

— O jie supilstė juos į gražius buteliukus ir skelbiasi patys tai išradę, — tęsė Adamas.

Benas suprato, jog jį erzina, ir pasistojo balnakilpėse.

— O meškos riebalų tau irgi įtrynė?

Vila sunkiai nuslopino šypseną.

— Apskritai aš pasiūliau jiems apie juos pagalvoti. Žinai, Benai, pasakyk Šelei, kai ji nustos maitinti krūtimi, tegu nuvažiuoja ten savaitgaliui. Ir būtinai tegu užsisako masažuotoją Deriką. Jis — tiesiog stebuklas.

Adamas kažkaip keistai užsikosėjo ir, stuktelėjęs kojomis arkliui, nušuoliavo į priekį. Čarlis lodamas iš laimės puolė jam pavymui.

— Ir tas vaikinas, kaipgi jo vardas, Derikas, matė tave nuogą?

— Tai toks jo darbas, — Vila krestelėjo purius savo plaukus jau nemaž nesivaržydama. — Aš ketinu reguliariai masažuotis. Tai labai... atpalaiduoja.

— Galiu įsivaizduoti, — Benas ištiesęs ranką suėmė kito arklio pavadį, ir dabar jie su Vila jojo visai greta žingine. — Noriu tavęs paklausti vieno dalyko.

— Kokio gi?

— Tu tyčia mane erzini?

— Galbūt.

Jis linktelėjo.

— Todėl, kad manai esanti visiškai saugi, kai su mumis Adamas?

Ji plačiai nusišypsojo.

— Galbūt.

— Gerai pagalvok, — jis greitai pasilenkė, prisitraukė ją prie savęs ir bučiniu įsisiurbė į jos lūpas. Kai Vila pagaliau atšlijo atgal ir ėmė raminti sunerimusį arklį, Benas patenkintas nusišypsojo. — Aš nusipirksiu kokoso aliejaus ir pats juo tave įtrinsiu.

Širdis vos neiššoko jai iš krūtinės.

— Galbūt, — pakartojo ji.

Vila paleido arklį risčia.

Tylą perskrodė aidu nugriaudėjęs garsus šūvis. "Kaip arti", — vienintelė mintis, dingtelėjusi Vilai. Staiga ji pamatė, kaip Adamo arklys šoktelėjo piestu, vos nenublokšdamas raitelio.

— Idiotai, — iškošė ji pro dantis. — Tie velniai miesto idiotai net iššauti kaip reikiant...

— Saugokis! — Benas išstūmė ją iš balno ir pridengė savo arkliu tarsi skydu. Jis iki kelių įklimpo į sniegą, bet vis dėlto lengvu rankos judesiu sugriebė šautuvą. — Bėk prie medžių ir slėpkis!

Bet Vila jau pamatė kraują ant Adamo striukės ran-

kovės ir puolė prie brolio tiesiai per atvirą lauką. Benas sodriai nusikeikė ir užgulė ją visu kūnu tą pačią akimirką, kai driokstelėjo antras šūvis.

Ji iš visų jėgų priešinosi vartydamasi sniege. Galvoje aptemo nuo siaubo ir baimės.

— Adamas sužeistas. Paleisk mane!

— Nutilk tu! — Benas pasakė šaltai ir labai ramiai tebedengdamas ją savo kūnu.

Čarlis pratrūko smarkiai loti, nekantraudamas laukė ženklo pulti į medžioklę. Jis nurimo tik tada, kai Benas griežtai suriko pasilikti vietoje.

Nepaleisdamas Vilos, Benas kilstelėjo galvą ir pamatė šliaužiantį į juos Adamą.

— Kas tau?

— Kol kas nežinau, — visą ranką iki peties varstė aštrus, deginąs skausmas. — Manau, striukė nukentėjo labiau nei aš. Vil, tu nesužeista? — drėgna nuo sniego pirštine Adamas palietė sesers veidą. — Vil?

— Ne. Tu kraujuoji.

— Viskas normalu. Kažkas pykštelėjo ne ten.

Vila trumpam užsimerkė, norėdama nusiraminti.

— Ne, čia ne šiaip idiotas medžiotojas. Šaudė į mus.

— Atrodo, toliašaudžiu šautuvu, — sumurmėjo Benas ir kilstelėjo galvą aukščiau, kad apžvelgtų medžius ir kalvas. Ranka jis glostė drebančio iš nekantrumo šuns nugarą. — Aš nieko nematau. Greičiausiai jis kur nors pasislėpė.

— Čia nesunku pasislėpti, — Vila žūtbūt stengėsi ramiai kvėpuoti. — Čia mes jo nepagausime.

"Ji teisi", — pamanė Benas, iš pradžių ketinęs pulti ieškoti niekšo. Jis nušliaužė nuo Vilos, vikriau perėmė šautuvą.

— Mes beveik prišliaužėme trobelę. Jūs su Vila pamėginkite pulti ten, tik bėkite kuo arčiau medžių. O aš jį atitrauksiu.

— Nė velnio. Vieno tavęs čia nepaliksiu.

Ji bandė keltis, bet Benas vėl parvertė ją ant žemės. Akimirksniu jo akys susitiko su Adamo akimis, ir vyrai be žodžių suprato vienas kitą.

— Adamas neteko daug kraujo, — tyliai tarė Benas. — Vieno jo palikti negalima. Tu nuvesk jį į trobelę, Vil. Aš ateisiu tuoj paskui jus.

— Mes galime gintis trobelėje, jei prireiktų, — pritarė jam Adamas, prisivertęs negalvoti apie skausmą. — Benai, mes pridengsime tave iš viršaus. Kai išgirsi mus šaudant, spausk tiesiai prie mūsų.

Benas linktelėjo.

— Prisimeni, vaikystėje tose uolose mes statėme tvirtovę? Kai tik aš atsidursiu slėptuvėje, pranešiu jums šūviu. Tik tada bėkite prie trobelės. O iš jos duosite man signalą, kad jūs saugūs.

Vila staiga susivokė, jog jai tenka rinktis — iš šių dviejų vyrų. Bet argi gali ji rinktis, žvelgdama į kraujo dėmes ant sniego?

— Nepadaryk kvailysčių, — ji abiem rankom suspaudė Beno veidą ir stipriai pabučiavo jį į lūpas. — Negaliu pakęsti didvyrių.

Nesikeldama ji sugriebė arklio pavadį.

— Ar tu gali joti? — paklausė ji Adamą.

— Taip. Šliekis prie medžių, Vila. Mes turime judėti kiek galima sparčiau, — metęs atsisveikinimo žvilgsnį į Beną, Adamas riktelėjo: — Noo!

Vila negaišo laiko atsisveikinimo žvilgsniams. Bet ji žinojo, jog šis vaizdas visada stovės jai prieš akis: Benas klūpi ant sniego, medžiai meta šešėlį ant jo veido, šautuvas ant peties.

Ji jam pamelavo, pamanė Vila, išgirdusi jo šūvius — pirmą, antrą, trečią. Ji labai myli didvyrius.

— Atsakomųjų šūvių negirdėti, — tarė ji Adamui,

kai jiedu pasislėpė už aukšto riedulio. — Gal jis pasitraukė?

Arba lūkuriuoja. Adamas nieko nepasakė, kai Vila pasiėmė savo šautuvą. Ji iššovė paeiliui šešis kartus.

— Jam nieko neatsitiks, tiesa, Adamai? Jeigu šaudantysis pabandytų prislinkti prie jo iš nugaros...

— Niekas geriau nepažįsta šių vietų už Beną, — greitomis atsakė Adamas, stengdamasis įtikinti ne tiek seserį, kiek pats save. Galvoje tvinkčiojo tik viena mintis: ten jis paliko savo brolį. Bet tai vienintelė išeitis. — Mums reikia judėti tolyn, Vila. Iš trobelės geriau galėsime pridengti Beną.

Argi ji galėjo prieštarauti, kai Adamo veidas papilkėjo, o už poros žingsnių nuo jų, trobelėje, gelbstinti vaistinėlė? Bet ji žinojo tai, apie ką jie abu nekalbėjo balsu: paskutinieji penkiasdešimt jardų iki trobelės — visai lygi vieta. Norėdami patekti į ją, jie turi peršuoliuoti atvirą lauką.

Sniegas akinančiai blizgėjo saulėje. Ji neabejojo, jog iš visur jie bus matomi kaip ant delno. Vila girdėjo, kaip monotoniškai lašnoja atokaitoje tirpstantis varveklis ir daužosi širdis.

Ji jojo pro kyšančius iš sniego akmenis ir nulinkusias medžių šakas, kiekvieną minutę pasirengusi nusitaikyti į abstrakčią būtybę, priešą, kuris galėjo iššokti bet kada. Danguje garsiai kleketuodamas suko ratu erelis. Vila pabandė suskaičiuoti savo pulso tvinksnius, bet šią sekundę išgirdo atsiritusį aidą — šaudė Benas.

— Jis prijojo uolas.

Pagaliau ji išvydo savo trobelę — tvirtai surėstą medinį namelį, prigludusį kalno papėdėje. Jo viduje — saugu. Ten galės suteikti pirmąją pagalbą Adamui ir iš ten galės per radiją išsikviesti paspirtį. Tenai — išsigelbėjimas.

— Kažkas ne taip, — ji pasakė pirmiau, nei suvokė. — Kažkas išmynė taką, — lėtai pratęsė ji. — O dar —

pėdos, — Vila giliai atsiduso. — Aš juntu dūmų kvapą. — Iš kamino dūmai nekilo, bet ji užuodė silpną, vos juntamą kvapą. — Ar tu junti?

— Ką? — Adamas papurtė galvą, bandydamas žūtbūt neprarasti sąmonės. — Ne, aš... — pasaulis vis labiau blėso jo akyse. Adamas jau nebejuto nieko, net skausmo.

— Nieko, — paklusdama savo instinktui, Vila vėl įsikišo į makštį šautuvą ir laisvąja ranka suėmė Adamo arklio pavadį. Atviru ar neatviru lauku, bet jiems reikia kuo greičiau prijoti trobelę, antraip jis smarkiai nukraujuos. — Mes jau beveik prijojom, Adamai. Laikykis už gugos.

— Ką?

— Laikykis už balno gugos. Pasižiūrėk į mane! — užriko ji, ir jo akyse šmėstelėjo prasminga išraiška. — Laikykis!

Vila spūstelėjo batais arklį ir riktelėjo Adamo arkliui, kad tas bėgtų greičiau. Jei Adamas nukristų jiems dar neprijojus trobelės, ką gi, tektų jį tempti pačiai, o arklius paleisti.

Niekuo neapsaugotos erdvės spindintis sniegas rėžė akis. Jie lėkė kaip žaibai, iš po arklių kanopų tryško sniego fontanai. Vila sėdėjo balne tiesi, savo kūnu dengdama brolį. Kiekviena jos kūno ląstelė buvo pasirengusi tam, kad tuoj tuoj į ją įsmigs gabalėlis švino.

Ji nejojo išmintu taku, o nuvedė arklius aplinkui, iš trobelės pietinės pusės. Net jiems atsidūrus gelbstinčiame namo šešėlyje, Vila lengviau neatsikvėpė. Priešas gali tūnoti bet kur. Ji išsitraukė šautuvą, nušoko žemėn ir iki kelių klimpdama sniege puolė prie Adamo: tas susvyravo balne.

— Nedrįsk prarasti sąmonės, — merginos plaučiai degė kaip ugnyje, iš visų jėgų ji laikė brolį. Rankomis

juto šiltą kraują. — Tada aš, velniai griebtų, tave atitempsiu.

— Atleisk. O velnias! Duok man sekundę. — Adamui prireikė valios nugalėti atvilnijusiam galvos svaiguliui. Jis nelabai aiškiai matė aplinką, bet kol kas vis dėlto matė. Ir suprato. Suprato, jog iki tol, kol jie neatsidurs trobelėje, negalės jaustis saugūs. Ir netgi tada...

— Eik į vidų. Paskui iššauk, duok žinią Benui. O aš paimsiu daiktus.

— Teprasmenga jie skradžiai!

Vila apglėbė brolį ir nutempė prie durų.

"Čia per šilta", — dingtelėjo jos galvoje, vos peržengus slenkstį. Stumtelėjusi Adamą prie lovos, Vila žvilgterėjo į židinį. Nieko, tik pelenai ir apdegę nuodėguliai. Bet kažkoks šeštasis pojūtis jai tvirtino: neseniai čia kūrenta ugnis.

— Gulkis. Aš tuoj, — pribėgusi prie atlapotų durų, ji iššovė tris kartus, duodama žinią Benui, kad jie trobelėje, paskui užsisklendė iš vidaus. — Jis tuoj atjos, — tarė ji širdyje melsdamasi, kad tai taptų tiesa. — Reikia nuvilkti tau striukę.

Sustabdyti kraują, užkurti židinį, išplauti žaizdą, susijungti per radiją su ranča, paskui galvoti apie Beną.

— Na, nereikia su manimi jau tiek tąsytis, — pratarė Adamas, kai ji traukė nuo jo striukę.

— Kai pašaus mane, tuomet ir pavaizduosi esąs kietas vyras, — ji vos laikėsi, kad nesuriktų, pamačiusi kruviną visą rankovę nuo peties iki riešo. — Ar labai skauda?

— Ranka nutirpo, — miglotu žvilgsniu jis pažvelgė į žaizdą. — Manau, nieko baisaus. Užgis. Gerai, kad šalta, nes būčiau labiau nukraujavęs.

"Būtum netekęs kraujo mažiau, — sielojosi Vila

perpjaudama rankovę, — jei nebūtų reikėję kaip bepročiams šuoliuoti lauku".

Ji perplėšė marškinius ir pajuto, kaip išvydus sudraskytą, nudegintą kūną gerkle kyla šleikštulys.

— Iš pradžių padarysiu varžtį kraujui sustabdyti, — ji paėmė nosinę, — paskui užkursiu ugnį, praplausime žaizdą ir pasižiūrėsime kas kaip.

— Patikrink langus, — ranka jis prisilietė prie jos rankos. — Ir vėl užtaisyk šautuvą.

— Nesirūpink, — Vila padarė standų varžtį. — Na, gulkis, nes prarasi sąmonę. Daraisi panašus į baltaveidį.

Ji užmetė antklodę ant Adamo ir metėsi prie malkų dėžės. Beveik tuščia, pastebėjo ji, ir širdis sutvaksėjo smarkiau. Stengdamasi nustelbti virpulį rankose, Vila įkūrė ugnį.

Vaistinėlė spintelėje po kriaukle. Pasidėjusi ją ant stalo, Vila atidarė dangtelį, norėdama patikrinti, ar visa, kas būtina, joje yra. Su palengvėjimu atsidususi ji pasilenkė prie dėžės po kriaukle pasiimti švarių skudurų tvarsčiams.

Ir tada ją nusmelkė šaltis.

Kibiras po kriaukle stovėjo savo vietoje. Bet jame visa krūva skarmalų ir sustirusių rankšluosčių. Visi dėmėti, su kraujo rūdimis. Įsižiūrėjusi Vila suprato, kad kraujas senas. Bet jo daug, pernelyg daug, kad paaiškintum, jog paprastai įsipjauta virtuviniu peiliu.

Tiek kraujo galėjo reikšti viena — mirtį.

— Vil? — pašaukė Adamas. — Kas ten?

— Nieko, — ji uždarė dėžės dureles. — Pelė. Išgąsdino. Negaliu rasti tvarsčių, — įveikusi pasibjaurėjimą, ji atsisuko. — Bintams suplėšysime tavo palaidinę.

Vila įstatė į kriauklę dubenėlį ir pripylė šilto vandens.

— Galėčiau pasakyti, kad man skaudės labiau nei tau, tačiau tai būtų netiesa.

Ji padėjo dubenėlį ir vaistinėlę šalia lovos, nuėjo į

vonią švarių rankšluosčių. Rado vieną, tik vieną, bet vienintelis dalykas, kurį Vila sau leido, — trumpam priglusti prie sienos kakta, lipnia nuo šalto prakaito.

Kai ji sugrįžo, Adamas svyrinėdamas stovėjo prie lango.

— Ką tu manai, visiškai pablūdai! — sušuko ji ir pastūmė brolį prie lovos.

— Kol kas negalime atsipalaiduoti. Vil, reikia susisiekti su ranča, — jis papurtė galvą, kad nuvytų įkyrų ūžesį ausyse, panašų į bičių dūzgimą. — Reikia jiems duoti žinią. Jis galėjo pasukti ten.

— Rančoje normalu, — Vila nustūmė tvarstį ir pradėjo plauti žaizdą. — Ten paskambinsiu, kai tik aptvarstysiu tave. Ir nesiginčyk su manim, — jos balsas suvirpėjo. — Žinok, aš ne itin patyrusi gydytoja, o čia man apskritai pirmą kartą šautinė žaizda. Tad pakentėk ir neragink manęs.

— Tu viską darai teisingai. Po velnių! — pro dantis nusikeikė Adamas. — Skauda.

— Gal tai ir į gera? Atrodo, kulka įėjo štai čia, po petimi, — gerkle atslinko šleikštulys, bet Vila tvardėsi, — o išėjo per nugarą. — Atidengta plėštinė žaizda tebekraujavo. — Tu turbūt praradai ne mažiau kaip pintą kraujo, bet dabar kraujoplūdis mažesnis. Ir kaulas, manyčiau, nekliudytas, — ji prikando lūpą ir atkimšo butelį spirito. — Dabar padegins kaip pragare.

— Indėnai ištveria skausmą, įsimink... Velnio šikna! — staiga suriko jis, trūktelėjo, akys prisitvenkė ašarų, antiseptikui vos suvilgius žaizdą.

— Gerai, įsiminsiu, — ji norėjo sukikenti, bet iš gerklės prasiveržė garsas, panašus į kūkčiojimą. — Nagi rėk rėk, kiek nori.

— Jau nieko, — Adamui sukosi galva, degino skrandį. Jis jautė, kad visas aplipęs lipnaus prakaito lašeliais. — Aš pakentėsiu. Baik.

— Reikėjo iš pradžių duoti tau nuskausminamųjų tablečių, — dabar jos veidas buvo toks pat išbalęs kaip ir jo. Ir brolis, ir sesuo kalbėjo labai greitai, kad nepradėtų šaukti. Iš Vilos akių upeliais tekėjo ašaros. — Nežinau, ko čia esama, bet jau aspirino tikriausiai rasiu. Nors tai, matyt, tas pats kaip žarstyti rieškučiomis žarijas. Žaizda švari, Adamai, atrodo, ji visai švari. Dabar dar kartą ją sudrėkinsiu ir subintuosiu.

— Dėkui Dievui.

Procedūrą atliko iki galo, paskui abu sunkiai atsikvėpė ir pažvelgė į vienas kitą. Veidai mirtinai išblyškę, išpilti šalto prakaito. Adamas nusišypsojo pirmutinis.

— Manau, neblogai susidorojome, turint galvoje, jog abiems mums tai pirmoji šautinė žaizda.

— Tu niekam nepasakok, kad aš verkiau.

— Tu niekam nepasakok, kad rėkiau.

Vila susivilgė servetėle drėgną veidą, paskui tą patį padarė ir Adamui.

— Sutarta. Dabar tu gulk, o aš... — ji nebaigė sakiusi ir veidu įsikniaubė į jo kojų. — O Dieve, Adamai, kurgi Benas? Kur Benas? Jis jau senai turėjo būti čia.

— Nesijaudink, — Adamas paglostė jos plaukus, bet jo akys įbestos į duris. — Benas greitai ateis. Mes susijungsime per radiją su ranča, iškviesime policiją.

— Taip, — sukūkčiojo Vila ir pakėlė galvą. — Aš viską padarysiu. O tu ramiai pasėdėk. Tau reikia pailsėti. — Ji pakilo, priėjo prie radijo, įjungė jį. Tačiau lemputė neįsižiebė, nesigirdėjo įprasto traškesio. — Neveikia, — tarė ji virpančiu balsu. Jos viduje viskas nutrūko. — Kažkas nuplėšė laidus, Adamai. Radijas neveikia.

Metusi mikrofoną, ji šuoliu perlėkė kambarį ir pagriebė šautuvą.

— Imk, — įsakė Vila ir padėjo šautuvą Adamui ant kelių. — Aš paimsiu tavąjį.

— Ką, po velnių, ketini daryti?

Ji užsimaukšlino skrybėlę, apsivyniojo kaklą šaliku.

— Einu ieškoti Beno.

— Nė velnio.

— Einu ieškoti Beno, — pakartojo ji. — Ir tu manęs nesustabdysi.

Jų akys susitiko, ir Adamas ėmė iš lėto stotis.

— Ir dar kaip sustabdysiu.

Abu labai sunerimo, bet netrukus išgirdo sniego slopinamą kanopų bildesį. Vila beginklė puolė prie durų ir atlapojo jas. Adamas jau stovėjo greta. Vila išbėgo į lauką, ir jai pakirto kojas. Nuo arklio nušoko Benas.

— Kur tave velnias nešiojo? Tu gi privalėjai iškart atjoti pas mus! Mes čia jau gerą pusvalandį!

— Apjojau ratu. Užtikau šiokius tokius pėdsakus... Ei! — Benas spėjo išsisukti nuo kumščio, atkišto tiesiai į jo veidą, tačiau smūgio į pilvą išvengti nepavyko. — Viešpatie, Vila, tu kvaištelėjai? Tu... — jis vėl užsikirto, nes ji rankomis apglėbė jo kaklą. — Ak, jau tos moterys, — sumurmėjo Benas, glostydamas jai plaukus. — Kaip tu jautiesi? — atsigręžė į Adamą.

— Būdavo ir geriau.

— Kaip ir man. Aš pasirūpinsiu arkliais. Pasižiūrėk, gal kur užsimetęs buteliukas viskio, gerai? — jis meiliai patapšnojo Vilą per nugarą ir stumtelėjo prie durų. — Noriu išgerti.

3

— Truputį į šiaurę nuo čia aptikau stovyklavietės žymių. Kažkas išdarinėjo medžioklės laimikį. Trys raiteliai ir šuo, — jis pataršė Čarlio galvą. — Prieš dvi, gal prieš tris dienas. Gan kruopščiai sutvarkė savo buvimo vietą. Iš visko matyti, patyrę žmonės.

Benas su apetitu kirto Vilos pašildytus mėsos konservus.

— Be to, aptikau šviežių pėdų. Vienas raitelis jojo į šiaurę. Turbūt čia tas, kurio mums reikia.

— Tu gi sakei, kad iškart atjosi pas mus, — priekaištavo jam Vila.

— Aš atjojau. Mes su Čarliu apsižvalgėme ir iš karto pasukome čia.

Jis iškratė mėsos likučius šuniui ir sunkiai susilaikė nepasitrynęs sumušto pilvo.

— Manau, taip. Tas tipas pokštelėjo porą kartų, o paskui nujojo. Nelaukė, kol jį prisivysime.

— Galbūt jis gyveno šioje trobelėje, — svarstė Adamas. — Bet nesuprantu, kam jam prireikė išardyti radijo stotį?

— O kam jis šaudė į mus? — Benas gūžtelėjo pečiais. — Tas, kurio ieškome, darbuojasi peiliu, o ne kulka.

— Mes buvom trise, — įsiterpė Vila ir, pažvelgusi į uodega vizginantį Čarlį, su šypsena pridūrė: — Net keturiese. Su šautuvu saugiau.

— Čia tu teisi.

Benas įsipylė kavos.

Vila žiūrėjo į garuojantį puodelį. "Tinkamas momentas", — nusprendė ji. Vyrai pavalgė, išgėrė karštos kavos, galima jiems pasakyti visą tiesą.

— Jis buvo čia, — ramiu balsu tarė ji. — Žinau, kad po tos merginos nužudymo policija apieškojo trobelę, tačiau pėdsakų nerado. Ir vis dėlto, mano galva, jis laikė ją būtent čia. Čia ir užmušė. Tik paskui viską aptvarkė.

Ji priėjo prie dėžės, ištraukė iš jos kibirą su kruvinomis skepetomis.

— Štai, pasižiūrėkite. Visą kraują nuplovė, o skepetas suslėpė po kriaukle.

— Duokš čia, — Benas paėmė iš jos skepetas, atsilošė į kėdės atkaltę. — Jas reikės pasiimti su savimi.

Dėžę koja stumtelėjo tolyn, kad nematytų jos.

— Jis užmušė ją čionai, — Vila kiek galėdama stengėsi, kad jos balsas nevirptelėtų. — Pririšo prie lovos. Iššagino ir papjovė. Paskui viską sutvarkė, kad nesukeltų nereikalingų įtarimų. Lavoną uždėjo ant arklio. Visa tai darė naktį. O jeigu dieną — vadinasi, kūną kažkur paslėpė, kol sutems. Po to nugabeno mergaitės palaikus prie mano prieangio ir numetė. Paprasčiausiai numetė, ir tiek, tarytum sumedžiotą žvėrį, — ji užsimerkė. — Kas kartą, kai pagalvoju, jog atsikračiau to košmaro, jis vėl išnyra. Vėl ir vėl. Nežinau kodėl.

— Nesuk sau galvos, — Benas palinko prie jos, suspaudė jos rankas. — Vila, turime nuspręsti. Po valandos sutems. Arba pasiliekame čia iki ryto, arba grįžtame atgal. Ir viena, ir kita rizikinga. Nežinia, kas mūsų tyko tamsoje.

Ji neatitraukė rankų, pasižiūrėjo į Adamą:

— Tu išsėdėsi balne?

— Taip.

— Tada jojam. Aš nenoriu čia pasilikti, — ji giliai atsikvėpė. — Kai tik sutems, išjosime.

Naktis šalta, giedra, pačiu pažemiu nusidriekęs rūkas. Padangėje pilnatis. "Jei kas nors sėdi pasaloje, taikyti į mus — vienas malonumas", — pamanė Vila. Priekyje bėgo šuo, pastatęs ausis. Arklys jusdamas, jog šeimininkė nervinasi, kartkartėmis krūptelėdavo visu kūnu.

Žudikas galėjo tūnoti po kiekvienu krūmu, kiekvienas šnaresys krūmuose slepia grėsmę. Visai arti suūkavo apuokas, sušlamėjo sparnais. Cyptelėjo kažkoks žvėrelis, pagautas plėšraus paukščio, ir vėl įsiviešpatavo tyla.

Žydros mėnesienos užlieti kalnai atrodo nepapras-

tai gražūs; medžių siluetai juoduoja sniego fone, tamsūs dantytų uolų kontūrai įsmigę į dangų.

Ir visur tyko grėsmė. Galbūt kaip tik šiuo keliu jo jota, o ant arklio pasturgalio buvo pririštas šiurpus trofėjus. Juk vargšė mergaitė jam tebuvo trofėjus. Jis norėjo pasismaginti, parodyti visiems savo žiaurumą ir likti nenubaustas.

Vila krūptelėjo, susigūžė nuo vėjo gūsio.

— Tu gerai jautiesi?

Ji žvilgterėjo į Beną. Tamsoje jo akys žybčiojo kaip lūšies. Žvilgsnis įtemptas, aštrus.

— Tėvo laidotuvių dieną, kai Neitas paskelbė testamento sąlygas, maniau, jog mano gyvenime sunkesnės dienos nebus. Jaučiausi tokia bejėgė, apgauta.

Ji atsiduso, įtempė pavadį — priekyje prasideda nelygus šlaitas.

— Paskui atėjo dar baisesnė diena, kai aptikau Marinatą. Viskas, pamaniau, tai pats baisiausias mano gyvenimo momentas. Bet vėl suklydau. Ir štai, man rodos, kad visų baisiausia — ateity.

— Aš neleisiu, kad tau atsitiktų kas nors bloga. Patikėk manimi.

— Tu elgeisi kaip paskutinis kvailys, Benai. Kodėl reikėjo leistis pėdsakais vienam? Jau sakiau, kad nemėgstu didvyrių, o juo labiau kvailių.

Ji kojomis spūstelėjo arklį, stengdamasi greičiau prijoti ten, kur šviečia žiburiai.

— Taip, man ji taip pasakė, — sušnibždėjo Benas Adamui.

— Ir ji teisi, — nepritardamas palingavo galvą Adamas. — Juk tu buvai vienui vienas. Iš manęs jokios naudos, Vila užsiėmusi mano žaizda. Kaip galėjai joti ten vienas?

— Manimi dėtas būtum pasielgęs taip pat.

— Tai tiesa.

— Bet juk mes kalbame ne apie mane, o apie tave. Ar žinai, kad ji verkė?

Benas subrazdėjo balne, bambtelėjo:

— Velniava...

— Pažadėjau jai nieko tau nepasakyti. Ir būčiau nesakęs, jeigu ji būtų verkusi tik dėl mano žaizdos. Betgi žinau, ašaros biro dėl tavęs. Jeigu būtumei užtrukęs dar bent sekundę, ji būtų išjojusi ieškoti.

— Čia tai jau būtų...

— Kvailystė, — linktelėjo Adamas. — Būčiau bandęs ją sulaikyti, bet vargu ar man tai būtų pavykę. Taigi daugiau taip nebedaryk, — jis pajudino nutirpusį petį. — O kitas kartas tikrai bus, Benai. Tas tipas nesitrauks.

— Tikra teisybė.

Benas ėmė vytis Vilą.

Velnio taikiklis. Sumokėta maišas pinigų. Vadinasi "biatlono taikiklis", o nė velniui netinka.

Džesas nuolat prisimindavo visas įvykio smulkmenas. Pirmiausia nuvylė taikiklis, o antra — vėjas. Jis gi taikėsi teisingai, tiesiog nepasisekė, ir baigtas kriukis.

Pirmutinę akimirką, kai mišriakraujės arklys pasistojo piestu, Džesas jau buvo bemanąs, kad kulka pataikė į taikinį.

Et, jeigu taikiklis būtų buvęs normalus.

Viskas įvyko savaime, jis neatsispyrė potraukiui. Jei būtų veikęs pagal planą, Vulfčaildas voliotųsi nudėtas, Makinonas — irgi. O su Lilės seserėle būtų buvę galima deramai pasismaginti.

Džesas užgesino cigaretę, neregio žvilgsniu įsistebeilijo į tamsą ir nusikeikė.

Niekis, bus ir kita proga, tuo galima neabejoti.

Oi oi, Lilė pasigailės, bet bus per vėlu.

Kiekvieną naktį Vila prabusdavo nuo košmaro, išmušta prakaito ir springdama nuo riksmo. Visą laiką ji sapnuodavo vieną ir tą patį: guli nuoga, rankos ir kojos surištos, bando išsilaisvinti, bet virvė vis giliau ir giliau įsirėžia į kūną. Kraujas liejasi oda, o jo kvapas kutena šnerves.

Ir kiekvieną sykį nubusdama matydavo blykčiojančius ašmenis. Peilis, brėždamas lanką, smigdavo į jos kūną.

Rytą Vila atsikratydavo įkyraus vaizdinio, bet žinojo, kad naktį jis kur buvęs, kur nebuvęs vėl pasirodys.

O gamta vis budo, ir pirmieji baikštūs pavasario požymiai turėjo sujaudinti jos kraują. Krokas vazone, paliktas dar motinos, pilnas žiedų. Pievose protirpos, alsuojančios šviežia žeme. Veršeliai kaip beįmanydami laigo po aptvarus.

Artėjo sėjos metas. Ganyklos greit sužaliuos ir sužydės, kalnų pievos pasipuoš pabirusiais dobiliukais ir pienėmis. Balta kalnų spalva pavirs sidabrine, o dienos vis ilgės.

Tačiau žiema, aišku, dar nepasiduoda. Nėr dienos, kad nesnigtų, nors sniegas nebe toks kaip vasarį. O iš viršaus kepina saulė, įkvėpdama vilties, kad nebebus šalčių. Oras giedras, saulėtas, džiugina širdį.

Pro kabineto langą Vila pamatė Lilę. Ta beveik visą laiką nesitraukė nuo Adamo, kaskart pataisydama jam tvarstį, paduodama šį bei tą.

Žaizda gijo sparčiai. "Abiejų jų žaizdos gyja", — džiaugėsi Vila.

Tikriausiai šaunu, kai šalia tavęs ištikimas, mylintis, besąlygiškai tikįs tavimi žmogus. Būtų įdomu patirti tokį jausmą.

Bet ir baisu. O gal vis dėlto surizikavus? Galbūt baimės ir dvejonės išsisklaidytų? O kad taip panirus į

nesuvaldomų savimaršos jausmų pasaulį! Išbandžius visa tai, ką gali įžiūrėti Lilės ir Adamo veiduose, kai jie žvelgia vienas į kitą...

Vila matė, kaip jie keičiasi šypsenomis, duoda vienas kitam kažkokius ženklus, kuriuos tik vieni supranta. Patrauklu, galvojo Vila. Turbūt labai šildo sielą. Vadinasi, kažkam esi svarbiau už viską.

Kvailystės visa tai. Ji nusigręžė nuo lango. Šitiek rūpesčių, šitiek darbų, negalima eikvoti laiko tuščiai svajojant. O be to, ji ne iš tų moterų, kurios veda vyrus iš proto. Net tikras tėvas, ir tas elgėsi su ja kaip su skepeta.

Būtent. Metas vadinti daiktus tikraisiais vardais. Čia, kabinete, iki šiol tvyro Džeko Mersio dvasia. Jis niekada nesirūpino savo dukterimi, jam buvo nusispjauti į ją.

O ji? Vila atsisėdo į krėslą, pasidėjo rankas ant odinių ranktūrių. Ką ji reiškė jam? Nieko, apgailėtiną pakaitalą sūnaus, kurio Džekui taip ir nebuvo lemta įsigyti.

Net ne pakaitalą, pagalvojo užvirdama ir jos pirštai netyčia susigniaužė į kumštį. Jam ji buvo tik medžioklės trofėjus, be to, toks, kuriuo Džekas negalėjo didžiuotis. Ant jo stalo net nebuvo jos fotografijos.

Užtat visos sienos nukabinėtos negyvų žvėrių galvomis. Štai trofėjai, kuriuos Džekas vertino labiau.

Joje sukunkuliavo įniršis ir nuoskauda. Vila pašoko ant kojų ir nebesivaldydama iš įtūžio griebė už ragų elnio galvą. Trofėjus krito ant grindų, pasigirdo kurtinąs trenksmas.

— Prasmekite visi skradžiai! — suklykė Vila. — Aš jums ne trofėjus!

Ji įsikibo į ragus kalnų avinui, kuris žvelgė į ją gudriomis stiklinėmis akimis.

— Čia mano kabinetas! Mano ranča!

Įveikusi aviną, puolė kitą auką.

Turbūt šią valandėlę jai truputį pasimaišė protas.

Kylant įtūžiui, ji plėšė nuo sienų negyvas galvas, nusibrūžindama pirštų kauliukus, laužydama nagus. Jos dantys šiepėsi ne mažiau plėšriai nei kalnų katės, kurią Vila įsiutusi rovė nuo sienos.

Tarpdury pasirodė Tesė ir apmirė vietoje reginio sukrėsta: jaunesnioji jos sesuo bandė ištraukti iš kampo stambaus grizlio iškamšą.

Pirmą akimirką Tesei pasirodė, kad lokys užpuolė Vilą ir akivaizdžiai ją įveiks. Reginys kartu ir juokingas, ir keliąs baimę.

Garsiai kostelėjusi, Tesė tarė:

— Na, ir dalykėliai. Tu ką, norėtum atidaryti zoologijos sodą?

Vila atsigręžė, nutvilkė seserį įniršio žvilgsniu. Lokys susvyravo ir griuvo ant grindų kaip pakirstas medis.

— Įkyrėjo man šie pabaisos, — pūkštė Vila. — Mano namuose jų nebebus.

Tesė nusprendė, jog pats metas prabilti proto balsui. Atsišliejusi į duris, ji mąsliai tarė:

— Atvirai sakant, šis interjeras man niekada nepatiko. Nemėgstu medžioklės stiliaus. Bet kodėl nei iš šio, nei iš to tu staiga sumanei pertvarkyti savo kabinetą?

— Jokių medžioklės trofėjų daugiau nebebus, — tvirtai išpoškino Vila. — Ir mes jam nesame jokie trofėjai. Padėk man viską išnešti, — ji ištiesė ranką. — Nagi, noriu apvalyti namus nuo šio šlamšto.

Tik dabar Tesė suvokė, kas čia darosi. Ji atsiraitojo rankoves, akys užsidegė tokia pačia azarto ugnele.

— Su didžiausiu malonumu. O pirmiausia iš čia išnešime šią meškutę lepeškutę.

Dviese jos nutempė didžiulę iškamšą prie durų. Kol abi bandė išboginti grizlį ant laiptų, apačioje pasirodė Lilė.

— Čiagi kas?! Oi! — ji griebėsi už širdies. — Iškart man pasirodė, jog jis dabar jus suės.

— Šis lokys jau seniai nieko neėdęs, — dusdama tarė Vila ir apglėbė lokį patogiau.

— Ką jūs darote?

— Keičiame interjerą, — paaiškino Tesė. — Padėk mums susidoroti su šiuo pašlemėku. Jis siaubingai sunkus.

— Ne, padarysime protingiau, — susigaudė Vila. — Nagi, Lile, pasitrauk į šalį.

Ji užvirto ant iškamšos.

— Dabar padėk!

— Gerai.

Tesė pasispjaudė delnus ir taip pat įsirėmė į lokį.

— Lile, ir tu stumk.

Lokys su trenksmu nusirito laiptais žemyn. Į visas puses pasklido dulkės, sutraškėjo turėklai. Iš virtuvės išbėgo persigandusi Besė su dvidešimt antro kalibro "bereta" rankoje. Net ir ji nesiskyrė su pistoletu ir saugodavo jį prijuostėje.

— Viešpatie šventas! — ji sumojavo rankomis, sučiaudėjo nuo dulkių. — Ką gi jūs sumanėte, mergaitės? Mūsų prieškambaryje meška.

— Nieko, ji jau išrėplioja, — tarė Tesė, ir visos nusikvatojo.

— O kas sutvarkys šį viešnamį? — pasiteiravo Besė ir batelio nosimi atsargiai palietė grėsmingą žvėrį.

— Tuoj sutvarkysime, — Vila nusišluostė prakaituotus delnus į džinsus. — Galima sakyti, kad pradėjome pavasario ruošą.

Ji vėl grįžo į kabinetą.

Kiek nusiraminusi, Vila apžiūrėjo kovos lauką. Visur voliojosi žvėrių galvos tarytum žuvusiųjų kūnai po bombardavimo. Medinės lentos, prie kurių buvo pritvirtinti trofėjai, kabaliavo ant vieno vinies arba mėtėsi ant grindų. Nuo kilimo grėsmingai žybčiojo stiklinė akis.

— Čia tai bent, — atsiduso Vila, — atsakančiai sutriuškinta.

— Šauniai įkrėtei jiems, drauguže, — Tesė plekštelėjo jai per nugarą. — Jie neturėjo nė menkiausio šanso tau pasipriešinti.

— Siaubinga, — tarė Lilė. — Tiesiog košmaras, — ji žagtelėjo, nusisuko ir sukikeno.

— Atleiskite, visiškai nenorėjau juoktis.

Lilė prispaudė delnus prie pilvo.

— Tiesiog durnynas. Kažkoks tautų kraustymasis.

— Aišku, vaizdelis šiurpokas, — Tesė pradėjo krizenti. — Pasibaisėtinas paveikslas. Gaila, Vil, kad nematei savęs iš šalies. Man pasirodė, jog šoki tango su meškinu.

— Neapkenčiu jų. Aš visada jų neapkenčiau, — iškošė iš savęs Vila, o paskui nebepajėgdama susilaikyti atsisėdo ant grindų, prapliupo kvatotis.

Seserys plyšo nuo isteriško juoko; iš visų pusių jas supo gauruotos galvos.

— Visus velniop, — pratarė Vila pro ašaras ir susiėmė už šonų. — Štai sukaupsiu jėgas, pakilsiu ir išgrūsiu juos iš čia lauk.

— Kaip bebūtų, aš jų nesiilgėsiu, — tarė Tesė. — Bet kur juos padėti?

— Sudeginsime, užkasime, išdalysime, — Vila patraukė pečiais. — Nesvarbu.

Ji giliai atsikvėpė ir ryžtingai atsistojo.

— Pradedame ruošą.

Tai pasakiusi, užsivertė ant pečių briedžio galvą.

Netrukus priešais prieangį išaugo didžiulė medžioklės trofėjų krūva: briedžių, elnių, kalnų avinų, lokių galvos, paukščių, žuvų iškamšos, antilopės ragai. Šalimais būriavosi ir gyvai šnibždėjosi kaubojai.

Jiems vadovavo Džimas Briusteris.

— Damos, ar galėčiau pasiteirauti, ką gi čia jūs darote? — delikačiai pasidomėjo jis.

— Pavasario ruoša, — atsakė Vila. — Tegu Vudas įkuria laužą ir iškasa duobę. Palaidosime šiuos palaikus kaip pridera.

— Ką, pakišite po velėna tokią grožybę? — aiktelėjo Džimas ir priėjo prie savo draugų.

Jie suūžė, bet gan greitai susitarė.

Prie prieangio vėl grįžo Džimas.

— Gal atiduosite juos mums? Papuoštume bendrą būstą. Gaila pražudyti tokius puikius trofėjus. Štai, pavyzdžiui, tas elnias šauniai atrodytų viršum židinio. O lokį misteris Mersis labai mėgo.

— Imkite, ką norite, — lengvai sutiko Vila.

— Ar galėčiau paimti lūšį? — tuoj iššoko į priekį Bilis. — Ji tokia klasiška.

— Dėl Dievo, — gūžtelėjo pečiais Vila.

Kaubojai čia pat pradėjo ginčytis tarpusavyje, dalydamiesi laimikį.

— Na, ačiū, nėr ko sakyti, — sumurmėjo Hemas žiūrėdamas, kaip keturi kaubojai velka grizlį į bendrabutį. — Dabar grožėsiuosi šiuo pabaisa kas rytą ir kas vakarą. Štai, žiūrėk, visas sienas jie nukabinės šiuo šlamštu.

— Geriau tenai negu mano namuose, — atkakliai atšovė Vila. — O dėl lokio, Hemai, Džekas jį nušovė tavo padedamas.

— Taip, aš ten buvau. Bet tai nereiškia, jog esu įsimylėjęs į šį lokį. Bili, atsargiau, stuburą susilaužysi. Ne kaubojai, o kažkokie idiotai, — bambėjo jis eidamas paskui savo globotinius. — Dabar kabins savo skrybėles ant elnio ragų.

— Na, štai, visi patenkinti, — apibendrino Tesė.

— Taip. Dabar sutvarkysime biblioteką.

— Turiu tik valandą laiko, — tarė Tesė, žvilgterėjusi į laikrodį. — Paskui man pasimatymas.

Mat jai tik šiandien iš apatinių drabužių parduotuvės (jos pavadinimas "Intymūs džiaugsmai") atvežė žavų peniuarą. Neitui jis turėtų palikti neišdildomą įspūdį.

"Jis bematant išlups mane iš šio peniuaro", — džiūgavo Tesė.

Jos mintys vėl grįžo prie Vilos.

— Klausyk, man rodos, šiandien tu su Benu eisi į kiną? — nekalta mina pasiteiravo ji.

— Rodos, taip.

— O Lilė su Adamu vakarieniaus dviese.

— Tiesa? — paklausė Vila.

— Na, šiandien mums lyg ir jubiliejus. Kaip tik sukanka mėnuo nuo to, kai... — Lilė paraudo.

Ji irgi šiandien gavo prekių iš "Intymių džiaugsmų".

— Besei šiandien išeiginė, — tarė Tesė vaizduodama, jog apžiūrinėja manikiūrą. Kariaujant su žvėrimis, nagų lakas kiek apsilaupė. — Ji sakė nakvosianti Enise pas savo bičiulę Modę Vigins, tokią pat liežuvautoją kaip ji pati. Aš apsinakvosiu pas Neitą, taigi tu liksi viena.

— Oi, tau negalima pasilikti vienai, — subruzdo Lilė. — Aš galiu...

— Viešpatie, Lile! — Tesė išsprogino akis. — Ji čia nebus viena! Nebent iš kvailumo ar užsispyrimo. Protinga, ryžtinga, apsukri moteris pasipuoštų, išsikvėpintų ir pasiūlytų Benui praleisti tykų vakarą dviese.

— Benas pamanytų, kad išprotėjau, jeigu išsičiustyčiau ir pasakyčiau, jog noriu likti namie.

— Gal lažinkimės?

Vila pajuto, kad prieš jos pačios valią lūpos ištįsta į šypseną.

— Nežinau, dabar viskas taip sudėtinga... o čia dar vėl kariauk su Benu.

— O kas gi čia sudėtinga? — Tesė stipriai suėmė

sesers ranką. — Pasakyk tiesiai: nori jo ar ne? Taip ar ne?

Vila prisiminė, kokį saldumą pajunta savyje, ėmusi galvoti apie Beną.

— Taip.

Tesė patenkinta linktelėjo.

— Tiesiog šiuo metu?

— Taip, — Vila garsiai iškvėpė, — dabar.

— Tuomet velniop pavasario ruošą! Rytoj pabaigsime. Mums su Lile prireiks mažiausiai valandos, kad tavo garderobe surastume ką nors bent truputėlį seksualaus.

— Nepageidauju, kad tu vėl mane rengtumei.

— Mums tai bus malonumas, — išsiblaškiusi atsakė Tesė, pasirengusi veikti. — Ei, Lile, kur prapuolei?

— Einu žvakių, — iš apačios riktelėjo Lilė. — Reikės visur pastatyti žvakių. Aš greit grįšiu.

— Žvakių? — Vila suplojo rankomis. — Vadinasi, aš turiu išsičiustyti, prismaigstyti savo miegamajame žvakių ir pasakyti, kad nenoriu eiti į kiną? Betgi čia tikri spąstai.

— Žinoma, spąstai. Tu paspendi jam spąstus.

Tarpduryje Tesė sustojo, kritiškai apžiūrėjo Vilą. Laukia didelis darbas. Na, ir dekoracijos turi būti atitinkamos.

— Patikėk, jis tau bus dėkingas, kad paspendei tuos spąstus.

4

— Jaučiuosi visiška idiotė.

— O atrodai protinga moteris.

Tesė palenkė galvą, apžiūrėjo Vilą nuo galvos iki kojų.

Šaunią šukuoseną Lilė sugalvojo: sukėlė plaukus aukštyn ir susegė dviem segtukais. Tereikia vieną jų ištraukti, ir plaukai nukris ant pečių kaip sunki banga.

Suknelė irgi nebloga: paprasta, vos vos susmaugta per liemenį. Gaila tik, kad blyškiai pilka, o ne balta. Bet iš kur Vila turės baltą suknelę? Tiks ir tokia. Ji atrodo dorybinga, skaisti. Teisybė, Tesei reikalaujant, sijono sagutės atsegtos nuo apačios beveik iki pilvo.

Vilos ausyse suposi sidabriniai varpeliai — irgi iš Lilės lobių. Užtat kosmetikos Tesė ėmėsi pati. Ji brūkštelėjo kelis štrichus, kurie labai nudžiugino Vilą. Vargšelė, nesuprato, koks baisus ginklas — mergaitės nekaltybė.

— Atrodai kaip skaistuolė, kuri turi būti aukojama, — paskelbė savo nuosprendį Tesė.

Vila išsprogino akis:

— Koks košmaras.

— Ne, tik šaunu, — Tesė kaip suokalbininkė patapšnojo jai skruostą. — Tu tiesiog jį sutriuškinsi.

Staiga sukrebždėjo sąžinė. Galbūt ji per daug spaudžia Vilą? Gal ta dar nepasirengusi? Juk mergaitė jaunesnė net šešeriais metais. Be to, jai tai bus pirmas kartas.

— Klausyk... — Tesė nervingai sunėrė pirštus. — O ar tu tikra, kad esi pasirengusi? Įvykis visiškai natūralus, bet vis dėlto labai svarbus. Jei tau kyla kokių abejonių, viską dar galima suvaidinti iš naujo. Mes su Neitu pasiliktume, surengtume tiesiog vakarėlį.

— Matau, tu nerviniesi labiau nei aš, — nusišypsojo Vila, sujaudinta sesers rūpesčio.

— Nieko panašaus. Tik...

Tesė prisiminė, kaip prieš pusvalandį išėjusi Lilė slapčia šluostėsi ašaras. Bet Lilė sentimentalaus būdo, o Tesė — visai kas kita. Nesusilaikiusi ji pasilenkė ir švelniai pabučiavo seserį į abu žandus. Vila nustebusi įsmeigė į ją žvilgsnį.

— Kas gi čia dabar? — burbtelėjo ji, stengdamasi nepasirodyti sujaudinta.

— Aš jaučiuosi tarytum mamytė.

Kad neištyžtų, Tesė dalykiškai pridūrė:

— Prezervatyvai viršutiniame stalčiuje. Nepamiršk jų.

— Viešpatie, jis gi pamanys, kad aš...

— Protinga, šiuolaikiška, ryžtinga moteris.

Prie namo privažiavo džipas. Tesė greitai apkabino Vilą, atsisveikino ir išlėkė iš kambario.

Kvailai šypsodamasi Vila sustingo vietoje. Ji girdėjo Neito, paskui Tesės balsus. Kai iš apačios atskriejo Beno balsas, jos viduje kažkas susispaudė. Vila atsisėdo ant lovos, prisidėjusi rankas prie pilvo. Trinktelėjo durys, suburzgė motoras.

Visame name liko dviese — ji ir Benas.

"Dar nevėlu apsigalvoti, — priminė sau Vila. — Aš niekam niekuo neįsipareigojusi. Reikia veikti pagal įkvėpimą." Ji prisivertė atsistoti, išėjo iš miegamojo.

Benas stovėjo salėje ir nenuovokiai žiūrėjo į tuščią plotą virš židinio.

— Nuėmiau, — trumpai paaiškino Vila ir pridūrė: — Mes trise — Lilė, Tesė ir aš, nuėmėme portretą. Dar neapsisprendėme, ką čia pakabinus. Kol kas tebūnie tuščia vieta.

"Tik pamanyk, nukabino Džeko Mersio portretą", — nustebo Benas. Iš jos balso suprato, koks reikšmingas šis gestas.

— Salė pasikeitė. Neteko vienijančio taško, — tarė jis.

— To aš ir siekiau.

Jis žengė žingsnį į priekį ir sustojo.

— Tu šiandien atrodai kitokia.

— Aš ir jaučiuosi kitaip, — nusišypsojo ji. — Puikiai jaučiuosi. O tu?

Tiesą sakant, Benas jautėsi gan keistai. Jis apžiūrinėjo ilgą, kiauriai peršviečiamą jos suknelę, pro kurios iškirptę šmėkščiojo daili kojelė. Vilos plaukai pakelti į viršų keistai ir neįprastai. Šiandien ji kažkokia švelni, neapsaugota. Taip ir norėtųsi paliesti rankomis.

— Normaliai. Kaip įprastai. Tu tokia puošni. Gal mums nuėjus ne į kiną, o į kokią kitą vietą?

— Lilė ir Tesė išvertė visus mano daiktus, sakė, kad tai vienintelė padori suknelė.

Ji pasitaisė suknelės apačią, bet šiuo judesiu dar labiau apnuogino koją.

— Kitaip, sakė, vešimės tave į parduotuvę apsipirkti.

"Baik tauškusi nesąmones", — paliepė ji sau ir priėjo prie baro.

— Gal norėtum išgerti?

— Aš gi vairuoju.

— Apskritai pamaniau, kad galėtume likti čia.

Visa, kas svarbiausia, pasakyta.

— Kaip tai?

— Na, nedažnai būna, kad namuose nieko nėra. Besė išvažiavo pas bičiulę, o Tesė ir Lilė... Na, apskritai ir jų nėra.

— Tad mes dviese?

Benui superšėjo gerklėje.

— Taip, dviese.

Ji išėmė iš baro šampano butelį, griežtai laikydamasi Tesė instrukcijos.

— Pamaniau, galėtume paprasčiausiai pasėdėti, atsipalaiduoti, — butelis stuktelėjo į stovą. — Yra daug Tesės videokasečių. Panorėsime žiūrėti filmą — prašom. Valgio irgi krūvos.

Kadangi Benas stovėjo kaip įbestas, ji nuplėšė foliją, atvyniojo vielutę.

— Ar tu vis dėlto norėtum kur nors važiuoti?

— Ne, — jis nieko nematydamas įsistebeilijo į butelį. — Šampanas? Ką, ar švęsime?

— Taip, — ji paėmė taures. Pirštai virpėjo. — Prasidėjo pavasaris. Prasikalė gėlytės, išbrinko pumpurai. Mūsų karvidėje paukščiai susisuko lizdą, — ji ištiesė jam taurę. — Greitai pradėsime apsėklinti karves.

Jis paėmė taurę, suvapėjo:

— — Taigi šis metų laikas toks.

— Velniop viską! — murmtelėjo Vila ir dviem gurkšniais ištuštino taurę. — Klausyk, nemoku žaisti šių žaidimų. Visa tai sumanė Tesė ir Lilė, — ji nustūmė tuščią taurę ir pasižiūrėjo jam į akis. — Apskritai, Benai, aš subrendau.

— Aha, suprantu, — jis nugėrė šampano. — Tai, vadinasi, vis dėlto eisime į kiną?

— Ne, — ji pirštais prispaudė smilkinius, giliai atsikvėpė. — Aš subrendau tam, kad užsiiminėčiau su tavimi seksu.

Jis užspringo, sučepsėjo lūpomis.

— Kas, atleisk?

— Na, ką čia sukti apsukui? — ji pasitraukė nuo baro. — Tu sakei, kad nori mane įsitempti į lovą. Manyk, kad aš tam pasirengusi. Taigi eime į miegamąjį.

Jis dar išgėrė šampano, nors to nereikėjo daryti, kadangi burbuliukai keistai suputojo gerklėje.

— Kaip čia taip?

Jo balse pasigirdo natūrali baimė. Vila išsigando. Kaip tada, jei visą laiką jis tik pokštavo, o ji, kvaiša, suprato, kad rimtai merginasi?

"Jeigu taip, — piktai pagalvojo, — jam galas."

— Tu gi sakeisi to norįs, — užsipuolė ji Beną. — Tai nori ar ne?

— Noriu.

Kai ji piktai žiūrėdavo į jį, sukeldavo geismą. Tada jis norėdavo krimstelėti jai į kokią švelnią vietelę. Bet

ji pasuko kažkaip per smarkiai. Supainiojo visas žaidimo taisykles.

— Bet štai taip, iš karto...

— Na, ir kas? — truktelėjo ji pečiais. — Ar jau apsigalvojai?

— Aš neapsigalvojau. Kaip galiu apsigalvoti? Bet visa tai kažkaip... Viešpatie, Vil! — jis piktai pastūmė taurę šalin, jausdamasis kvailio vietoje. — Tu užklupai mane iš netyčių.

— Ak, štai kas! O daugiau nieko? — jos žvilgsnis sušvelnėjo, lūpose suvirpo šypsenėlė.

— O ką tu manei? — gailiai ištarė jis. — Stovi čia visa išsipuošusi, apetitiška, girdai mane šampanu ir dar pareiški, jog subrendai seksui. Žinoma, man ėmė suktis galva.

"Galbūt jis ir teisus, — pamanė Vila, — bet aš, nors užmušk, nesuprantu, kas gi čia tokio."

Tačiau Beno išvaizda komiškiausia — įraudęs, sumišęs, todėl ji ketino jam padėti.

— Na, tiek to, — ji prisiartino ir apkabino jo kaklą. — Pabandysime atstatyti tau pusiausvyrą.

Ir tvirtai pabučiavo jį į lūpas.

Reakcija staigi ir teikianti vilčių. Benas prisispaudė ją, ėmė tankiai kvėpuoti, paskui švelniai sušnibždėjo jos vardą.

— Man rodos, tavo pusiausvyra jau normali, — virptelėjusiu balsu tarė Vila. Jos kojos pasidarė lyg vatinės. — Aš labai noriu tavęs, Benai. Tai tiesa, — įrodydama ji dar kartą pabučiavo jį į lūpas, paskui bučiniais apibėrė visą veidą. — Galime net neiti į miegamąjį. Ir čia yra sofa.

— Stop, ne taip greitai, — tarė jis baimindamasis, kad tuoj pat puls ją, nuplėš nuo jos rūbus ir tuo viską sugadins. — Šiek tiek lėčiau, pamažėle, — pakartojo jis ir papurtė galvą, kad išsklaidytų svaigulį. — Aš no-

riu atsitokėti, o tu turi būti tikra, jog nedarai klaidos. Paskui man bus sunku sustoti.

Ji nusijuokė, užšoko ant jo, kojomis apglėbė jo šlaunis.

— Atrodo, kad apsigalvosi?

— Apskritai ne...

"Bet jei vis dėlto ji apsigalvotų, reikės rasti savyje savitvardos ir laiku atsitraukti, — pagalvojo jis. — Nors ir taip galima numirti."

— Aš labai geidžiu tavęs, Vila.

Jos širdis vos neiššoko iš krūtinės.

— Vadinasi, susitarėme?

— Gerai, eime į viršų, — jis pastatė ją ant grindų ir nusitempė paskui save. — Pirmą kartą tai turi įvykti lovoje.

— Ar ir tau pirmas kartas buvo lovoje?

— Ne, ne visai, — jis net nemanė, kad šie velnio laiptai su tokia daugybe pakopų. — Tai įvyko džipe, žiemą, ir aš vos nenušalau savo... Nesvarbu, ko.

Ji sukikeno, pabučiavo jam į kaklą.

— Miegamajame geriau, tiesa?

— Taip.

Jam gi bus geriau. O jai? Tai priklauso nuo jo. Jis atidarė duris į miegamąjį ir apstulbo. Dar viena staigmena. Vienam vakarui staigmenų per daug.

Visur dega žvakės, o lova paklota ir viliojančiai pūpso kalnas pagalvių.

— Tai Tesė su Lile, — paaiškino Vila, — truputį įsismagino.

— Suprantu, — sumurmėjo Benas.

Jis ir šiaip jau nervinasi, o čia dar šitoks reginys.

— O jos... na, ar paaiškino tau, kaip tai vyksta?

— Makinonai, — priblokšta atsiduso Vila. — Tarp kitko, aš visą gyvenimą dirbu galvijų rančoje.

— Tai ne visiškai vienas ir tas pat, — jis paleido ja

ir žengė žingsnį atgal. — Suprask, Vila, man tai irgi tarytum pirmą kartą. Na, ta prasme, kad kitos moterys buvo ne... — jis užsimerkė jausdamas, kad liežuvis jam nebepaklūsta. — Nenoriu, kad tau skaudėtų. O aš, tarp kitko, labai seniai neturėjau moterų. Beveik prieš metus nusitaikiau į tave. Ir nuo tada nė su kuo...

— Tiesa? — pažvalėjo Vila. — O kodėl?

Jis atsiduso, atsisėdo ant lovos kraštelio.

— Turiu nusiauti batus.

— Aš tau padėsiu, — mielai pasisiūlė ji, pasisuko nugara į jį ir suspaudė jo batą keliais.

Benas vos nesudejavo regėdamas šį vaizdą.

— Tiesa, kad visus metus? — paklausė ji, žvilgterėjusi atgal ir trūktelėjo.

— Gal net ilgiau.

Kad sušvelnintų įtampą, jis įrėmė kitą koją jai į užpakalį ir stumtelėjo.

— Ne itin mandagu, — tarė Vila, bet su antruoju batu pasielgė taip pat kaip ir su pirmuoju.

— O tu mane visada niekindavai ir baugindavai.

Ant grindų nulėkė antras batas, o Vila paklausė:

— Iš tiesų?

— Kaip Dievą myliu, — niršdamas ant savęs, jis paglostė jai galvą. — Viskas, gana apie tai kalbėti.

"Bus ką pamąstyti laisvalaikiu", — pamanė Vila.

— Oi, aš visai pamiršau, — ji pribėgo prie stalelio po langu ir įjungė Tesės atneštą grotuvą. — Muzika būtina. Taip sakė Tesė, — paaiškino ji.

Tačiau Benas negirdėjo jokios muzikos — girdėjo tik savo širdies dūžius. Vilos plaukai truputį susitaršė, pro ploną sijoną persišvietė kojos.

— Na štai, dabar, rodos, viskas, — tarė Vila. — Ar reikia iš apačios atnešti šampano?

— Gerai bus ir taip, — prikimusiu balsu atsakė Benas. — Šampanas po to.

— Na, gerai.

Ji pradėjo rimtai atsisagstyti suknelę, o Benui vėl nukaro žandikaulis.

— Palauk, neskubėk. Kai nusirenginėji priešais vyrą, skubėti negalima.

— Tikrai? — ji pažvelgė į jį suintriguota, ėmė lėčiau atseginėti sagas. — Žinai, po šia suknele aš be nieko, — prisipažino ji. — Tesė sakė, jog taip "kontrastiškiau". Ar kažką panašiai.

— O Dieve...

Benas bijojo, kad neišsilaikysiąs ant kojų, bet vis dėlto per stebuklą atsistojo.

— Palauk, nenusivilk, — kimiai tarė jis. — Aš pats...

— Dėl Dievo.

Jos rankos kažkodėl pasidarė labai sunkios, bejėgiškai pakilo, ir Benas kitas sagas pats atsegė. "Gan malonu jausti, kaip jo pirštai slysta oda", — pagalvojo Vila.

— Mano galva, dabar turėtum mane truputį pagrabalioti, ar ne?

Užuot atsakęs, jis duslokai nusijuokė.

— Prieis eilė ir tam.

Jis praskleidė suknelę, ir liepsnos atšvaitas ėmė šokti ant nuogos merginos odos.

— Stovėk ramiai ir nieko nedaryk, — įsakė jis. — Ar negali bent kiek pastovėti vietoje?

— Galiu, tik man keliukai tirta.

— Niekis, pakentėk, — jis vos prisilietė lūpomis prie jos lūpų atsisagstydamas palaidinę. — Leisk man pasigėrėti reginiu, — pabučiavo ją į smakrą. — Štai šitaip, — paskui į ausį. — Nebijok manęs, pasitikėk manimi.

— Aš pasitikiu.

Jai netyčia užkrito vokai.

— Žinok, kai pradedi kramtyti man lūpą, — prisipažino ji, — man kažkodėl sunku kvėpuoti.

— Tai gal nekramtyti?

— Ne, man patinka, — svajingai tarė Vila. — Paskui atsikvėpsiu.

Jis atsilapojo palaidinę.

— Vila, leisk man pasižiūrėti į tave.

Jis pamažu nusmaukė nuo pečių suknelę, kuri slystelėjo ant grindų.

Benas žiūrėjo į liekną, gražų jos kūną su plastiškais išlinkimais ir jaudinančiu kampuotumu. Jos oda spinduliavo aukso atspalviu.

— Tu tiesiog nuostabi.

Ji vos ištvėrė, neprisidengusi rankomis. Niekas niekada jai nesakė tokių žodžių. Nė sykio gyvenime.

— O tu visada erzindavai, kad aš džiūsna.

— Tu graži.

Jis suėmė ranka ją už kaklo ir iš lėto patraukė į save. Kita ranka paleido jos plaukus, kurie subangavo krisdami ant pečių.

— Man visada patikdavo žaisti su tavo plaukais. Net kai buvai mergiūkštė.

— Tu nuolat mane timpčiodavai.

— Argi nežinai, kad berniūkščiai visada tampo mergaites už plaukų, kai jos patinka?

Jis truktelėjo jos sruogą, atlošė galvą ir pradėjo bučiuoti kaklą, kur karštligiškai tvinkčiojo pulsas.

— Matai, kaip patinki man?

— Matau, — ji niekaip nepajėgė įveikti virpulio. — Kažkas darosi mano akims. Viskas aplinkui plaukia. Ir viduje dedasi kažkas keista.

— Tavo viduje turiu būti aš, — tarė Benas, ir Vila įbedė į jį akis. Jose įžvelgė nekantravimą ir geismą. — Bet pirmiausia turiu tave kaip reikiant pačiupinėti.

Ranka jis perbraukė jos krūtinę, pirštu nubrėžė apskritimą aplink spenelį, ir Vila maloniai sudejavo. Jos viduje kažkas sujudo kamuojamai ir kviečiamai. Jo ranka nuslinko žemyn, neklysdama apčiuopė kaip tik tą

vietą, kur vyko žodžiais nenusakomi procesai, paspartino juos ir iškart pabėgo.

Vila atmerkė didžiules akis, pasižiūrėjo į Beną. Jos rankos nusileido ant jo pečių, paglostė standžią odą, sučiupinėjo seną randą, paskui įsmigo nagais. Vila visa be atodairos atsidavė su niekuo nepalyginamam pojūčiui — pūslėtos jo rankos glamonėjo jos kūną.

Nieko panašaus ji nelaukė. Tikėjosi, jog viskas įvyks greit ir siutingai, su dejonėmis ir žvėrišku riaumojimu. Pasirodo, seksas — švelnumo ir nekantrumo junginys. Be to, karštis, kuris vis labiau plieskiasi.

— Benai...

— Na?

— Aš ilgiau nebeištversiu.

Jis pabučiavo jai petį.

— Dar truputėlį. Aš nebaigiau.

Koks patrauklus užsiėmimas — pažadinti moterį moteryje. Žinai, kad iki tavęs niekas nelietė šio kūno, kad tu pirmasis uždegi ugnį, pažadini ilgesį. Reikia būti labai atsargiam ir kantriam. Jam sunkiai tai sekėsi — Vilos nepatyrimas ir nekaltybė jį jaudrino, pranokdama visus lūkesčius.

Jos akys vėl užsimerkė, ir Benas patogiau paguldė ją ant lovos.

— Tu vis dar su kelnėmis, — nusiskundė ji.

Jis užgulė iš viršaus, kad Vila po truputį priprastų prie jo slėgio.

— Abiem bus geriau, jei aš kol kas nenusimausiu jų.

— Gerai, — jo rankos vėl ėmė darbuotis, ir Vila kilo į palaimos viršūnę.

— Tesė sakė... Štai ten, stalčiuje, prezervatyvai.

— Aš pats tuo pasirūpinsiu. Atsipalaiduok, Vil, — bučiavo jos kaktą. — Atsipalaiduok ir negalvok apie nieką.

Paskui jis nutilo, nes burnoje atsidūrė jos krūtis.

Vila išsilenkė visu kūnu jausdama, kaip pašėlusi liepsna degina ją iš vidaus. Benas lengvai krimstelėjo ją, bet ji nepajuto skausmo. Pirštais įsikibo jam į plaukus, tvirčiau spausdama jo galvą prie krūtinės.

Benas girdėjo, kaip ji murma ir šnabžda kažką nesuprantama. Apie tokią moterį galima tik svajoti — laisva, atsipalaidavusi, natūrali. Tai įsitempdavo visu kūnu, tai suglebdavo. Jos kvapas kuteno jam šnerves, vedė iš proto. Šiam dieviškam aromatui negali prilygti jokie kvepalai.

Jis vėl pabučiavo jos lūpas, godžiai gerdamas jos sultis. Jiedu judėjo vienu ritmu, o kažkur toli vos girdima grojo muzika.

Benas neskubėdamas delnu perbraukė jos koją iš apačios į viršų ir vos vos nepasiekęs siautulingos liepsnos šaltinio sustojo. Vila kvėpavo tankiai, pati nepastebėdama, jog drasko jį nagais.

— Žiūrėk į mane, — įsakė jis lengvai liesdamasis prie drėgno, karšto jos kūno.

Jos kūnas pats pasidavė prie jo, bet Benas tuojau pat atitraukė ranką.

— Žiūrėk į mane. Aš noriu matyti tavo akis, kai taip darysiu tau pirmą kartą.

Jos akys atmerktos, bet Vila nieko nematė. Jautė, kad ją užnešė ant paties aukščiausio skardžio krašto, tik žingsnis — ir kris į bedugnę.

— Man reikia...

— Žinau, ko tau reikia.

Na, ir jos balsas — tikrų tikriausias seksas: kimus, krūtininis, trūkčiojąs.

— Žiūrėk į mane.

Jis pradėjo myluoti ją pirštais, o jos akys patamsėjo iš baimės ir geismo.

"Štai šis, pirmutinis, kartas", — pamanė Benas.

— Nesipriešink.

Argi ji galėjo priešintis? Ryškus plyksnis ją apakino. Kūnas įsitempė kaip lanko templė, ir Vila išgirdo kurtinantį dundesį — tai daužėsi jos širdis.

Netrukus ji ėmė blaškytis traukoma pašėlusių spazmų, apsipylė ašaromis, o paskui bejėgiškai suglebo.

Jos odą padengė prakaito lašeliai, lūpos nevalingai atsipalaidavo. Bet kai Benas ėmė myluoti iš naujo, jos kūnas vėl atgijo, prisipildė neregėto godulio. Visa pasikartojo: traukuliai, nusilpimas, sulėtėjęs kvėpavimas.

Kai Benas atsitraukė, Vilai nepakako net jėgų jam sulaikyti. Ji gulėjo išdrykusi ant karštų drėgnų paklodžių.

"Kad tik nežlugus dabar", — pagalvojo Benas, nusitraukdamas džinsus. Jis norėjo, kad Vila pajustų orgazmą dar neprasidėjus tikrajam seksui. Tada malonumas bus stipresnis už skausmą.

— Aš tiesiog kaip girta, — sušnibždėjo ji. — Lyg būčiau nuskendusi ir gulėčiau ant dugno.

Ši būsena jam gerai pažįstama. Kraujas tvinkčiojo jos smilkiniuose, aistra plėšėsi išsiveržti. Nusviedęs džinsus, prisiminė, jog ten, slaptame piniginės kampelyje, yra prezervatyvas.

Dėkui Dievui, Tesė pasirūpino viskuo. Nesikeldamas jis atitraukė stalčių.

— Tik neužmik, — meldė Benas, išgirdęs palaimingą jos atokvėpį. — Jokiu būdu neužmik!

— Aha, — numykė Vila, bet ji jau nieko nebenorėjo. Skendėjo saldžiai užsimiršusi. Liepsnos liežuvių atšvaitai auksiniais, raudonais ir gintaro blyksniais šokinėjo ant jos kūno. Benas sunkiai atsiplėšė nuo šio reginio, kad užbaigtų tąsęsis su prezervatyvu.

— Tu ką, vėl liesi mane? — pasidomėjo Vila.

— Liesiu.

Jis sukaupė visą savitvardą, kad tik nepaskubėtų. Benas baisiai nervinosi, jo viduje viskas degė.

— Tu man taip reikalinga, — sušnibždėjo jis.

Šis prisipažinimas itin brangus. "Reikalinga" svarbiau už "noriu".

— Būk mano, Vila. Laikykis manęs ir būk mano.

Ji paklusniai apkabino jį, ir jis įėjo į jos kūną.

Labiau už viską Benas norėjo sau visiškos laisvės pulti Vilą kaip išbadėjęs eržilas kumelę. Bet prisivertė judėti kiek galima lėčiau, rankomis įsirėmė į pagalvę ir neatsitraukdamas žiūrėjo į jos veidą. Iš pradžių jame išvydo nustebimą, paskui pasitenkinimą ir pagaliau tikro malonumo kaitrą.

— Nuostabu, tiesiog nuostabu, — tyliai kartojo Vila.

Su nekaltybe ji atsisveikino be lašelio gailesčio, lūpose žaidė šypsena. Benas gi galvojo tik apie tai, jog ši moteris iš tikrųjų jam labai reikalinga. Tai Vila perskaitė jo akyse, jose išvydo savo atspindį, jose paskendo visa.

Kai Benas galop veidu įsikniaubė jai į plaukus ir išliejo visą savo alkį ir visą savo troškulį, ji pamanė: čia ir yra tikrasis grožis.

— Aš ir nežinojau, kad viskas bus taip, — tarė Vila tingiai naršydama jo sruogas. — Būčiau subrendusi anksčiau.

— Nieko, man rodos, ir taip išėjo neblogai.

Benas davė valios vaizduotei. Tarkim, būtų nuostabu apliejus šampanu šį puikų auksinį kūną, o paskui liežuviu nulaižius kiekvieną lašą.

— Aš visada maniau, kad žmonės per daug galvoja apie seksą. Dabar man taip nebeatrodo.

— Tai buvo ne seksas, — tarė jis pabučiavęs ją į smilkinį. — Seksu užsiimsime kitą kartą. O dabar mes mylėjomės. Tarp kitko, ir sekso negalima per mažai vertinti.

Ji pasirąžė, paskui paglostė jo sėdmenis.

— O kuo tai skiriasi?

Benas vis dar nepasisotino, jo vaizduotė dar nenurimo.

— Galiu parodyti, — jis šyptelėjo. — Ar dabar?

Ji sukikeno, švelniai paglostė jo skruostą:

— Net buliui reikia laiko atsikvėpti.

— O aš ne bulius. Iš tavęs reikia tik vieno: tik gulėk ir nieko nedaryk.

— Kur tu eini?

Ji žiūrėjo, kaip jis keliasi ir eina prie durų. Koks gražus jo kūnas! O ir apskritai nuogas vyras, pasirodo, labai įdomus.

— Aš tuoj grįšiu, — tarė jis ir neapsirengęs dingo už durų.

Vila vėl pasirąžė, patogiau įsitaisė ant pagalvių. Rodos, naktis dar nepasibaigė. Dar laukia nemaža patrauklių dalykų. Pridėjo ranką prie krūtinės. Širdis muša lygiai, ritmiškai, ne taip kaip prieš keletą minučių.

"Koks keistas jausmas, kai vyras bučiuoja krūtį", — nustebo Vila. Kažkodėl menkiausias judesys aidu atsiliepia įsčiose.

Jos kūnas apskritai patyrė nuostabią metamorfozę: jis pakaitomis darėsi tai nesvarus, tai baisiai sunkus, tai įsitempęs, tai atsipalaidavęs.

Įdomu, gal pasikeitė ir išorė? Neabejotina, kad kitaip junti save.

Po visų išmėginimų, kentėjimų, sielvarto ir baimės galų gale ji atrado oazę. Nors ir vienai nakčiai. Užtat šiandien visa, kas yra anapus šių sienų, tiesiog neegzistuoja. Nėra nei žudynių, nei pykčio, nei tikrovės.

Rytoj viskas prasidės iš naujo. Ranča, kalnai ir žemė apsiausti baimės. Bet šiąnakt Vila tik moteris. Moteris, nebandanti atimti iš vyro pavadžio.

Kai Benas sugrįžo, ji gulėjo ir laiminga šypsojosi.

Daug kartų Vila matė Beną be marškinių, gėrėjosi plačiais jo pečiais, galinga nugara. O vieną sykį net nužiūrėjo, kaip jis, Adamas ir Zakas maudėsi nuogi.

Bet tuomet jai buvo dvylika metų, daug kas nuo

tada pasikeitė. Benas iš berniūkščio tapo vyru, gražiu ir stipriu. Jo kūnas ją jaudino ir dirgino.

— Nuogas tu gražiai atrodai, — nuoširdžiai pasakė ji.

Benas sustingo su taure rankoje ir atsakė:

— Ir tu neblogai.

Iš tiesų ji atrodo sukrečianti: išdrykusi lovoje nepaisydama kuklumo. Plaukai susitaršę, akys liepsnoja, viena ranka pliaukši per šlaunį į muzikos taktą.

— Tiesiog negaliu patikėti, kad šiuose dalykuose tu neturi jokios patirties, — tarė jis.

— Aš gera mokinė.

Jis lėtai grėsmingai nusišypsojo.

— Tuoj pasižiūrėsime.

— Šit kaip? — ji susidomėjusi pažvelgė į jį. — Ką tu ten sugalvojai, Makinonai?

— Čia šampanas, — jis pastatė ant stalelio butelį, — o čia taurė.

Ji paėmė taurę, o jis pripylė ją sklidiną vyno.

— Patarčiau iš pradžių truputėlį nugerti.

— Kodėl? — ji plačiai nusišypsojo, truktelėjo pečiais ir nugėrė. — O tu ar negersi?

— Kiek vėliau.

— Ką reiškia "vėliau"? — ji sukikeno, dar išgėrė.

— Po to, kai tave paimsiu, — pirštu brūkštelėjo nuo gerklės iki pilvo apačios. — Aš paimsiu tave, o tu man tatai leisi.

Ji sualsavo tankiau. Beno išvaizda nebe tokia kaip pirma. Žvilgsnis aptemęs, buvusio švelnumo — nė pėdsako. Vilai tapo baisu ir įdomu.

— O kas bus?

— Pamatysi, — jis žiūrėjo, kaip jos kakle tvinkčioja pulsas. — Šįsyk aš judėsiu greit, bet visa tai truks ilgai. Baik gerti šampaną. Aš paragausiu jo iš tavo lūpų.

— Tikriausiai nori mane įbauginti.

Jis užsėdo ant jos iš viršaus.

— Mieloji, noriu tave įjaudrinti iki beprotystės.

Pamirkęs pirštą, vynu apibrėžė apskritimą aplink jos spenelį.

— Tu nuo manęs rėksi ir daužysiesi.

Tą pačią operaciją pakartojo su kita krūtimi.

— Yra ko baimintis. Taigi drebėk iš baimės.

Šampano likutį išpylė jai ant pilvo, padėjo taurę į šalį.

— Tu net neįsivaizduoji, kas tavęs laukia. Bus taip, kaip aš ne kartą kurdavau savo vaizduotėje.

Ji susigūžė svaigdama iš baimės ir nežinomybės.

— Oi, aš bijau. Bet tai tegu tavęs nesulaiko.

5

Balandį prasidėjo kergimo sezonas, ir Vila tiesiog nusivarė nuo kojų. Tesė linksmai ir smalsiai stebėjo visą šį sujudimą. Jai atrodė, jog visas pasaulis pakvaišo nuo giminės pratęsimo instinkto. Sykį jai pasirodė, jog senasis Hemas flirtuoja su Bese. Turbūt pasivaideno — jis tik bandė iškaulyti iš jos gabalėlį pyrago.

Jaunasis Bilis ištižo dėl jaunutės Eniso pardavėjos. Vėjavaikė Merė En metė jį ir įskaudino vaikinuką, tiesa, neilgiau kaip penkiolikai minučių.

Dabar Bilis vaikštinėjo po rančą toks, kad iš karto matėsi — prieš jus patyręs vyras.

Džimas Briusteris asistavo baro padavėjai. Flirtas jau pasiekė tą stadiją, kai žnaiboma ir plekšnojama sėdynė. Net Vudas ir Nela, susituokę prieš daugelį metų, elgėsi lyg jaunavedžiai.

Niekas nedrumstė taikios amžinų darbų rutinos, flirto ir sekso idilės.

Lilė išsijuosusi rengėsi vestuvėms, ir net Vilos veide dabar neišnykdavo kvailoka šypsenėlė.

Karvės nenusileido žmonėms. Tiesa, Tesės požiūriu, sėklinant telyčaites, romantikos nedaug: prie karvės prieina kaubojus, įkiša jai buliaus spermos, ir tiek.

Vargu ar pačiam buliui tokia padėtis patiktų. Tiesa, veisliniam buliui kartkartėmis vis dėlto leisdavo susiporuoti su karvėmis. Kartą Tesė matė, kaip tai vyksta, ir labai nusivylė. Veislinio buliaus mylimosios mykimas nerodė jokio ypatingo džiaugsmo.

Visai kas kita arkliai. Tesė stebėjo, kaip veislinis Neito eržilas lipa ant kumelės. Kvapą gniaužiantis, sukrečiąs ir baisokas reginys. Arklys stojasi piestu, prunkščia, žvengia, daužo kanopomis, o kumelė krato galvą ir išsprogina akis — ar tai iš malonumo, ar iš baimės.

Šis kergimas irgi nėmaž neromantiškas kaip ir nė kiek nekomiškas. Kvepia prakaitu, seksu, gyvulio jėga. Pasinaudojusi pirmu atokvėpiu, Tesė nusitempė Neitą į miegamąjį ir kaip reikiant išsikrovė.

Tiesa, Neitas pretenzijų neturėjo.

Pagaliau pasitaikė tikrai pavasariška diena. Visi vaikščiojo vienmarškiniai. Padangė aukšta ir vaiskiai mėlyna. Rodos, visas dangaus skliautas pakibo virš Montanos ir kitam pasauliui nieko nebeliko.

Tesė žiūrėjo į kalnus ir matė, kaip jie pražysta visomis spektro spalvomis: mėlynuoja uogos, žaliuoja miškai, auksu blykčioja upokšnis, ritąsis žemyn snieguotu šlaitu.

Prie Adamo namelio virė darbas: Lilė sumanė apsėti daržą. Ją perspėjo, kad sėti dar per anksti, tačiau ji nepaklausė, o Adamas jai nė truputėlio neprieštaravo.

"Ji kraipo jį kaip panorėjusi", — linksmai pagalvojo Tesė.

Retai sutiksi tokią meilę, tokį atsidavimą. Jų mei-

lė — kaip kalnas, jo nepastumsi iš vietos. Tesė dažnai rašė apie meilę, bet taip ir negalėjo suprasti, kur slypi jos didelė ir paprasta paslaptis.

Taigi rašyti apie įsimylėjėlius ji galėjo, bet pati jų nesuprato. Galbūt, jei būtų gyvenusi šioje žemėje visada, tai būtų jai padėję. O kol kas meilė tebebuvo jai mįslė.

Kalnų ganyklomis klajojo bandos ir kaimenės, o kaubojai braidė po skystą purvyną taisydami tvoras, kasdami stulpus, pergindami galvijus iš vienos vietos į kitą.

Vienas ir tas pats darbas metų metais, sezonas po sezono. Tai irgi panašu į meilę, pagalvojo Tesė. Bet nepraskydo, prisivertė galvoti apie miesto gatves ir palmių giraites.

Garbė Dievui, ji išgyveno prakeiktąją Montanos žiemą. Pirmą, ir reikia tikėtis, paskutinį kartą.

— Štai kur tu!

Ji pamatė Vilą raitą ant arklio ir nubėgo jai iš paskos.

— Stok, kad tave velniai rautų!

Pasivyti arklio ji negalėjo.

— Palauk, ar nepamiršai, kad rytoj važiuojame į miestą? Mes gi nuotakos draugės, reikia prisimatuoti sukneles.

— Negaliu, — Vila iššoko iš balno, — daug darbo.

— Reikia būtinai prisimatuoti.

Tesė susiraukė žvelgdama, kaip Vila batais mindo jaunus žiedelius šalikelėje.

— Nėra laiko.

Vila uždėjo balną ant tvoros.

— Padėkok, kad iš viso sutikau apsirengti ta kvaila suknele. Tikriausiai jūs man dar ir puokštę prisegsite prie plaukų. Darykite, ką norite, bet aš negaliu važiuoti prisimatuoti.

Iš kišenės ji išsitraukė reples, pakėlė užpakalinę kumelės koją ir ėmė knibinėti pasagą.

— Jei nevažiuosi, išrinksime suknelę pagal savo skonį.

Vila prunkštelėjo, patapšnojo arklio nugarą ir pakėlė kitą jo koją.

— Vis vien jūs manęs neklausite. Taigi mano buvimas visai beprasmis.

"Tai teisybė", — pritarė Tesė ir natūraliu judesiu, ko dar prieš keletą mėnesių nė negalėjo įsivaizduoti, patapšnojo kumelės kaktą.

— Lilė taip džiaugtųsi.

Vila atsiduso, apžiūrinėjo trečią kanopą.

— Aš mielai važiuočiau. Garbės žodis. Bet niekaip negaliu. Reikia suspėti kuo daugiau padaryti, kol orai nepabjuro.

— Ką reiškia "nepabjuro"?

— Na, kol giedra.

— Na, ką tu? Juk jau balandžio vidurys.

Tesė nenuovokiai pažvelgė į žydrą dangų.

— Čia ir birželį pasninga. Žiema taip lengvai nepasiduoda, — Vila pasižiūrėjo į dangų — vakarinėje jo pusėje viršum viršukalnių garbanojasi purūs debesiūkščiai. Jie atrodo ganėtinai įtartini. — Nors pavasario sniegas — geras daiktas. Jis sparčiai tirpsta, persunkia žemę drėgme. Štai šalnos — jau kur kas blogiau, — ji trūktelėjo pečiais, paslėpė reples kišenėje. — Taigi orai čia nenuspėjami.

— Šalnos? Ką tu šneki! Jau gėlės pražydusios kiek užmatai, — Tesė pasižiūrėjo į sumindžiotus žiedus. — Kol tu nenumindžioji.

— Nieko joms neatsitiks. Mūsų augalija gaji. O tavimi dėta aš kol kas nenusimaučiau šiltų apatinių kelnių. Nagi pastovėk, tpru! — šūktelėjo ji arkliui, ir lengvai įšoko į balną.

— Ir štai dar kas, — Tesė nesitraukė nuo jos. — Seniai noriu pasikalbėti su tavimi, bet vis neišeina.

— Nėra laiko.

Arklidėje Vila nuėmė nuo arklio balną ir pradėjo gyvulį šukuoti.

— Matau, — svariai tarė Tesė.

— Ką tai reikštų?

— Matau, jog tu ketini įveikti atsilikimą. Aš džiaugiuosi, kad tau gera su Benu. Žinia, dieną tu kamuoji nelaimingas karves ir žaloji savo rankas tąsydamasis su viela, tu užsiėmusi visą laiką, bet nepamiršk bendros mūsų bėdos.

— Kokios?

— Pati žinai, — pusbalsiu nusikeikusi Tesė įėjo į gardą. — Pastaruoju metu visai ramu. Ir tai man patinka. Vis dėlto aš labai nerimauju. Tu kalbiesi su žmonėmis, su policininkais, o man nieko nepasakai.

— Tu, manyčiau, irgi užsiėmusi. Nenorėjau tavęs blaškyti. Rašai savo scenarijus, valandų valandas praplepi su agentu.

— Nepaisant to, aš nuogąstauju. Neitas visą laiką sako, kad jokių naujų žinių nėra. Bet aš gi matau, kad naktimis tu statai apsaugą.

Vila atsiduso:

— Nenoriu rizikuoti.

— Ir aš nenoriu rizikuoti, — Tesė paglostė kumelės prusnas. — Bet naktimis krūpčioju, išgirdusi tavo sargybinių žingsnius po langu. Be to, dar girdžiu tave vaikščiojant po savo kambarį.

Vila žvelgė į šalį:

— Sapnuoju košmarus.

Tesė, nustebinta tokio prisipažinimo, murmtelėjo:

— Atleisk.

O Vila pamanė, jog be reikalo visa tai ji laiko savyje. Galbūt geriau išsipasakoti?

— Kai pabuvojome medžiotojų trobelėje, košmarai man sapnuojasi kiekvieną naktį. Juk mergiūkštę už-

mušė kaip tik ten. Policija tai nustatė gan konkrečiai — ant rankšluosčių ir skepetų, kurias tenai radau, nužudytosios kraujas.

— Kodėl policininkai to nesurado anksčiau?

Vila patraukė pečiais, iš visų jėgų darbuodamasi grandykle.

— Miške daug tokių namelių. Policija palakstė tai šen, tai ten, žvilgterėjo į mano trobelę, nieko įtartino nepamatė. Jiems nė į galvą nešovė pašniukštinėti pakampiais ir žvilgterėti po prausykle. Dabar, aišku, ten jie viską kuo kruopščiausiai apieškojo. Daugiau nieko nesurado. Bet aš visą laiką apie tai galvoju. Prisimenu, kaip sužeidė Adamą, kaip jis kraujavo.

Ji pliaukštelėjo arkliui pasturgalį, pavarydama į šalį.

— Baisiausia, kad mes taip nieko ir nežinome.

— Galbūt dabar bus ramu? Rykliai, pavyzdžiui, pamedžioja kur nors viename plote, o paskui nuplaukia. Keičia medžioklės teritoriją.

— Man visą laiką baisu.

Vila prisipažino be jokių įstangų. Ji žiūrėjo į Lilę, kuri išėjo iš namo drauge su Adamu. Jie nežinia ko juokėsi. "Baimė ir meilė neperskiriamos", — pagalvojo Vila.

— Darbas padeda man nuvyti negeras mintis. Ir Benas padeda. Kai vyras su tavimi mylisi, nepamąstysi.

"Kaip čia pasakius, — pagalvojo Tesė. — Tokį vyrą nedažnai sutiksi."

— Blogiausia prieš aušrą, apie trečią valandą, — tęsė Vila. — Šalimais nieko nėra, visur tylu, ir tada baimė sėlina prie manęs, sugriebia už gerklės. Imu kamuotis — ar teisingai elgiuosi, ar teisingai viską darau.

— Apie ką čia kalbi?

— Apie rančą, — ji skėstelėjo rankomis. — Iš tiesų, ar galiu laikyti čia tave ir Lilę. Juk nesu tikra, kad jums nieko neatsitiks.

— O ką tau pasirinkti?

Tesė atsirėmė į tvorą. Žinoma, ranča jai nereiškia tiek daug, kiek Vilai, bet ji visiškai gali suprasti šių vietų trauką.

— Mudvi su ja suaugę žmonės. Pačios atsakome už savo poelgius.

— Norėtųsi tuo tikėti.

— Šiaip ar taip, aš tvirtai žinau, ko noriu. Kai baigsis terminas, aš išvyksiu į Los Andželą, prisipirksiu visokiausių daikčiukų ir papietausiu madingiausiame restorane. Nuo pernykščio rudens tikriausiai atsirado kokia nors nauja vietelė, kurią visi lanko. Paskui pasiimsiu savąją palikimo dalį ir nusipirksiu prašmatnų namą Malibu. Ten vandenynas, dieną naktį girdėsiu bangų šniokštimą.

— Niekada nemačiau vandenyno, — sušnibždėjo Vila.

— Tikrai? Tiesiog negaliu patikėti. Kada nors atvažiuosi į svečius pas mane. Parodysiu tau, koks tas civilizuotas gyvenimas. Kartu pridursiu dar vieną skyrių prie savo knygos. Skyrius vadinsis "Vila Holivude".

Vila nusišypsojo, pasikasė smakrą.

— Apie kokią knygą tu šneki? Maniau, rašai dar vieną scenarijų.

— Čia šiaip, pramogai, — sumurmėjo Tesė ir susikišo rankas į kišenes. — Neturėdama ką veikti.

— Ir ką — aš irgi ten dalyvauju?

— Iš dalies.

— O kur vyksta veiksmas, Montanoje? Mersių rančoje?

— O kurgi kitur? Juk čia stirksosiu visus metus. Bet tu neimk į galvą, — ji nervingai pabarbeno pirštus į tvorą. — Aš net Airai nieko nepasakiau. Volioju durnių iš nuobodulio.

"Jeigu tai teisybė, ko ji taip nerimauja?" — pagalvojo Vila.

— O ar negalėčiau paskaityti?

— Ne. Einu pasakysiu Lilei, kad tu rytoj su mumis nevažiuosi. Bet tada jau — atleisk. Jei papuošime tave raukinukais ir volanais, nesumanyk prieštarauti.

— Ir dar kaip sumanysiu.

Vila vėl pasižiūrėjo į kalnus. Kažkodėl širdyje jai palengvėjo. O debesys tuo metu spietėsi vis tirštyn, ir ji žinojo, kad žiema dar sugrįš. Ne tiktai žiema.

... Iškilmingą vakarienę sumanė Lilė. Ji pažadėjo tai būsiant gan kuklų, perdėm šeimynišką renginį: seserys ir Adamas, Benas, Neitas. Tie, kuriuos ji vadino savo šeima.

Žinia, šeimyninė vakarienė — pats paprasčiausias daiktas, bet Lilė nepaprastai jaudinosi. Juk ji bus tikra šeimininkė. Pirmą kartą gyvenime! Ji pasikvies svečių į namus.

Kai Lilė tebebuvo mergytė, jos motina dažnai rengdavo tokius pobūvius. Viskas jai išeidavo labai mitriai, vikriai ir paprastai. Dukters pagalbos nereikėdavo. Paskui Lilė gyveno viena, ir pinigų svečiams priiminėti nebuvo. O kai ištekėjo, apie tokius viešus renginius juo labiau nė nesvajojo.

Bet dabar gyvenimas pasikeitė. Pasikeitė ir pati Lilė.

Ji ruošėsi visą dieną. Sutvarkyti namus nesunku — Adamas savo daiktų neišmėtydavo, nepalikdavo po stalu tuščių alaus butelių. Kad lizdelis taptų jaukus, Lilė pridėjo tik keletą štrichų: ant lentynėlės pastatė simpatišką varinę varlytę, Bilingse nusipirko keičiantį atspalvius stiklinį rutulį. Jos naujovės patiko Adamui. Jis sakė, kad anksčiau jo būstas buvo perdėm spartietiškas, pernelyg nuobodus.

Valgiaraštį ji aptarė su Bese. Ta patarė iškepti mėsos su šonkauliukais. Lilė kaip tik triūsė prie orkaitės, kai į virtuvę žvilgterėjo patarėja.

— Ar normaliai einasi?

— Visiškai. Padariau viską, kaip man sakei. Štai, pasižiūrėk, — išdidžiai tarsi motina, rodanti pažįstamiems naujagimį, ji pravėrė šaldytuvą. — Matai, kokie geri išėjo pyragaičiai. O glajus — neatsigėrėsi.

— Taip, vyrai labai mėgsta citrininį suflė, — oriai linktelėjo Besė. — Tu gerai padirbėjai.

— Gaila, kad nenori pasėdėti su mumis.

Besė sumosavo rankomis.

— Tu, Lile, miela mergaitė, bet aš geriau pasėdėsiu prie televizoriaus, susikėlusi kojas ant stalo. Jūs man per jaunos, per triukšmingos. Verčiau pasakyk, gal tau padėti?

— Ne, viską noriu padaryti pati. Žinoma, tai skamba kvailai, bet...

— Visiškai nekvailai.

Besė priėjo prie palangės, pažiūrėjo į daigus ir tapo visai patenkinta. Iš mergaitės išeis nebloga daržininkė.

— Moteris turi pati šeimininkauti savo virtuvėje. Bet jei rastųsi bėdų, kviesk, — ji mirktelėjo. — Mes niekam nepasakysim.

Durys prasivėrė ir įėjo Vila.

— Valykis kojas! — riktelėjo jai Besė. — Matai, grindys išplautos?

— Valausi, valausi.

Vila patrypčiojo ant kilimėlio ilgiau nei reikėtų.

— Ak, kokia grožybė! — šūktelėjo Lilė, pamačiusi sesers rankoje lauko gėlių puokštelę. — Dėkui, kad priskynei.

— Tai ne aš, o Adamas, — burbtelėjo Vila ir su palengvėjimu atsikratė puokštės. — Tenai arklys patempė koją, ir Adamas rūpinasi juo. Būgštauja, kad nebūtų lūžusi.

— Suprantu, — atsiduso Lilė, nosimi įsikniaubusi

į gėles. — Kaip manai, ar arkliui viskas gerai? Gal Adamui reikia padėti?

— Pats susitvarkys. O man metas eiti.

— Bent išgerk kavos. Ką tik užvirėme.

Vilai dar nespėjus atsisakyti, Besė kumštelėjo ją alkūne į šoną:

— Sėskis, išgerk kavos su seserimi. Ir nusiimk skrybėlę, kai esi viduje. O aš neturiu kada čia su jumis sėdinėti. Reikia skalbti.

Kai ji užtrenkė duris, Vila pasiskundė:

— Įsismagino įsakinėti.

Bet vis dėlto atsisėdo ir nusiėmė skrybėlę.

— Gerai, išgersiu puodelį. Kava karšta?

— Taip. Tuojau, tik pamerksiu gėles.

Vila pirštais barbeno į apvalų klevo stalą. Mažiausiai ji dar turėjo nuveikti gal dešimt įvairiausių darbų.

— Gardžiai kvepia, — tarė ji.

— Tai žolės. Darau padažą.

— Pati? — nusistebėjo Vila ir dar tankiau ėmė barbenti. — Kokia tu rūpestinga šeimininkė.

Lilė kruopščiai merkė kiekvieną gėlytę į seną stiklinį butelį.

— Tai vienintelis dalykas, ką sugebu.

— Visiškai ne. Aš ne tokia prasme... — Vila subrazdėjo kėdėje. — Pasižiūrėk, koks laimingas vaikšto Adamas. Lyg skrajotų padangėje. O čia taip tvarkinga, taip simpatiška, — ji pasikasė pakaušį gailėdamasi, kad pati nedelikati. — Šit kokia graži tavo vazelė su raudonais ir žaliais obuoliais. Aš niekada gyvenime jų taip nesudėčiau. O buteliai ant stalo? Kas juose?

— Aromatinis actas.

Lilė pažvelgė į buteliukus, kuriuose plaukiojo rozmarino ir meirūno sėklelės.

— Jų reikia salotoms. Be to, jie tokie gražūs.

— Šelė irgi susigaudo tokiuose dalykuose. O man tai — gūdus miškas.

— Tu tiesiog įpratusi prie didelių mastų, užmojų. Aš taip žaviuosi tavimi.

Vila nustebo.

— Ką čia šneki?

— Tu protinga, stipri, talentinga, — Lilė pastatė ant stalo gražų žydrą puoduką su lėkštele. — O kai pamačiau tave pirmą kartą, mirtinai išsigandau.

— Kodėl?

— Apskritai aš visko bijojau. Bet labiausiai — tavęs.

Lilė prisipylė kavos, įsipylė grietinėlės.

— Stebėjau tave per laidotuves. Tu netekai tėvo, tau buvo sunku, bet neištižai. O paskui, kai Netas perskaitė testamentą ir netekai visko, kas tau turėjo teisėtai priklausyti, atlaikei ir šį smūgį.

Vila labai gerai prisiminė anų dienų įvykius. Rodos, ji elgėsi ne per geriausiai.

— O ką turėjau daryti? Argi turėjau iš ko pasirinkti?

— Pasirinkti visada galima, — tyliai pasakė Lilė. — Aš, tarkim, paprastai pabėgu. Ir tądien būčiau pabėgusi, bet neturėjau kur. Jeigu ne tu, neabejotinai būčiau nusiplovusi iš čia, kai prasidėjo visi tie košmariški dalykai.

— Aš čia niekuo dėta. Tu likai dėl Adamo.

Lilės veidas sušvelnėjo.

— Taip, dėl jo. Bet ir čia tu man padėjai. Stebėjau tave, galvojau: ji — mano sesuo, bet nieko ji nebijo. O man nepakako narsos suteikti laisvės savo jausmams, žengti žingsnį prie jo. Bet jeigu jau turiu tokią seserį, vadinasi, nors šiek tiek privalau būti į ją panaši — štai kaip maniau. Tai padėjo man plūduriuoti. Pirmą kartą gyvenime ne pabėgau, bet pasilikau.

Vila atstūmė puodelį.

— Klausyk, aš gi išaugau visai kitokiomis aplinkybėmis. Dariau, ką norėjau, nuo nieko nepriklausiau. Ir niekas niekada manęs nemušė.

— Nejaugi? — nepatikliai paklausė Lilė, o Vilai neatsakius, narsiai tęsė: — O štai Besė man pasakojo, kad mūsų tėvas ne per geriausiai elgęsis su tavimi.

"Besė per daug plepa", — pyktelėjo Vila.

— Tėvo antausis — viena, o vyro kumštis — kita. Tu pasielgei teisingai, pabėgusi nuo jo. Tai ne bailumas, o teisingas sprendimas.

— Taip, bet aš niekam niekada nedaviau grąžos. Nė karto.

— Ir aš, — sušnibždėjo Vila. — Gal nuo tėvo aš ir nebėgau, bet jam neatsikirsdavau.

— Tu kas kartą jam atsikirsdavai, kai sėsdavaisi į balną, padėdavai karvėms veršiuotis, taisydavai tvoras, — Lilė žiūrėjo jai į akis. — Ranča teisėtai priklauso tau. Su tėvu tu atsiskaitei. Čia tavo šaknys. Aš gi jo nepažinojau. Tiksliau pasakius, jis nenorėjo pažinoti manęs. Bet, mano galva, Vila, jis nepažinojo ir tavęs.

— Tikriausiai, — iš lėto tarė ji galvodama, kad Lilė teisi. — Tikriausiai taip ir buvo.

Lilė giliai atsiduso:

— Bet dabar aš nepasiduosiu be kovos. Ir už tai esu dėkinga tau, dėkinga Tesei. Džekas Mersis man nesuteikė šanso, o tu suteikei. Tu visai pagrįstai galėjai mūsų neapkęsti, bet taip nepadarei.

"Nepadariau, tačiau norėjau, — prisiminė Vila. — Neišėjo."

— Neapykanta atima per daug jėgų.

— Tai tiesa, bet ne visi ją supranta, — Lilė vartaliojo puodelį rankose. — Kai mudvi su Tese važiavome pirkinių, man pasirodė, jog minioje pamačiau Džesą. Akimirksnį. Paskui reginys pradingo.

— Kur, Enise? — sukruto Vila, netyčia spausdama kumščius.

— Ne, — Lilė šyptelėjo žavėdamasi. — Štai matai, pirmutinė tavo reakcija — mestis į ataką. O aš pulčiau bėgti, kur kojos neša. Džesas ilgą laiką man visur vaidendavosi. To jau seniai man nebuvo, bet šiomis dienomis staiga pasirodė, jog minioje matau jo veidą... Aš nepuoliau bėgti, net neišsigandau. Jeigu tai tikrai būtų buvęs jis, būčiau davusi jam atgal. Ir už tai esu dėkinga tau.

— Oi, Lile, nežinau. Kartais geriau pabėgti.

Viskas praėjo tiesiog puikiai. Lilė negalėjo patikėti, kad jos gyvenime vyksta tokie nuostabūs dalykai. Naujajame jos gyvenime. Žmonės, kuriuos ji myli, sėdi jos namuose, jaukioje svetainėje, valgo su apetitu, juokiasi, ginčijasi. Išties tai šeima.

Tesė pradėjo kalbą apie suknelę, kurią jos neva nupirkusios Vilai. Apibūdino ją kuo smulkiausiai: ažūrinė, su ilgu šleifu, papuošimais, be to, ryškiai rožinės spalvos. Vienu žodžiu, gražumėlis.

— Tu iš proto išsikraustei! — užvirė Vila. — Nė už ką gyvenime neapsivilksiu tokios šlykštynės. Kas čia per papuošimai? Nesivilksiu jokių rožinių papuošimų!

— Ji tau labai tinka prie veido, — suulbėjo Tesė, — ypač derinys su skrybėlaite.

— Kokia skrybėlaite?

— Nuostabia skrybėlaite, papuošta pavasario gėlėmis. Angliškomis arbatinėmis rožėmis. O skrybėlaitės viršus toks aukštas, kad plaukus galėsime sušukuoti į bokštą. Dar pirštinės iki alkūnių. Labai prašmatnios.

Vila mirtinai pabalo, ir Lilei jos pagailo.

— Ji erzina tave. Mes nupirkome labai puikią suknelę. Šilkinę, šviesiai žydrą su perlų sagutėmis. Ir tik čia, prie krūtinės, truputėlis nėrinių. Suknutė paprast-

ta, klasikinio stiliaus. Skrybėlaitę ir pirštines Tesė sugalvojo.

— Tu viską sugadinai, — nuliūdo Tesė ir piktdžiugiškai nusišypsojo. — Ką, pabūgai?

— Jeigu taip eisis ir toliau, — tarė Benas, — Vila per šiuos metus įgys tiek suknelių, kiek neturėjo per visą gyvenimą. Anksčiau maniau, kad ji ir naktį miega su džinsais.

— Įdomu, kaip imtumeisi perginti bandą vilkėdamas suknele, — atrėžė Vila.

— Taip, iš tikrųjų įdomu, — prunkštelėjo Neitas, pastumdamas lėkštę. — Labai gardu, Lile. Būgštauju, kad Adamui teks pradurti naują skylę dirže, jei visą laiką jį taip maitinsi.

— Palik vietos pyragui, — nušvito Lilės šypsena. — Gal pereitume į svetainę?

— Taigi ši mergaitė aukštos klasės virėja, — tarė Benas, svetainėje sėsdamasis į krėslą. — Adamui šauniai pasisekė.

— Ak, štai kokiais kriterijais jūs vertinate žmonas, misteri Makinonai, — nustebo Vila, įsitaisiusi ant grindų priešais židinį, — pagal kulinarinius sugebėjimus?

— O ką, juk tai labai svarbu.

— Protinga moteris visada gali nusisamdyti virėją, — tarė Tesė, sėdinti ant sofos šalia Neito. — Bet taip persivalgyti galima tik kartą per metus. Rytoj rytą baseine nuplauksiu penkiasdešimčia metrų toliau.

Vila norėjo pasakyti ką nors kandžiai, bet susilaikė. Palaukusi, kol Adamas su Lile išėjo į virtuvę ruošti deserto, ji paklausė:

— Ar Lilė tau sakė, neva mačiusi savo buvusį vyrą?

— Ne, — sukluso Tesė, — nė žodžio.

— Kur, Enise? — paniuro Neitas.

— Sako, apsirikusi. Anksčiau jis jai visur vaidendavęsis, todėl ji nenustebo. Bet aš sunerimusi.

— Prisimenu, mudvi su ja vaikštinėjome palei vitrinas, ir ji staiga nuščiuvo, — pasakė Tesė. — Aš pamaniau, kad užsisvajojo apie vestuvių dieną. Bet man ji nieko nepasakė.

— Ar turi jo fotografiją? — paklausė Benas Neitą.

— Taip, gavau tik prieš porą dienų. Policija ilgokai krapštėsi, — Neitas atsargiai pašnairavo į virtuvę. — Toks gražuolėlis. Veidas angeliškas, šukuosena tvarkinga. Tokio aš čia nemačiau. Reikėjo man pasiimti fotografiją su savimi, parodyti Adamui.

— Aš irgi norėčiau pasižiūrėti į ją, — tarė Vila. — Tiek to, paskui pakalbėsime. Nenoriu gadinti jai šventės, — užbaigė pusbalsiu.

Į svetainę įėjo Lilė su padėklu rankose.

— Čia tai bent pyragas! — šūktelėjo Benas, vaizduodamas, jog godžiai uosto. — Pyragas man. O kas kitiems?

Apskritai vakaras praėjo linksmai. O artėjant nakčiai, Neitas vos spūstelėjo Tesei ranką ir pakilo:

— Aš, matyt, eisiu, kol manęs neišvaro. Dėkui, Lile, tu puikiai ruoši.

— Džiaugiuosi, kad atėjai.

— Eisiu, palydėsiu tave, — apsimestinai nusižiovavo Tesė. — Tiek prisivalgiau, miegosiu kaip užmušta.

Benas ir Vila palaukė dar penketą minučių, paskui irgi išėjo.

Likęs dviese su Lile, Adamas šyptelėjo.

— Rodos, jie laiko mus kvaileliais.

— Ką tu turi omenyje?

Ji tokia miela, kad jis nesusilaikė ir pabučiavo ją į kaktą.

— Ar girdėjai automobilio motoro burzgimą?

Lilė nenuovokiai sumirksėjo, paskui suprato.

— Ne, negirdėjau.

— Taigi mat.

Jis pakėlė ją ant rankų ir ėmė lipti laiptais aukštyn.

— Adamai, o kaipgi su indais?

— Nieko jiems nepasidarys, — jis vėl pabučiavo ją. — Rytoj suplausime.

Vila dusliai pratisai sudejavo. Tokie garsai jį labiausiai sužadindavo. Dar jis mėgdavo žiūrėti į ją, užsisėdusią ant viršaus. Plaukai nuvilniję ant pečių, veidas rausta iš malonumo. Benas paglostė jos krūtį, pradėjo bučiuoti ją, o Vila prigludo prie jo kaip gebenė prie sienos.

Ji pasirengusi atiduoti jam viską, bet Benui ir to per maža.

— Eikš čionai, — tarė jis, jie apsivertė, ir viskas vėl prasidėjo iš pradžių.

Vila pajuto, kaip karšta aistra joje pasiekia aukščiausią įtampą, o po to trenkia žaibo išlydžiu.

— Vila, — sušnibždėjo jis, glausdamasis prie jos virpančiu kūnu. — Aš noriu, kad būtum mane apkabinusi visą naktį.

Jai labai patikdavo, kai jis tardavo šiuos žodžius.

— O aš maniau, kad mes niekada iš ten nebeišeisime. Tu vis valgei ir valgei.

— Bet galvojau tik apie tave, — jis suėmė jos plaukus, prisitraukė prie savęs. — Visą laiką. Aš labai dėl tavęs baiminuosi.

— Baiminiesi?

Ji pasirėmė alkūne, pasižiūrėjo į jį iš viršaus žemyn. Apžiūrinėti jo veidą prieblandoje tikras malonumas.

— Ko?

— Bijau, kad kas nors gali atsitikti, o manęs šalimais nebus.

— Aš galiu pati savimi pasirūpinti.

Ji nubraukė nuo jo kaktos plaukų sruogas. Atrodo, lyg jų galiukai paauksinti, pagalvojo. Ji norėjo juos liesti, maigyti, glostyti visą laiką. Kodėl gi?

— Čia mano ranča.

— Žinau, — atsiduso jis. — Bet vis vien bijau. Leisk man pasilikti nakčiai.

— Tai mes jau aptarinėjome. Besė nuduoda nieko nepastebinti. O aš nenoriu jos pykdyti. Ir be to... — ji pabučiavo jį ir tingiai atsilošė, — tu turi savo rančą, — ji pasirąžė. — Gana, Makinonai, nešdinkis. Daugiau tu man nebereikalingas.

— Tu tuo įsitikinusi?

Ir jis vėl užsigulė ant jos, kad įrodytų, kaip ji klysta.

Kai vyras tylutėliai sėlina tamsiu koridoriumi į lauką, jis arba jaučiasi visišku idiotu, arba skrajoja devintame danguje. Štai ką galvojo Neitas, kaktomušom susidūręs su Benu prieškambaryje.

Jie įbedė akis į vienas kitą ir sutrikę nusikosėjo.

— Graži ši naktis, — tarė Neitas.

— Puikesnės nebūna, — šyptelėjo Benas. — Na, o kur tu nukišai savo džipą?

— Už karvidės. O tu?

— Ir aš. Pats nesuprantu, kam šita konspiracija? Visi aplink ir taip žino, kas čia dedasi, — jie nulipo nuo prieangio. — Tik ir žiūrėk, kad koks sargybinis nepašautų mūsų.

— Dabar Adamo ir Hemo pamaina, — tarė Neitas. — Tyčia iškrečiu šunybę, kai jie sargyboje. Vaikinai ramūs, tučtuojau nesigriebia šautuvo, — jis atsigręžė atgal, žvilgterėjo į Tesės langelį. — O kad ir griebtųsi. Rizikuoti verta. Pamanyk, pora kulkų.

— Pavojingai kalbi.

— Manau, aš ją vesiu.

Benas sustingo kaip įbestas.

— Ką tu pasakei? Man rodos, blogai nugirdau.

— Ne, gerai nugirdai. Ji ketina rudenį išvažiuoti į Kaliforniją, — Neitas trūktelėjo pečiais. — O aš manau kitaip.

— Ir tu pasakei jai?

— Kam, Tesei? — Neitas nusikvatojo. — Nė už ką pasaulyje. Su ja reikia būti atsargiam. Ji įpratusi vadovauti. Tegu galvoja, kad ši idėja jos, o ne mano. Mano galva, ji dar nesuprato, kad mane įsimylėjusi. Niekis, ilgainiui supras.

Išgirdus šiuos žodžius, Benui suspaudė širdį:

— O jei nesupras? Staiga susidės daiktelius ir išvažiuos? Tu ją paleisi?

— Negaliu gi jos laikyti per prievartą, — Neitas sužvangino raktais, — bet lažinuosi, kad ji pasiliks. Dar turiu laiko jai apdoroti.

Benas galvojo apie Vilą. Kaip jis pasielgtų, jeigu jinai nuspręstų jį mesti? Labai paprastai: surištų jai rankas ir kojas.

— Tu toks mąstantis. Man taip neišeitų.

— Štai pamatysi, pasieksiu, ką užsibrėžiau. Teks porai dienelių išvažiuoti — turiu dalyvauti teisme, — jis įsėdo į džipą. — Kai tik būsiu laisvas, užsuksiu ir atvešiu fotografiją.

— Sutarta.

Benas žvilgterėjo atgal, pasižiūrėjo į namą. Jeigu jis mylėtų moterį, negalėtų taip blaiviai samprotauti. Pakeliui kelis kartus pakartojo sau: gerai, kad nesu įsimylėjęs.

6

Džesas viską apgalvojo iš anksto. Jis pasirengė laukti, kiek reikia, apsišarvavo angeliška kantrybe ir išmintingumu. Juk jis ne idiotas — sulauks rudens, o tada jam atiteks ir žmona, ir priedo krūva pinigų. Tačiau ta kalė dabar viską sugadino. Ji išteka už savojo pašlemėko indėno. Džesas sekė, kaip klostosi įvykiai.

Jis žinojo: jeigu ji ištekės, viskam galas — Džesas negaus nė skatiko. Vadinasi, jokių vedybų nebus.

Gaila, anąsyk jis blogai nusitaikė, antraip Adamo Vulfčaildo jau nebebūtų. Puikios progos būta, bet šunsnukiui pasisekė. Džesas būtų surizikavęs, iššovęs dar kartelį, tačiau jie buvo trys prieš vieną.

Niekis, bus dar tų progų. Viskas, ko jam trūksta, — trupinėlio sėkmės. Bet pavasarį rančoje tiek darbo, kad beveik nebelieka laisvo laiko. Velniškasis išnaudotojas Benas Makinonas vaiko Džesą šen ir ten kiek įmanydamas, o tuo metu išdavikė žmona visu užmoju rengiasi vestuvėms.

Ką gi, jei negalima prieiti prie Vulfčaildo, galima patykoti Lilės. Ji dar pasigailės, kad elgiasi taip niekšiškai. Atimti iš jo tokį palikimą! Ta šliundra už viską apmokės su kaupu. Oi, bus įdomu.

Seniai metas atsiskaityti, galvoja Džesas, paimdamas prie dviejų savų trečią perkamąją damą. Atsiskaitai, — ir keliauk tolyn. Lilė, savaime suprantama, išvažiuos su juo.

— Nagi, versk, — spindėdamas nusišypsojo jis Džimui. — O aš pridedu penkiukę.

— Ne, to man per daug.

Nedas Takeris mąsliai žagtelėjo, atsigėrė alaus ir supasavo. Mersių rančoje jam patiko. Vila pasirodė gan supratinga bobikė, o vaikinai čia dirba geri, su tokiais nenuobodu. Nedas atsistojo, priėjo prie lokio iškamšos ir patapšnojo ją per gauruotą sprandą — manyta, jog tai lemia sėkmę. Tiesa, šiandien Nedui pašėlusiai nesiseka.

Džesas vėl susišlavė visą banką, ir Nedas pasiskundė Hemui:

— Tas niekšas niekada nepralošia.

— Jam taip sekasi, tiesiog gimęs po laiminga žvaigžde, — sutiko Hemas, bet vis dėlto ketino išbandyti savo laimę. — Nagi, padalykite ir man. Dar turiu

valandą laiko, paskui eisiu Bilio pakeisti. Spėsiu prasivėdinti.

"Vadinasi, lieka valanda, — pamanė Džesas, dalydamas kortas. — Dabar budi Bilis ir visažinis Studentas. Ir su vienu, ir su kitu nebus sunku susidoroti. Dar pasėdėsiu bent dešimt minučių, o paskui — prie darbo."

Vieną kartą jis pralošė, kartą pasidavė ir pakilo:

— Kol kas loškite be manęs. Eisiu pakvėpuoti grynu oru.

— Žiūrėk, kad Bilis tavęs nenudėtų, — tarė Džimas. — Vaikinas galvoja tik apie bobas ir daugiau nieko nemato. Užtat baidosi kiekvieno krūmo.

— Nieko, su Biliu kaip nors susitvarkysiu, — atsikirto Džesas vilkdamasis striukę.

Laiką jis puikiai apskaičiavo. Dabar Adamas turėtų būti arklidėje, apžiūrinėti arklius. Didžiajame name jau visi sugulę. Vadinasi, Lilė bus viena. Iš po džipo sėdynės Džesas išsitraukė "koltą". Atsarga gėdos nedaro. Užsikišęs revolverį už diržo, jis pasuko prie gražaus baltojo namelio.

Darbas — paprasčiausias. Lilė truputėlį pacypaus, paverkšlens, o paskui eis su juo kaip gerutė. Ji visada klausydavo jo. Užsiožiuos — įkrės kartelį ir bematant užsičiaups.

Jis mėgavosi būsimu pirmuoju antausiu. Galima pasakyti, to jau išsiilgo.

Tvirčiau susiveržė diržą, apėjo namelį iš kitos pusės.

Priešais jį iš šešėlio prieglobsčio žengtelėjo Bilis. Atstatęs šautuvą, bet nenustūmęs saugiklio.

— Čia tu, Džei Kei? — Bilis pralinksmėjo, išvydęs pažįstamą. — Vėl apiplėšinėji mūsiškius? O ko čia atėjai?

Džesas nusišypsojo, tylomis išsitraukė iš už diržo "koltą" ir užsimojęs trenkė rankena vaikinui per galvą.

— Atėjau pasiimti to, kad man priklauso, — sumurmėjo jis vilkdamas Bilį į krūmus. — Nušaučiau ta-

ve, bet neverta. Ir triukšmo bus daug. Tik gulėk tyliai, nespurdėk, nes galiu apsigalvoti.

Be garso, kaip gyvatė, jis prisėlino prie kiemo durų, pažvelgė pro langą į vidų.

Štai ji, balandėlė. Tylutė, ramutė, sėdi sau, geria arbatą ir skaito žurnalą. Laukia, kol apsireikš jos meilužis indėnas ir įstatys jai pistoną. Uch, niekinga kalė.

Padangėje nugriaudėjo perkūnija, ir Džesas krūptelėjo — pasižiūrėjo į niūrų, bežvaigždį dangų. Ką gi, toks orelis jam tinka. Jeigu lis, persekiotojams bus sunkiau aptikti pėdsakus.

Jis tyliai pasuko durų rankeną, įžengė į kambarį.

— Adamai, čia toks įdomus straipsnis apie vestuvių tortus. Tai aš ir pamaniau...

Lilė nebaigė sakinio. Ji kaip ir pirma tebežiūrėjo į puslapį, bet jai suspaudė širdį. Pastalėje rūsčiai suurzgė šuo. Dar neatsigręžusi Lilė žinojo, kas stovi už jos nugaros.

— Užčiaupk šuniui nasrus, arba jį nudėsiu.

Ji atsigręžė. Džesas visai nepasikeitęs, nors ir užsiauginęs plaukus, ūsus. Jai likęs toks pat: gražios akys piktai primerktos, lūpose žaidžia negeras šypsnys. Lilė pakilo, užstojo nuo jo šunį.

— Sėdėk tyliai! — sušnibždėjo ji. — Viskas gerai.

Bet šuo nesiliovė urzgęs, ir Lilė su siaubu pamatė, jog Džesas traukiasi iš už diržo pistoletą.

— Prašau, Džesai, nereikia. Jis senas ir nepavojingas. Be to, tave išgirs. Žmonės išgirs šūvį ir atbėgs.

Jis labai norėjo nušauti tą velnio padarą, tiesiog plyšo iš nekantrumo. Bet kelti triukšmo iš tikrųjų negalima.

— Tai užkimšk jam gerklę. Gyviau!

— Aš... Aš išvesiu jį į kitą kambarį.

— Tik pamažu. Ir nesugalvok bėgti.

Revolveris labai patogus laikyti rankoje, ir jam tai nepaprastai malonu.

— Jei sukvailiosi — pasigailėsi. Nudėsiu tave.O paskui pasėdėsiu, lūktelėsiu, kol sugrįš tavasis indėnas. Nusuksiu jam galvą.

— Aš nebėgsiu.

Ji paėmė šunį už antkaklio ir nutempė jį, besispyriojantį ir inkščiantį, pro gretimas duris.

— Padėk ginklą, Džesai. Tu gi žinai, jo tau neprireiks.

— Žinau, — nusišypsojo jis patenkintas savimi ir paslėpė "koltą". — Nagi, eikš čia.

— Kam visa tai, Džesai? — ji karštligiškai bandė prisiminti visa, ko ją mokė per psichoterapijos seansus. Būk rami, mąstyk blaiviai! — Mes išsiskyrę. Jei nors piršteliu paliesi mane, tave pasodins į kalėjimą.

Jis grėsmingai uždėjo ranką ant revolverio rankenos.

— Aš pasakiau: eikš čia.

Iki durų keli žingsniai. Jei pavyktų ištrūkti, galima sukelti triukšmą, perspėti Adamą ir kitus.

— Aš bandau pradėti gyventi iš naujo, — tarė ji žengtelėdama nuo durų. — Tu turi savo gyvenimą, aš — savo. Aš gi žinau, kad tu nebuvai laimingas su manimi.

Ji riktelėjo iš skausmo — veidą nudegino antausis.

— Pusę metų laukiau šios akimirkos.

Džesui taip gera, kad nebesusilaikė, šėrė jai kaip reikiant — ji net parpuolė ant kelių.

— Aš visą laiką buvau čia, Lile, — sugriebė ją už plaukų ir trūktelėjęs pastatė ant kojų. — Stebėjau tave.

— Tu buvai čia?

Iš skausmo mintys susidrumstė galvoje. Vis dėlto Lilė prisiminė žmogžudystes.

— Tai čia buvai tu? O Viešpatie!

Baimė tiesiog ją paralyžiavo. Anksčiau Džesas darbavosi tik kumščiais. Nieko nepjovė.

Bet dabar ji žiūrėjo jam į akis ir ten matė aklą, beprotišką įniršį.

— Tu eisi su manimi ir būsi kaip šilta vilna, — kad ji suvoktų, jis vėl smarkiai trūktelėjo už plaukų. — Jei kvailiosi, padarysiu, kad tau labai skaudėtų. Ir nugalabysiu kiekvieną, pastojusį man kelią.

Dabar jis šnypštė jai į ausį. Gretimame kambaryje be perstojo lojo šuo, bet Džesas jo nepaisė.

— Mes iškeliaujame. Vyksime į Meksiką.

— Aš niekur nevažiuosiu su tavimi.

Nuo smūgio ji susverdėjo, o paskui stebėdamasi savimi puolė Džesą draskydama, kandžiodama ir daužydama kumščiais.

Iš netikėtumo jis atsirėmė į sieną, skaudžiai susimušė dubenį. Jos nagai išarė jam visą žandą. Džesas sustaugė jausdamas, kaip veidu teka kraujas. Jis tiek apstulbo, kad net nepasipriešino, ir ji dar kartą deramai suakėjo jo fizionomiją.

— Ak tu, kale!

Nuo smūgio Lilė krito tiesiai ant stalo, dailūs puodeliai išlakstė į visas puses.

Šuo klaikiai staugė ir šokinėjo ant durų.

— O už tai aš tikrai tave nudėsiu, — pažadėjo Džesas. — Tau galas.

Būtų taip ir padaręs — pirštą jau uždėjo ant gaiduko, bet Lilė žvelgė į jį be baimės ir maldavimo. Jos žvilgsnyje jis įžvelgė neapykantą, ir tai jį sustabdė.

— Ak štai ko tu nori? Nori, kad tave pribaigčiau?

Ginklo vamzdį įrėmė jai į smilkinį.

Ją užplūdo neįveikiamas nuovargis. Būtų paprasčiausia pasakius "taip". Tačiau ji pagalvojo apie Adamą, apie seseris, apie šeimą.

— Gerai. Eisiu su tavimi.

"Ir pirmai progai pasitaikius, pabėgsiu", — pridūrė ji mintyse.

— Po velniais! — jis sugriebė ją už gerklės ir smarkiai supurtė. Jo veidu tekėjo kraujas. — Dabar neturiu kada aiškintis su tavimi. Bet mes atsiskaitysim, pamatysi.

Drebėdamas visu kūnu, nutempė ją prie durų. Kas galėjo pamanyti, kad Lilė, tyli, bebalsė Lilė išakės jam visą snukį. Na, ir dalykėliai! Nieko, kai jis išsiaiškins su ja, taps tylesnė už vandenį, žemesnė už žolę.

Džesas net nepastebėjo, kad lietų pakeitė šlapdriba. Padangėje kaip ir anksčiau tebegriaudėjo perkūnija. Sunkūs balti dribsniai sukosi ore, beveik nieko nesimatė. Štai kodėl Džesas pamatė Adamą tik tuomet, kai vos ne kakta atsimušė į šautuvo vamzdį.

— Paleisk ją, — labai ramiai ištarė Adamas. Jo balse nebuvo nei įniršio, nei baimės. — Lile, pasitrauk žingsnį į šoną.

Džesas stipriau apglėbė savo auką už gerklės ir įrėmė pistoletą į jos smilkinį. Beveik spiegdamas suriko:

— Čia mano žmona! Čiuožk iš čia, kad tu nudvėstum! Aš ją nugalabysiu! Įsodinsiu kulką į smegenis!

Tarkštelėjo pistoleto spyna, iš kitos pusės pasirodė Vila. Ji viena palaidine, sniegas baltai apibarstęs jis plaukus.

— Šalin rankas nuo mano sesers, niekše!

Viskas klostėsi ne taip, viskas klostėsi blogai, ir Džesas puolė į paniką, jo pirštas ant gaiduko sudrebėjo.

— Aš taip padarysiu! Dar žingsnis — ir jos smegenys ištikš į visas puses. Nagi pasakyk jiems, Lile. Pasakyk, kad aš tave nudėsiu.

Ji jautė metalo šaltį prie savo smilkinio. Įsivaizdavo plyksnį, trenksmą. Kvėpuoti sunku. Labiausiai norėtų numirti. Kad neišprotėtų, ji žiūrėjo tik į Adamą.

— Jis taip padarys. Jis buvo čia visą tą laiką.

Džeso akys svaidė žaibus. Suraižytu kruvinu veidu ir iššieptais dantimis jis buvo panašus į kraupų, piktą pabaisą.

— Taip, taip! Aš čia buvau visą laiką! Jei norite, kad su ja susidoročiau taip pat kaip su kitais, greičiau nešdinkitės iš čia! — jis atgavo drąsos jausmą, jog dar ne viskas prarasta. Vis dėlto turi galvą ant pečių. — Jos nemėsinėsiu ir skalpo nesuspėsiu nurėžti, bet nudėsiu. Pažadu!

— Tu irgi mirsi, — karščiavosi Adamas ir nusitaikė.

— Aš nusuksiu jai sprandą, nespėsi nė mirktelėti, — suriko Džesas falcetu. — Arba suvarysiu kulką jai į ausį. O jei man pavyks, dar ir tavo sesutei peršausiu pilvą.

Jis taip smarkiai užspaudė Lilei gerklę, ji bejėgiškai sumosavo rankomis.

— Meluoja, — tarė Vila, laikydama pirštą ant gaiduko.

"Reikia suvaryti kulką tiesiai jam į galvą", — niūriai pagalvojo ji. Jeigu Lilė šiek tiek atsitrauktų, nors per colį, būtų galima rizikuoti. Bet prakeiktas sniegas drėbė taip tirštai, kad ji beveik nieko nematė.

— Meluoja, — pakartojo ji. — Bijo mirti.

— Aš — buvęs jūrų pėstininkas! — suriko Džesas. — Abudu jus patiesiu, bet pirmiau pribaigsiu Lilę.

— Toli nenueisi, — atsakė Adamas, bet šautuvą vis dėlto nuleido. Įtūžis, išdidumas, nuoskauda — visa tai neverta Lilės gyvybės.

— Tu užmokėsi už kiekvieną jos baimės minutę.

— Pasitrauk, kale! — suriaumojo Džesas Vilai.

Lilei išsprogo akys.

— Dar žengsi žingsnį, ir aš nusuksiu jai sprandą!

Kunkuliuodama iš bejėgio įniršio, Vila pasitraukė, tačiau šautuvo nenuleido. Kad jis bent kartą išlįstų, bent vieną vienintelį kartą. To visiškai pakaktų.

— Nagi lipk į džipą! — įsakė Džesas savo belaisvei ir atbulom traukė ją prie mašinos. — Sėskis už vairo, kad tave griausmas!

Spausdamasis prie jos, jis užsiropštė ant sėdynės atstatęs pistoletą.

— Jei kas važiuos mums iš paskos, bematant ją pribaigsiu. Ne, ne iš karto. Pirmiau pakankinsiu. Užvesk motorą!

Lilė paskutinį sykį pažvelgė į Adamą ir pasuko raktelį. Džipas pajudėjo iš vietos.

Vila nuleido šautuvą taip ir neiššovusi. Trumpam Džesas tapo patogiu taikiniu, bet ji pabijojo rizikuoti. Ką gi daryti? Jie važiuoja į vakarus.

"Galvok, judink smegeninę", — karščiavosi ji.

— Policininkai užtvertų kelius, bet jis ne kvailys, tikriausiai pasuks į kalnus. Gaudynes galima pradėti gal tik po dvidešimties minučių.

— Tai aš ją paleidau. Aš nepajėgiau jo sulaikyti.

Vila iš visų jėgų supurtė Adamą, suėmusi už pečių:

— Jis būtų ją užmušęs. Tiesiog mūsų akyse. Tu gi matai, jis visai pamišo iš panikos. Būtų taip padaręs.

— Taip, — prislėgtu balsu ištarė Adamas. — Aš juos surasiu. Ir jį užmušiu.

Vila linktelėjo.

— Taip. Skambink policijai, aš surinksiu žmones. Mums prireiks arklių ir aprangos. Greičiau!

Ji metėsi prie namo ir vos nesuklupo ant Bilio, iššliaužusio į kelią.

— Viešpatie, Bilis!

Pamačiusi kruviną jo veidą, Vila iškart pagalvojo, kad jį sužeidė kulka.

— Jis smogė man. Kažkuo smogė per makaulę.

— Sėdėk šičia. Nejudėk, — ji vėl bėgo į namus. — Bese! — šaukė dar iš tolo. — Kur tavo vaistinėlė? Bilis sužeistas. Jis šalia Adamo namelio! Nešk jį į vidų!

— Kas čia per triukšmas? — suirzusi paklausė Tesė, priversta atsitraukti nuo kompiuterio. — Iš pradžių

įsilojo šunys, paskui kažkokie šūksmai. Kas ten nutiko Biliui?

— Džesas Kukas, — trumpai atsakė Vila. — Bese, greičiau! Aš nežinau, ar berniukas sunkiai sužeistas.

— Džesas Kukas? — nenuovokiai pakartojo Tesė ir nulėkė laiptais žemyn. — Ką tai reikštų?

— Jis pagrobė Lilę įkaite. Išsivežė ją, — greitakalbe paaiškino Vila. — Manau, nusitemps ją į kalnus. O čia kaip sykis šlapdriba, audra, užėjo šalčiai. Ji netgi be striukės.

Vila pajuto, jog ją apima isterija, bet susitvardė.

— Jis visiškai pablūdo. Tikras prichas. Paskambink Benui, Neitui, visiems. Pasakyk, kad naršysime kalnus. Aš tučtuojau rengiu gaudynes.

— Reikia surinkti šiltų daiktų, — Tesė pabalusiais pirštais įsikibo į turėklus. — Ir Lilei taip pat. Kai ją surasime, reikės kuo šilčiau aprengti.

— Tik paskubėk.

Visi suskubo per dešimt minučių. Ginkluoti kaubojai susėdo į mašinas, kai kurie ketino joti raiti. Atsargų pasiėmė porai dienų.

— Šių vietų jis nepažįsta, — kalbėjo Vila. — Čia jis pragyveno tik kelis mėnesius. Be to, Lilė trukdys jam skubėti. Mes sudarysime grandinę. Neatmestina prielaida, kad ją nusitemps į medžiotojų namelį. Ten mes su Adamu ir vyksime. Orai ne jo naudai, bet ir mums ne pyragai.

— Sugausime tą šunsnukį, — pažadėjo Džimas tapšnodamas šautuvo buože, — dar neišaušus.

— Šitaip drebiant sniegui, nėr ko galvoti apie pėdsakus.

Ji nebaigė sakiusi, nes pamatė pašėlusiai lekiantį keliu Beno džipą. Vila baisiai norėjo pravirkti, tačiau išsitiesė ir ryžtingai pratęsė:

— Taigi išsirikiuojam grandine. Policininkai už-

tvers kelius, jie laukia pastiprinimo. Auštant prie paieškos prisidės gelbėtojai. Bet aš tikiuosi, kad iki to laiko Lilė jau bus namuose. O kai dėl Kuko... — ji atsiduso. — Čia jau kaip išeis. Į priekį!

— Kur vyksi? — paklausė iššokęs iš mašinos Benas.

— Mes su Adamu patikrinsime medžiotojų namelį.

— Aš su jumis. Tik duokit arklį.

— Duosim.

— Ir aš su jumis, — žengė į priekį apsižliumbusi Tesė. — Aš galiu joti.

— Tu mums trukdysi.

— Eik velniop! — suriko Tesė jai ir iš visų jėgų trūktelėjo Vilą už rankos. — Ji ne tik tavo, bet ir mano sesuo. Aš joju.

— Ji gali joti, — trumpai tarė Adamas ir įšoko į balną.

— Geriau lukterėk Neito, — tarė Vila. — Jis žino, kur yra namelis. Kartu jam papasakosi, kas įvyko.

Tesė linktelėjo supratusi, jog ginčytis nėra prasmės.

— Tiek to. Mes prisivysime jus.

— Mes surasime ją ir parsigabensime namo, Tese, — sušnabždėjo Benas, įsėdo į balną ir švilptelėjo šuniui.

— Žiūrėk, Benai, namo pargabenk abidvi seseris, — šūktelėjo jam pavymui Tesė.

Adamas jojo sukandęs dantis. Jo širdį sukaustė šaltis, protas atsisakė veikti.

Iš tamsos išniro pamestas džipas. Visi nulipo nuo arklių ir pamatė, jog automobilis įsirėžęs į medį.

Tirštas šlapias sniegas užpustė pėdsakus, šunys veltui bėgiojo palei kelią.

— Jis sužeidė ją, — kartojo Adamas. — Aš mačiau mėlynes ant jos veido.

Jis pravėrė automobilio dureles, baimindamasis išvysiąs kraujo klaną ar dar ką baisiau.

Bet viduje buvo tuščia. Ant sėdynės iš tikrųjų keli kraujo lašai. Tačiau čia Kuko kraujas.

— Ji išvagojo jam visą snukį, — priminė Vila. — Davė grąžos.

Adamas pažvelgė į ją blausiomis akimis.

— O aš pažadėjau jai, kad niekas ir niekada jai daugiau nesmogs.

— Tu nieko negalėjai padaryti, bet jis jos neužmuš. Ji — vienintelė jo viltis išsigelbėti. Jis nepadarys jai to...

— Ką padarė su kitais? — greitai paklausė Adamas ir nuvijo baisią mintį šalin.

Jis vėl įsėdo į balną ir nušuoliavo į priekį.

— Leisk jam pabūti vienam, — tarė Benas. — Tegul truputėlį atsitokės.

— Ir aš ten buvau. Ir laikiau rankose šautuvą. Aš šaudau geriau už Adamą, bet nieko negalėjau padaryti. Bijojau rizikuoti... — Vilos balsas virptelėjo, ji palingavo galvą.

— O kas būtų buvę, jei būtum iššovusi ir pataikiusi į Lilę? Taip galėjo atsitikti.

— O gal būčiau pataikiusi į jį, ir Lilė dabar būtų saugi. Reikėjo šauti. Būčiau įsodinusi kulką jam tiesiai į tarpuakį, — ji krestelėjo galvą. — Kokia prasmė apie tai galvoti. Jeigu jis eina prie medžiotojų namelio, mums reikia joti štai ten. Galbūt jis ketina ten sustoti ir atsišaudyti.

Ji apsuko arklį.

— Šįsyk ji nebėgo, o stojo grumtis. Verčiau būtų bėgusi.

Lilė norėjo pabėgti, bet negalėjo. Jos palaidinė iš pradžių permirko prakaitu, o paskui suledėjo. Nuo šalčio Lilė kaleno dantimis, bet vis dėlto ji nepabūgo audros ir būtų bandžiusi pabėgti. Tačiau, deja, tai neįmanoma.

Džesas atitraukė pistoletą dar tuomet, kai Lilė ty-

čia rėžėsi į medį. Ji vylėsi, kad Džesas galva trenksis į priekinį stiklą, todėl, ji galės ištrūkti. Bet nieko neišėjo. Džesas parbloškė ją į pusnį, paskui surišo jai rankas, o virvės galą prisirišo sau prie diržo. Iš pradžių Lilė tyčia klupinėjo ir parkrisdavo, kad jie lėčiau eitų. Bet Džesas nestabtelėdavo, tik truktelėjęs tempė ją paskui save.

Sniegas drėbė vis smarkiau ir smarkiau. Juo aukščiau jie ropštėsi šlaitu, juo aršiau stūgavo vėjas, juo garsiau griaudėjo perkūnija. Dangų nuolat čaižė žaibai.

Visas pasaulis virto baltu sūkuriuojančiu verpetu.

Džesas ant pečių užsidėjęs kuprinę. Lilė pamanė, kad turbūt joje ir paslėptas liūdnai pagarsėjęs peilis. Kokią dalią Džesas nulėmė savo belaisvei?

Jos jėgos pamažu seko. Šaltis smelkėsi iki kaulų, ir Lilė nebegalvojo pabėgti. O ir kur bėgsi, kai iš visų pusių pūga kaip siena?

Jos galvoje vienintelė mintis — kaip išlikti gyvai.

— Jie galvojo mane užspeitę, a? — murmėjo Džesas vis timpteldamas virvę.

Jis pats su kailine striuke, pasistatęs apykaklę. Tačiau sniegas vis vien krinta už kaklo, ir Džesas vis labiau ir labiau niršta.

— Tavo sušiktas meilužis ir mišriakraujė sesutė manė turį Džesą Kuką savo rankose. Nė velnio. Viskas išėjo taip, kaip norėjau, — jis skaudžiai suspaudė Lilei krūtinę. — Aš visada nugalėdavau ir visada nugalėsiu.

— Kam to tau reikia, Džesai? Juk tau į mane nusispjauti.

— Tu mano žmona, kad tave velniai! Iškilmingai prisiekei! Prisiekei mylėti, gerbti ir paklusti. Iki pat mirties! — jis piktai partrenkė ją. — Dabar jie vejasi mus, bet nenutuokia, su kuo jiems teks susiremti. Aš — jūrų pėstininkas, aišku?

"Šlapdriba man nė motais, — galvojo jis. — Aš pra-

sibrausiu pro visokias užtvaras. Ir dar visiems jiems įkrėsiu į šikną."

— Viską apgalvojau iš anksto, — jis išsitraukė cigaretę, spragtelėjo benzino žiebtuvėliu. — Iššvalgiau vietovę, viską parengiau. Dirbau "Trijose uolose", tiesiog tavo panosėje.

— "Trijose Uolose"? Pas Beną?

— Taip, pas kietąjį Beną Makinoną, — jis išpūtė dūmų srovę. — Tą patį, kuris brūžuoja tavo seserį. Ja ir aš pats užsiimčiau, — jis pasižiūrėjo į Lilę, susirietusią sniege. — Su ja turbūt lovoje įdomiau vartaliotis negu su tavimi. Juk tu medgalys, ne boba. Vis dėlto tu mano žmona, ir šito nepamiršk.

Visų paprasčiausia tūnoti sniege ir nejudėti, bet Lilė atsistojo ir tarė:

— Aš tau nė jokia žmona.

— Popiergalio skiautė man nieko nereiškia. Nejaugi tu manai galinti nuo manęs bėgioti nebaudžiama, užsiundyti prieš mane advokatus ir paukštšunius? Dėl tavęs mane į kamerą patupdė! Nieko, tu dar už viską atsakysi.

Jis atidžiai pasižiūrėjo į ją. Išblyškusi, su mėlynėmis, nukamuota. Jo nuosavybė. Užsitraukęs paskutinį dūmą, sviedė nuorūką ant sniego.

— Matau, sušalai. Gal tave pakaitinus? Ką gi, laiko turime, — virve prisitraukė ją arčiau. — Tavo draugužiai nusilakstys ieškodami mūsų. Tokiu oru per penkis žingsnius nepamatytum dramblio.

Jis įkišo ranką jai į tarpkojį. Jos akyse perskaitė pasišlykštėjimą ir spūstelėjo smarkiau, kol Lilė persikreipė iš skausmo.

— Aš žinau, tu irgi mėgsti, kad būtų kuo šiurkščiau, kaip visos šliundros. Tik slepi. Prisimeni, kaip man sakei, kas tau baisiai patinka? "Man gera, Džesai. Man patinka visa, ką darai su manimi", — pamėgdžiojo jis. — Sakei ar ne?

Ji žiūrėjo jam į akis, bandydama negalvoti apie žeminantį jo rankos prisilietimą.

— Aš melavau, — šaltai atsakė ji ir net nesusiraukė, kai jis piktai įgnybo.

— Paleistuvė. Tokia kiekvieną padarytų impotentu.

Anksčiau ji niekada jam nesipriešino. Bent jau po to, kai gaudavo porą antausių. Suglumęs Džesas atstūmė ją, užsimetė kuprinę ant pečių.

— Tiek to, dabar vis vien ne tai rūpi. Štai atsidursime Meksikoje, tenai bus laiko pasismaginti.

Jis pasuko į pietus.

Ji neteko laiko orientacijos, nebesuprato, kur jie eina. Šlapdriba šiek tiek aprimo, bet virš viršukalnių tebegriaudėjo perkūnija. Lilė mechaniškai kilnojo kojas galvodama tik apie tai, kad nepargriūtų. Ji suprato, kad į jokį medžiotojų namelį jie neina. Kur dabar Adamas? Ką jis jaučia, apie ką galvoja?

Kai matė jį paskutinį kartą, jo akys degė troškimu žudyti. Adamas suras ją, būtinai suras. Tereikia išgyventi iki tos minutės.

— Aš noriu pailsėti.

— Pailsėsi, kai pasakysiu.

Džesas nerimavo, kad išsimušė iš kelio. Išsiėmė kompasą. Argi čia suprasi, kur reikia eiti?

Dėl to jis nekaltas. Taip jau išėjo.

— Nedaug beliko, — jis įsikišo kompasą į kišenę ir pasuko į rytus. — Boba vis boba — zyzia, šniurkščioja, skundžiasi. Visada buvai tokia.

Jeigu ji dar turėtų jėgų, nusijuoktų. Viena — šniurkščioti dėl pragertos algos, vyro apgaulių, tuščių viskio butelių. Ir visai kas kita — stingti nuo šalčio atšiauriuose kalnuose.

— Džesai, jei parkrisiu, tau gi bus blogiau. Man reikia kuo nors šilčiau apsivilkti, išgerti karšto skysčio.

— Užsičiaupk. Užsičiaupk, sakau tau! — jis įsistebeilijo į tamsą, pasišviesdamas žibintuvėliu. — Aš turiu pagalvoti.

Rodos, kryptį nustatęs teisingai. Visa bėda, kiek dar liko eiti. Kai toks matomumas, visi iš anksto numatyti orientyrai nė velniui netikę. Tamsu, nors į akį durk.

Bet vėlgi dėl to jis nekaltas.

— Tai gal mes paklydome? — Lilė nesusilaikė ir piktdžiugiškai nusišypsojo. Tik pamanyk, didysis Džesas Kukas, jūrų pėstininkas, paklydo kalnuose. — Kurioje pusėje Meksika?

Ji vis dėlto garsiai susijuokė, ir Džesas užsimojo kumščiu. Jis būtinai deramai jai įkrėstų, bet pagaliau pamatė, ko ieškojęs.

— Nori pailsėti? Gerai, tuojau pailsėsi. Manyk, kad mes jau atėjome.

Jis nusitempė ją per gilų sniegą, siekusį jai beveik iki juosmens. Netrukus jie atsidūrė mažame urve.

— Tai atsarginis variantas. Aš visada turiu atsarginį planą. Daugiau nei prieš mėnesį nusižiūrėjau šią vietelę.

Apskritai jis čia rengėsi palikti šiokių tokių atsargų, bet nesuspėjo.

— Mūsų čia niekas nesuras, net tavasis indėnas.

Urve irgi šalta, tačiau bent jau nepučia vėjas. Lilė bejėgiškai suklupo.

Džesas gi labai patenkintas savimi. Jis nusiėmė kuprinę ir tarė:

— Aš turiu čia viskio. Tuojau apšilsi.

Kiek nugėręs, ištiesė butelį jai.

— Na, brangiausioji žmonele, atsigerk.

Lilė išgėrė, kad bent truputį sušiltų.

— Man reikia antklodės, — kalendama dantimis pasakė ji.

— Ką gi, ir antklodė rasis. Aš — žmogus, pasirūpinęs atsargomis.

Jis labai didžiavosi, kad dėl visa ko į kuprinę įsidėjo tai, kad būtina: žibintą, peilį, valgio, degtukų. Ir antklodė yra. Lilė gan patenkinta sukrutėjo, norėdama surištomis rankomis apsisiausti šiurkščiu audeklu.

Džesas atsisėdo ant žemės, išsiėmė cigaretę. Po tokios sunkios dienos vyrui tiek ir tereikia — išgerti ir truputį parūkyti.

— Šiek tiek pamiegosime. Laužo kurti negaliu — pavojinga. Nors tavo draugužiai toli nuo čia. Rytą leisimės į kelią. Prisikapstysime iki sumauto vietinio miesteliūkščio, pasiimsime automobilį ir tolyn, į saulėtąją Meksiką, — jis pergalingai išpūtė dūmų žiedą. — Kad tik greičiau, — atsikando džiovintos mėsos, pradėjo susikaupęs žiaumoti. — Toji Montana man iki kaklo įstrigusi.

Jis atsistojo, pasirąžė, nugara atsirėmė į urvo sieną, o Lilė vis vyniojosi antklode veltui bandydama sušilti.

— Meksikoje užsidirbsiu krūvą pinigų. Jei nebūtum surujojusi, aš ir čia būčiau greitai pralobęs. Tavo palikimo dalis — didžiuliai pinigai. Bet viską tu sugadinai. Nieko, mes dar turėsime laiko apie tai pasišnekėti, — jis nugėrė iš butelio. — Aš vėtytas ir mėtytas, man ir kortuoti sekasi. Neprapulsiu ir pas meksikiečius.

Ji turėjo užmigti, pamiegoti, kad sukauptų jėgų. Kad išgyventų iki tol, kol ją ras Adamas. Arba pati sugebės pabėgti. Lilė prisiglaudė prie sienos, atsitraukusi nuo Džeso tiek, kiek leido virvė.

Dabar jis prisigers. Ji žinojo, kaip būna. Čiulps iš buteliuko, kol apspangs. Galbūt tada jai rasis proga.

Bet pirmiausia reikia bent truputėlį pamiegoti. Miegas siautė ją kaip tirštas rūkas, o žvarba taip gėlė, jog, rodės, kaulai skils. Įsiklausydama į viskio teliuškavimą, paklausė:

— Kodėl žudei žmones, Džesai? Ką jie tau padarė?

Skambtelėjo butelis. Džesas pašaipiai sukikeno, tarsi ji būtų pasakiusi kvailystę.

— Žmogus daro tai, ką privalo daryti.

Ir Lilė nugrimzdo į miegą.

7

Adamas stovėjo kalvos viršūnėje, kiaurai košiamas vėjo. Akis įbedė į tamsą lyg į veidrodį, žiebtuvėlio spinduliu naršė šlaitus.

— Į medžiotojų namelį jis neužėjo, — tarė Benas, žvilgčiodamas į dangų. Iki aušros liko kelios valandos. Greičiau jau patekėtų saulė. — Rytą galime pasikliauti ne tik šunimis, bet ir pėdsakais. Be to, rytą į padangę pakils Zakas, iš viršaus jis viską matys kaip ant delno.

— Jis vedasi ją į kažkokią numatytą vietą, — atsiliepė Adamas uostydamas vėją, lyg tai galėtų jam kažką pasakyti. — Jis turi kokį nors kitą variantą. Tokiu oru klajoti po kalnus neturint prieglaudos — beprotystė.

Benas niūriai pagalvojo: tas, kas supjaustė į gabalus du žmones, vargu ar sugeba sveikai mąstyti. Tačiau to nederėjo sakyti Adamui.

— Vadinasi, jis kažkur pasislėpė. O jeigu taip, mes surasime jį.

— Sninga nebe taip tirštai, audra nuslinko į rytus. Bet Lilė be šiltų drabužių, tokios nakties ji neištvers.

Adamas bandė nuslopinti drebulį, nuo kurio viduje viskas tiesiog sukosi ratu.

— Ji ir namie naktimis šąla. Smulkūs kauleliai. Kaip paukštytės.

— Vargu ar jis toli atsiplėšė, — tarė Benas ir uždėjo ranką Adamui ant peties. — Jie eina pėsčiomis. Vadinasi, turėjo kažkur sustoti poilsio.

— Tu man leisk aiškintis su juo akis į akį. Pasiimk Lilę, o mane palik su juo.

Adamas atsigręžė, ir Benas pamatė, jog draugo akys, visuomet tokios švelnios ir geros, dega ledine liepsna.

— Paliksi jį man, gerai?

"Egzistuoja civilizuotos visuomenės dėsniai, bet yra ir aukščiausias teisingumas", — pamanė Benas.

— Sutarta.

Vila laikė už pavadžių arklius iš tolo stebėdama vyrus. Ji gimė ir išaugo vyrų pasaulyje, todėl labai gerai žinojo: esama akimirkų, kai moteriai geriau nesikišti. Lai pasišneka vieni, juo labiau kad jie ne tik vyrai — jie broliai. Jų rankose jos sesers likimas.

Sugrįžęs prie arklių, Adamas išėmė iš krepšio Lilės palaidinę ir davė ją pauostyti šunims, kad atšviežintų kvapą. Šnarpšdami pagyvėję šunys pasileido pietų kryptimi.

— Dangus šviesėja, — tarė Vila.

Priekyje jojo Adamas. Kiti — truputį tolėliau.

Vila matė žvaigždes, blyksinčias pro išretėjusius debesis.

— Jei vėjas nepasikeis, netrukus išlįs ir mėnulis. Bus šviesiau.

— Tai nepakenktų.

Benas pašnairavo į bendrakeleivę. Balne ji sėdėjo tiesi kaip styga, bet pažvelgti į jos akis jis negalėjo.

— Kaip laikaisi?

— Gerai. Tik žinai, Benai...

Jis įtempė pavadį baimindamasis, jog ji tuoj pat palūš.

— Jei tau reikia pailsėti, sustosime, — paskubom tarė jis.

— Aš ne apie tai. Štai jau kelinta valanda bandau prisiminti, jog kažkur esu mačiusi tą pašlemėką. Tik

neprisimenu kur... Buvo tamsu, o jo visa fizionomija kruvina, — ji susierzinusi krestelėjo galvą. — Reikėjo pasiklausinėti Bilio. Bet aš labai skubėjau. Jei žinotume, kas jis, būtų lengviau numatyti, ko gali imtis.

— Tu neturėjai laiko.

— Taip. Tiek to, dabar jau nebesvarbu.

Bet ji vis dėlto rausėsi atmintyje, vylėsi prisiminsianti.

Vila paleido arklį sparčia risčia.

— Dabar svarbu tik viena — kuo greičiau rasti Lilę.

"Ir surasti ją gyvą", — pridūrė mintyse.

Urve tamsu. Lilė degė lyg nuo karštligės, paskui vėl jai pasidarė labai šalta, po to vėl karšta. Karščiuodama ji blaškėsi, kamavo košmarai. Labiausiai sušalo rankos, kietai suveržtos virve. Lilė susirietė į kamuoliuką, ji sapnavo gulinti lovoje šalia Adamo, apsikabinusi jo kaklą. Jai šilta ir nieko nieko nebaisu.

Į petį įsirėžė aštrus akmuo, ir Lilė graudžiai suvaitojo. Kaip besisukiojo, skausmo atsikratyti nepavyko. Jis visą laiką neapleido jos ir miegant.

Pro užmerktus vokus ji pamatė elektros šviesą ir nusisuko. Norėjo miegoti, jokiu būdu neprabusti. Lūpos judėjo be garso karštligiškai kliedint.

"Žingsniai", — pagalvojo sapnuodama. Sugrįžo Adamas. Dabar jis atsiguls į lovą šalia jos. Jo oda bus šalta, bet greit sušils. O jeigu ji pasisuks į jį, jis iš karto pabučiuos į lūpas ir pradės ją mylėti pamažu ir švelniai; visada jis taip daro, kai po budėjimo vėlai grįžta.

Jie neapsikeis nė vienu žodeliu, žodžių jiems neprireiks. Patys kūnai ras bendrą kalbą ir bendrą ritmą. O paskui vėl galės nugrimzti į miegą...

Pro miegą jai dar pasigirdo keistas riktelėjimas, tarsi cyptelėtų pelė, patekusi į pelėkautus. Bet Lilė neiš-

sigando, ji žinojo, jog Adamas išneš pelėkautus jai dar neatsibudus. Juk jis toks rūpestingas.

Ji prasmego į užmaršt ir nejautė, kaip peilio ašmenys perpjovė virves, veržusias riešus. Nepajuto ir kailinės striukės svorio, kai ją pridengė. Žmogus, pasilenkęs ties ja su kruvinu peiliu, išgirdo, kaip ji vos girdimai sušnibždėjo Adamo vardą.

Gaila, kad teko taip greit susidoroti su tuo padugne. Nebuvo laiko deramai pasismaginti. Nors, kita vertus, labai pavyko, kad šį urvą aptiko anksčiau už kitus. Galvijas Džesas prisirijo ir užmigo. Jam pasisekė — net nesuprato, kad miršta. Tik sužviegė kaip kiaulė.

Bet jo skalpą jis vis dėlto pasiėmė. Tai tarytum tradicija. Dėl visa ko su savimi turėjo ir plastiko paketėlį. Tiesiog jautė, jog prireiks.

Moteris lai miega. Ją suras kiti. Arba galima padaryti taip: drauge su kuo kitu neva atsitiktinai aptikti šį urvą. Tuomet viskas švaru, sklandu.

Jis pašvietė aplink žibintuvėliu, nusišypsojo pastebėjęs kampe sausų šakų. Galima sukurti lauželį šalia angos. Tada urvą aptiks greičiau.

Betgi ir vaizdelį čia išvys, sukikeno jis. Nors mirk iš juoko.

Laužas greit įsidegė. Jau matėsi kruvinas lavonas, raudona bala ant žemės.

Paskui jis neskubėdamas nujojo į rytus, darydamas vingius tarp uolų ir medžių. Netoliese pamatė žibinto šviesą — ten kiti. Toliau viskas paprasta. Prijojo prie jų, viduje leipdamas iš juoko. Čia kiekvienas trokšta tapti didvyriu, o jiems nė į galvą netoptelėjo, jog tikrasis žygdarbis jau atliktas.

— Dūmai! — suriko Vila, pirmoji suuodusi jų kvapą.

Jos balnas girgžtelėjo, Vila pasistojo balnakilpėse.

— Adamai, ar užuodi dūmus?

Jos širdyje krustelėjo viltis.

— Taip, kažkur viršuje.

— Įkūrė laužą? — sušnibždėjo Benas. — Tai kretinas.

Nesusitarę suragino arklius ir dabar šuoliavo greta. Rytuose rausvėjo padangė.

— Pažįstu šias vietas, — prisimerkė Benas. — Su Adamu mes kitados čia karstėmės po uolas. Čia pilna urvelių ir olų. Juose lengva pasislėpti.

— Taip, prisimenu.

Adamas vos ištvėrė nepaleidęs arklio risčia. Prieš akis jam visą laiką stovėjo vienas ir tas pats vaizdas: revolveris, įremtas Lilei į smilkinį. Per naktį Adamas taip įprato prie tamsos, kad blausi auštančio ryto šviesa jam rėžė akis.

— Štai ten! — riktelėjo jis, rodydamas ploną dūmų srovelę.

Beveik iškart atskriejo nervingas, nenutrūkstamas Čarlio lojimas.

— Radom, — tarė Benas užstodamas Vilai kelią, — tu lieki čia.

— Tik jau ne!

— Daryk, kas tau pasakyta!

Benas gerai pažinojo savo šunį. Kai jis šitaip loja, vadinasi, kvepia mirtimi.

Iš Vilos veido jis suprato, jog ji nepaklus. Vadinasi, ją galima pergudrauti.

— Jis ginkluotas, — tarė Benas, — pabandysime jį išrūkyti iš ten. Tad reikėtų, kad šičia lauktum atstačiusi šautuvą. Tu šaudai geriau už Adamą. Beveik taip pat taikliai kaip aš. Vargu ar tas pašlemėkas tikėsis, kad čia tu.

Sumanyta, atrodo, išmintingai, ir Vila linktelėjo.

— Gerai, pabandysime, — ji išsitraukė iš makšties šautuvą. — Aš jus pridengsiu.

Adamas nušoko ant žemės ir šnibžtelėjo Benui:

— Prisimink, ką žadėjai.

Jie išsiskyrė į priešingas puses — vienas nuėjo į dešinę, kitas į kairę, sėlindami prie angos, iš kurios rūko dūmelis.

Vila patapšnojo arklio šoną ir ėmė laukti. Adamas ir Benas, nuo ankstyvos vaikystės įpratę medžioti kartu, vienas kitą suprato be žodžių. Pakako gesto, linktelėjimo, žvilgsnio.

Vilos širdis plakė vis smarkiau ir smarkiau. Darėsi sunku kvėpuoti, ji kas sekundę laukė šūvių, riksmų, laukė, kad tuoj tuoj sniegą nudažys kraujas.

Lūpos šnabždėjo maldą: iš pradžių angliškai, paskui motinos kalba, — Vila pasirengusi prašyti Dievo, kad tik jos išklausytų.

Kelis kartus giliau įkvėpusi ir iškvėpusi, ji pakėlė šautuvą ir nusitaikė į urvo angą.

Iš juodos skylės svyruodama išėjo Lilė.

— Oi! — klyktelėjo Vila ir viską pamiršusi įšoko į balną. Lilė krito į Adamo rankas ir abudu parvirto į sniegą.

Nušokusi nuo arklio, Vila paklausė:

— Ji sužeista?

— Visa dega. Jai karštligė.

Adamas prisiglaudė skruostu prie Lilės veido, tarytum norėdamas atvėsinti karštį. Susijaudinęs jis net pamiršo kerštą.

— Ją reikia greičiau išgabenti iš čia.

— Ten, viduje, — suvapėjo Lilė ir prisiglaudė prie Adamo. — Ten Džesas... O Viešpatie...

— Viduje?

Vila subruzdėjo, jos širdį sugniaužė baimė.

— O kaipgi su Benu?

Veriančiai suklykusi ji puolė į urvą.

Benas nespėjo jos sustabdyti, ir ji pamatė tįsantį ant žemės kūną.

— Eik iš čia! — riktelėjo Benas, stumdamas ją prie angos. — Išeik!

— O kaip? Kas?

Ji nieko nesuprato. Matė marias kraujo, perpjautą gerklę, perskrostą pilvą, kruviną maišalą ten, kur turėjo būti plaukai.

— Eik iš čia! — riktelėjo jai Benas ir net pastūmė. — Palauk manęs lauke.

Ji šiaip ne taip išlindo iš urvo, išsekusi prisiglaudė prie uolos. Kaktą išpylė šaltas prakaitas, skrandį sutraukė mėšlungis. Vila žiopčiojo įkvėpdama orą, būgštaudama, kad tuojau apalps arba apsivems.

Kai akyse truputį prašviesėjo, ji pamatė, kad Adamas įsupa Lilę į savo striukę.

— Mano balno krepšyje termosas su kava. Tikriausiai ji dar neatšalusi, — Vila sunkiai pajudėjo iš vietos. — Pagirdykime ją, o paskui gabensime namo.

Adamas pakėlė Lilę ant rankų. Jo akys blykstelėjo grėsmingu blyksniu nelyginant kardo ašmenys.

— Jis nebegyvas?

— Taip.

— Norėjau jį pats nudėti.

— Vargu ar tu būtum jį taip užmušęs, — tarstelėjo Vila ir įsėdo į balną.

Vila vaikštinėjo po Adamo namelio svetainę. Ji jautėsi visai nenaudinga, nes visiškai netiko būti slauge. Čia jos paprasčiausiai nepaisė. Besė ir Adamas viršuje krapštėsi su Lile, Benas ir Neitas aiškinosi su policija, kaubojai ilsėjosi po sunkios bemiegės nakties. Viena Vila kamavosi nežinodama kuo užsiimti. Netgi Tesei radosi darbo — virtuvėje ji virė ar tai arbatą, ar tai kavą,

ar tai sriubą. Apskritai kažkokį karštą ir skystą gėrimą. Vila ilgesingai sustingo prie lango.

O juk dar visai neseniai ji turėjo tiek reikalų! Nusileidus nuo kalnų, ji susisiekė su policija, išleido namo gelbėtojus, liepė Besei pakloti patalą ligonei. Ir šit — priversta dykinėti.

Besei nulipus žemyn, Vila užsipuolė ją klausinėdama:

— Na, kaip ji? Blogai, tiesa? Ką ten su ja darėte?

— Darėme, ką reikėjo, — irzliai atsakė Besė, kuris pernakt vos neišprotėjo nerimaudama. — O tu eik namo ir gulkis. Pas ją užeisi vėliau.

— Reikėjo ją vežti į ligoninę, — tarė Tesė įeidama pro duris su padėklu rankose. Ant padėklo garavo puodas sriubos.

— Aš ją ir čia išgydysiu, — atrėžė Besė imdama padėklą. — Jei nenumušime temperatūros, Zakas mergytę nuskraidins į Bilingsą. Verčiau tegu guli savo lovoje šalia savo vyriškio.

Besė su malonumu atsikratytų neprašytų pagalbininkų. Maža dar jai rūpesčio su Lile!

— Geriau eitumėte dirbti savo darbų, — pasiūlė ji. — Aš apsieisiu ir be jūsų.

— Įsismarkavo vadovauti, — suniurnėjo Tesė, kai Besė vėl pradingo viršuje. — Ką ji žino? Gal Lilė nušalo tik kojas, o gal visą organizmą peršalo?

— Šaltis nebuvo toks stiprus, kad ji peršaltų, — atsakė išvargusi Vila. — Be to, mes patikrinome, ar ji nenušalusi. Ji tik stipriai persišaldė. Be to, jis labai ją sumušė. Jei Besė įtartų esant ką nors rimta, ji neprieštarautų, kad vežtume į ligoninę.

Tesė prikando lūpą ir ištarė tai, kas nedavė jai ramybės nuo vakar vakaro:

— O kaip tada, jeigu jis iššagino ją?

Vila nusisuko. Ši mintis ją, kaip moterį, irgi kamavo.

— Ji būtų apie tai pasakiusi Adamui.

— Ne taip jau paprasta sakyti tokius dalykus.

— Adamui paprasta, — Vila pasitrynė paraudusias akis, nuleido rankas. — Jos drabužiai nebuvo suplėšyti. Be to, ne žaginimas rūpėjo. Būtume aptikę kokių nors žymių. Nepamiršk, kad Besė ją nurenginėjo. Tai nebūtų praslydę pro jos akis.

— Na, gerai, — lengviau atsiduso Tesė. — Tai tu papasakok man, ką ten aptikote.

— Aš nežinau, kad ten įvyko.

Vilos atmintyje išplaukė šiurpus reginys. Įvyko kažkas nepaaiškinama.

— Lilė kliedėjo, o jis buvo nebegyvas. Užmuštas kaip ir kiti anksčiau, — ji pasižiūrėjo seseriai į akis. — Kaip Marinatas ir ta mergaičiukė.

— Bet kaipgi... — suvapėjo Tesė. Ji neabejojo, kad Džesą užmušė Adamas ir dabar teks ilgai aiškintis policijai. — Kažkoks absurdas. Juk Džesas Kukas buvo žmogžudys...

— Nežinau, ką į tai atsakyti, — Vila pasiėmė skrybėlę ir striukę. — Turiu pakvėpuoti grynu oru.

— O jeigu ne Džesas Kukas buvo žudikas... — Tesė sugriebė seserį už rankos.

— Nieko aš nežinau — Vila veržte išsiveržė. — Eik miegoti, Holivudo mis. Atrodai tiesiog klaikiai.

Pastaba nedelikati, tačiau Vila nenusiteikusi mielaširdystei. Jai rodos, kad kojos švininės. Kiekvienas žingsnis labai sunkus. O juk dar teks aiškintis su policija. Teks pakentėti. Sudėlioti mintis, pasvarstyti kas ir kaip, ji dar suspės.

Kieme daugybė automobilių. Vila stabtelėjo prie policijos džipo, pažvelgė į herbą, puošiantį jo dureles. Kol tėvas buvo gyvas, policija rančoje nė sykio nepasirodė. Praėjo vos keli mėnesiai nuo Džeko mirties, o teisėtvarkos tarnautojai čia atvažiuoja dievaižin kelintą kartą.

Susitvardžiusi ji pakilo į prieangį ir įėjo į namo vidų. Lipdamas laiptais, Benas matė, kaip ji išvargusi nusiima skrybėlę ir kabina striukę. Vilą jis pastebėjo pro kabineto langą. Ji vos paėjo, bet pečiai kaip visuomet išdidžiai tiesūs.

Čia jo kantrybė trūko.

— Kaip su Lile? — paklausė virpčiojančiu balsu.

— Besė nieko neprileidžia prie jos, tik Adamą. Ji ilsisi.

Vila ėjo labai lėtai baimindamasi, kad nuo staigesnio judesio gali imti ir subyrėti į gabalus.

— Teisingai. Ir tau reikėtų pailsėti.

— Policija tikrai panorės pasikalbėti su manimi.

— Policija palauks. O tau reikia išsimiegoti.

Jis paėmė ją už rankos ir nusivedė laiptais į viršų.

— Benai, aš privalau atlikti savo pareigą.

— Atliksi.

Viršuje ji norėjo pasukti į kabinetą, bet Benas pakėlė ją ant rankų ir nunešė į miegamąjį.

— Tavo pareiga — pačiai nesusirgti.

— Paleisk mane. Kas per laukiniai žaidimai?

— Visai ne laukiniai, — koja jis atsidarė miegamojo duris, įėjo ir numetė Vilą ant lovos. — Tu pati laukinė.

Ji norėjo keltis, bet jis prievarta ją paguldė.

— Tu žinai, Vil, kad manęs neįveiksi. Aš neišleisiu tavęs iš čia tol, kol neišsimiegosi.

Įveikti jį iš tiesų ne jos jėgoms, užtat ji galėjo jį perrėkti:

— Mano kabinete sėdi policija! Mano sesuo guli be sąmonės! Mano žmones apėmusi panika, jie nieko nesupranta! Mano ranča niekas nepasirūpina! Kokio velnio prikibai prie manęs? Kol aš drybsosiu, čia viskas galutinai sugrius!

Pasirodo, ji klydo — Benas sugebėjo ją perrėkti.

— Aš noriu, kad tu klausytum manęs!!! — užriko jis.

Šis riksmas Vilos vos neįspaudė į pagalvę.

— Nors kartą gyvenime paklausyk manęs! Kitaip patrūksi! Policija palauks. Tavo seserimi pasirūpins kiti. Kaubojai nepuolę į paniką, o pavargę drybso kaip pagaliai. Su ranča per pora valandų irgi nieko neatsitiks!

Jis sugriebė jos batą, nutraukė jį ir numetė į kampą. Vila užsispyrusi įsikibo į kitą batą, užvirė gan komiška kova. Bet Benui ne juokai rūpėjo — jo akys žaibavo.

— Kokia musė tave įkando? — paklausė Vila. — Nustok!

Jis nuplėšė jai kitą batą nuo kojos, įsiutęs nusviedė šalin.

— Mačiau, koks buvo tavo veidas, kai įėjai į urvą. Tave tai baisiai sukrėtė. Vos neišprotėjai, — jis griebė ją už apykaklės, ir Vilai pasirodė, jog dabar ją kaip batus mes ant grindų. — Man tai nepatinka! — rėkė jis.

Vila buvo tiek sukrėsta, kad beveik nebesipriešino, kai jis nurenginėjo jai palaidinę.

— Patrauk letenas, — sulemeno ji. — Galiu nusirengti ir pati. Gal tu, Makinonai, ir testamento vykdytojas, bet mano gyvenimas nepavaldus tau.

— O gaila.

Jis lengvai pakėlė ją ant rankų ir smarkiai supurtė. Krauju pasruvusios Beno akys atsidūrė visai šalia, ir Vila pamanė, jog niekada dar nėra mačiusi jo taip įsiutusio.

Jis krestelėjo ją dar kartą ir sušnypštė:

— Nors retsykiais paklausyk, ką tau sakau!

Kabėjimas ją žemino, ir Vila plykstelėjo:

— Gal aš ko nors ir paklausysiu, tik jau bet kokiu atveju ne tavęs. O jeigu tuojau pat manęs nepaleisi, aš tau taip įkirsiu...

Ji sugniaužė kumštį; Benas bematant ją pastatė ant grindų.

— Nagi, kirsk, — pasakė jai įžūliai. — Dėl Dievo.

Bet aš vis vien tave paguldysiu į patalą. Net jeigu tektų surišti tau rankas ir kojas.

Ji atstūmė jo rankas.

— Aš įspėjau tave...

— Suprask gi, jis dirbo pas mane.

Vila apmirė pamiršusi savo karingus ketinimus.

— Kas? Džesas Kukas?

Ir štai pagaliau ji prisiminė. Prisiminė tą dieną, kai važiavo keliu į "Tris uolas" ir pro langą į ją pažvelgė gražus, besišypsąs kaubojus. Jis buvo visai greta, juos teskyrė plona, permatoma stiklo sienelė.

Kas būtų buvę, jeigu ji nebūtų laikiusi užfiksuoto durų užrakto. Arba būtų nuleidusi stiklą?

— Tad štai kur aš jį mačiau! — ją nupurtė prisiminus žavingą šypseną. — O aš vis kamavausi... Jis nuolat sukinėjosi mano rančoje, lošdavo pokerį su mano vaikinais. Visai čia pat, bendrabutyje, per du žingsnius nuo namo.

Ji krūptelėjo, pažvelgė į Beną ir suprato, kaip jis dabar turėtų jaustis. "Jis siunta esąs kaltas", — pagalvojo Vila. Deja, ir ji pati labai puikiai pažinojo šį jausmą.

— Tu nekaltas, — ji švelniai palietė jo veidą. — Iš kurgi galėjai žinoti?

— Iš niekur, — Beno nuotaika kuo bjauriausia, — tačiau tai nieko nepakeičia. Tu tik pamanyk — kartais jis veždavo džipu Šelę. Ji pasikviesdavo jį išgerti kavos. O namuose nieko nėra — tik ji ir kūdikis. Paskui jis taisė unitazą mano motinos tualete. Irgi buvo vienas su ja...

— Liaukis, — Vila suėmė jį už kaklo ir jėga pasisodino šalia savęs lovoje. — Su juo jau baigta.

— Su juo jau baigta, bet esmė ne čia, — Benas paėmė ją už pečių, atgręžė veidu į save. — Tikrasis žudikas dirba čionai, šalimais. Arba tavo, arba mano rančoje.

— Žinau.

Vila apie tai galvojo visą laiką — nuo tos akimirkos, kai išlindo iš to klaikaus urvo.

— Galbūt tai padarė mūsiškis tarsi keršydamas? Lilės juk jis nepalietė, o ji buvo viena, serganti, bejėgė.

— O gal jam pakako vienos žmogžudystės. Vil, pažvelkime tiesai į akis: nelabai tikėtina, kad čia pas mus iš karto vaikštinėtų du maniakai su peiliais. Kukas turėjo peilį, bet mažą, keturių colių, kone žaislinį. Tokiu ne kažin ką padarysi.

— Tai teisybė, — sutiko Vila.

— Be to, prisimink, kur ir kada aptikome tą papjautą jautį, patį pirmutinį. Džesas negalėjo to padaryti. Tuomet jis ką tik pasirodė mano rančoje ir dar visiškai nepažinojo čionykščių vietų.

Vila apsilaižė išdžiūvusias lūpas.

— Visa tai tu papasakojai policijai.

— Taip.

— Puiku, — ji pasitrynė kaktą jausdama, jog greitai ne juokais įsiskaudės galvą. Bet reikia susikaupti. — Tęsime, ką darėme anksčiau. Sargybiniai, budėjimas paeiliui ir visa kita. Savo žmones aš pažįstu, — ji trinktelėjo kumščiu per kelį. — Pažįstu! Tiesa, turiu du naujokus. Matyt, nevertėjo jų samdytis, kol visa tai nepasibaigė.

— O dar liaukis važinėjusi viena.

— Negaliu gi kiekvieną kartą imtis su savimi asmens sargybinio!

— Viena daugiau nebevažinėk, — primygtinai pakartojo jis. — Antraip pasinaudosiu savo, testamento vykdytojo, teisėmis ir tu neteksi rančos. Pasakysiu, jog nesugebi. Ir Neitas man pritars.

Vila mirtinai išbalo ir pašoko ant kojų:

— Ak tu, šunsnuki! Tu žinai, jog valdau savo rančą ne blogiau už tave. Net geriau!

Jis irgi atsistojo.

— Bet vis dėlto aš padarysiu tai, ką manysiu esant reikalinga. Jeigu spyriosiesi, liksi be rančos.

— Čiuožk iš čia! — ji staigiai nusisuko nuo jo. — Lauk iš mano namų!

— Jei nori, kad šis namas ir toliau būtų tavo, niekur nevažinėk be Adamo ar Hemo. O jei nori, kad išsinešdinčiau, gulkis į lovą ir miegok.

Jis galėjo paguldyti ją per prievartą. Taip būtų lengviau, negu sakyti tokius žodžius.

— Tu neabejinga man, Vila. Mano jausmai tau... na, apskritai jie gilūs, — jis užsikirto jausdamas įsmeigtą į save nustebusį žvilgsnį. — Pats nežinau, ką su tais jausmais daryti. Bet jie tikri, ir niekur nuo to nepasislėpsi.

Jai vėl suspaudė širdį, bet jau visai kitaip.

— Ganėtinai kvaila reikšti savo jausmus man grasinant.

— Galbūt. Bet jeigu tavęs paprašyčiau geruoju, nė neklausytum.

— Iš kur žinai? Juk niekada neprašei geruoju.

Benas perbraukė ranka jos plaukus, ketino apeiti iš kito šono.

— Man juk irgi nestinga savų rūpesčių. O čia dar nerimauk dėk tavęs. Padaryk tai vardan manęs, palengvink mano gyvenimą.

"Įdomus posūkis, — pagalvojo Vila. — Reikės šia tema pamąstyti kaip reikiant."

— O tu, Benai, argi nevažinėji vienas?

— Dabar kalbame ne apie mane.

— Aš, beje, irgi turiu jausmus.

Šie žodžiai Benui pasirodė naujiena. Jis susikišo rankas į kišenes ir susimąstė.

— Na, tai tiesa?

— Šiaip ar taip, tai neatmestina. Dabar aš vis rečiau ir rečiau noriu skelti tau antausį. O tai kažką reiškia.

Jis nusišypsojo:

— Vila, tu turi stebėtiną Dievo dovaną. Iš pradžių ką nors pasakai taip, kad išauga sparnai, o paskui juos bematant pakerti. Tiek to. Pabandykime eiti pamažu, — jis prisiartino prie jos, paėmė ją už smakro, pabučiavo į lūpas. — Tu man kai ką reiški.

— Ir tu man. Kai ką.

Benas matė, jog ji sušvelnėjo. Galbūt pati to dar ir nejaučia, bet jis tai mato. Kitomis aplinkybėmis būtinai imtų su ja mylėtis, ir tada būtų ištarta dar malonesnių žodžių. O gal ir ne. Benas žinojo, ko ji nori iš jo, todėl pabučiavo dar kartą, jau tvirčiau ir ilgiau.

Ji apkabino jo kaklą, visu kūnu prigludo prie jo. Įtempti, iškamuoti jos raumenys subliuško po jo pirštais. Benas vėl pakėlė Vilą ant rankų, paguldė į lovą.

— Geriau uždaryk duris, — sušnibždėjo ji. — Name pilna policininkų. Mus gali areštuoti.

Jis pabučiavo į vieną, paskui į kitą akį. Jos akys užsimerkė.

Tada Benas atsagstė jos džinsus, nutraukė juos, užklojo Vilą antklode ir nuleido užuolaidas. Ji gulėjo pusiau užsimerkusi ir tingiai šypsojosi, stebėdama jo judesius. Benas priėjo, pabučiavo ją į lūpas ir sušnibždėjo:

— Viskas. Miegok.

Paskui sparčiai apsisuko ir žengė prie durų.

Vila net pašoko iš lovos:

— Ak, tu pašlemėke!

— Man patinka, kai mane šitaip vadini, — nusišypsojo jis ir išeidamas uždarė duris.

Vila atsilošė į pagalves netverdama pykčiu. Jis vėl pergudravo ją! Pasirodo, jam tereikėjo paguldyti ją į lovą. Ir štai, prašom pasigėrėti, ji guli lovoje. Kiaulystė!

Bet nieko, dabar ji sukaups jėgas, atsikels, išsimaudys po dušu ir vėl griebsis darbo.

Po valandėlės.

Negalima užsimerkti, negalima miegoti. Antraip ji vėl atsidurs tame urve, kuriame tamsu ir klaiku. Tačiau vokai nė už ką nesileidžia pakeliami. Tuojau rasis antrasis kvėpavimas. Ji atsikels ir imsis darbo. Ir visai ne todėl, kad bijotų užmigti. Tiesiog tai jos pareiga.

Ir nėr ko Benui Makinonui čia įsakinėti. Jis nori, kad ji miegotų, tad štai tyčia jį supykdys — ji nemiegos.

Taip galvodama Vila nugrimzdo į gilų miegą.

ANTROJI DALIS

Vasara

Atšiaurūs vėjai žiedus nudraskys,
Ir vasara trumpai valdys pasaulį.
V. Šekspyras

8

Kriauklėje nė vienos nešvarios lėkštės, ant grindų — nei dulkelės, nei šiukšlelės. Lilė apžiūrinėjo švytinčią švara savo virtuvę. Adamas ir čia jai nušluostė nosį. Ji pažvelgė pro langą ir pamatė, kad daržas jau užsėtas, lysvės prižiūrėtos, iš žemės dygsta žali daigeliai.

Tai vis Adamo ir Tesės pasidarbuota. Lilė taip norėjo triūsinėti žemėje, o net sodo pirštinių užsimauti jai neteko.

Pasistengė įveikti nuoskaudą suprasdama: jie norėjo, kad būtų kuo geriau. Dvi savaites ji prasirgo, paskui dar savaitę tįsojo be jėgų atsitokėdama. Pagaliau dabar ji jaučiasi sveika ir iki gyvo kaulo įkyrėjo, kad visi taip ją popina.

Šaldytuvas lūžo nuo Besės ir Nelos paruošto maisto. Lilė paskutinį kartą stovėjo prie viryklės tą vakarą, kai ant slenksčio netikėtai išdygo Džesas. O dabar medžiai išskleidę žalius lapelius, ir pro langą dvelkia šiltas gegužės alsavimas.

Atrodo, nuo tos snieguotos, šaltos nakties praėję ilgi metai. Atmintyje tebėra baltų dėmių, kurių užpildyti visai nesinori. Tik po trijų savaičių bus Lilės

vestuvės, o pojūtis toks, tarytum gyvenimas visiškai išsprūdo iš jos kontrolės.

Jai net neleido pačiai išrašyti kvietimų į vestuves. Paaiškėjo, jog gražiausias braižas — Vilos, todėl Tesė išrašinėti korteles pavedė jaunesniajai seseriai, o Lilė pasiliko nuošalyje.

Tiksliau pasakius, jai leido seilinti pašto ženklus.

Be jos užsakė gėlių, pasamdė fotografą ir muzikantus. Visa tai Lilė kentė žinodama, kad ją myli ir rūpinasi jos gerove.

Tačiau atėjo metas padaryti tam galą. Daugiau šitaip tęstis nebegali. Trenkusi durimis, Lilė ryžtingai nužingsniavo prie arklidės. Teisingiau pasakius, iš pradžių ji ėjo gan veržliai, o paskui, pajutusi sumažėjus jėgas, vos kėlė kojas. Kas kartą, kai ji mėgindavo nors trumpam išeiti iš namo, Adamas meiliai, bet atkakliai parvesdavo atgal. Lilė pastebėjo, kad jis beveik nepaliečia jos rankomis, o jeigu ir prisiliečia, tai be jausmo, kaip gydytojas. Taip pacientą liečia gydytojas.

Štai ir dabar, tarsi kažkokiu slaptu radaru pajutęs ją artėjant, pažvelgė iš arklidės, nusišypsojo, bet jo žvilgsnis sunerimęs.

— Sveika, — tarė jis. — Tikėjausi, kad pamiegosi ilgiau.

— Jau vienuolikta valanda. Norėčiau padirbėti su jaunikliais, pagainioti juos paėmus už virvės.

— Dar suspėsi, — kaip įprasta, nuvedė ją atgal namo beveik neprisiliesdamas peties. — Ar jau pusryčiavai?

— Taip, Adamai, pusryčiavau.

— Gerutė.

Jis labai norėjo paimti ją ant rankų, nunešti namo, paguldyti į lovą.

— O knygelę perskaitei? Pažiūrėk, koks gražus rytas. Pasėdėk prieangyje, paskaityk, pasišildyk saulėje.

— Knygelę beveik jau perskaičiau.

Iš tikrųjų Lilė vos ją pavartė. Pasidarė gėda — ji juk žino, kad Adamas specialiai važinėja į miestą knygučių, žurnalų, jos mėgstamų migdolų su šokoladu.

Tos knygutės, žurnalai ir migdolai su šokoladu ją jau pykina. Kaip ir gėlės, kurių jai nuolatos atneša Adamas.

— Tuomet pasodinsiu tave prieangyje, atnešiu radijo aparatą ir antklodę. Sėdint vienoje vietoje, galima ir sušalti.

Adamas baisiai bijojo, kad ji vėl neperšaltų ir neatgultų į patalą krečiama šalčio.

— O paskui užvirinsiu tau arbatos ir...

— Gana! — pratrūko Lilė, o Adamas išsižiojo apstulbęs.

Lilė sukrėsta ne mažiau nei jis. Jai dingtelėjo į galvą, jog niekada gyvenime ant nieko nerėkusi. O veltui — sunku nutylėti.

— Nedelsdamas liaukis! Tai man mirtinai įkyrėjo! Aš nenoriu sėdėti, nenoriu skaityti, nenoriu, kad girdytum mane arbata, neštum gėles ir elgtumeisi su manimi kaip su krištoline taure!

— Lile, tik nesijaudink. Juk tu dar nepasveikai. Bijau, kad vėl neįsisirgtum.

Pirmą kartą per savo gyvenimą Lilė suprato išmintingo patarimo prasmę: kai pyksti, iš pradžių suskaičiuok iki dešimties, ir tik po to prabilk. "Kaip nors reikės tuo patarimu pasinaudoti", — pagalvojo ji, bet skaičiuoti iki dešimties nepradėjo:

— Aš jau pasveikau! Jūs ir taip išlaikėte mane lovoje ilgiau, negu reikėjo. Mane pykina jūsų rūpestingumas! Aš noriu pati plauti indus, noriu pati prižiūrėti savo daržą, pati tvarkyti savo gyvenimą. Visi jūs man įgrisote!

— Eime į vidų.

Adamas šnekėjosi su ja kaip su įnoringa kumele, rodydamas didžiausią kantrybę ir atjautą.

— Tau reikia pailsėti. Iki vestuvių tik trys savaitės, o prieš akis dar šitiek rūpesčių.

Dabar Lilė galutinai sprogo.

— Nenoriu ilsėtis! Ir nedrįsk šnekėtis su manimi kaip su mažu vaiku! O dėl vestuvių — jokių vestuvių nebus! Užsirašyk tai sau ant kaktos! — ji apsigręžė ir piktai tapendama nuėjo šalin, o Adamas sustingo kaip įbestas, visiškai sutriuškintas.

Lilė mėgavosi įtūžiu, šia nauja, žavia būsena. Įsiveržusi į didįjį namą, ji lėkte užlėkė laiptais ir nestabtelėjusi pasuko į kabinetą, kur Tesė su Vila karščiausiai ginčijosi apie būsimas vestuves.

— Jei tau nepatinka mano darbas, kodėl tu apskritai jį man paskyrei? Aš ir be to turiu ką veikti.

— Gėlės — man, — Tesė pradėjo užlenkinėti pirštus, — pokylis — irgi man. Nors aš ir drovėčiausi vadinti pokyliu tai, ką gali pasiūlyti sumautas vietinis jūsų restoranas, — ji beviltiškai iškėlė rankas. — Tavęs aš prašau tik pasirūpinti stalu, kėdėmis ir lauko bufetu. Jei sakau, kad skėčiai turi būti dryžuoti, būk maloni tai įvykdyti!

Vila pašoko, įsirėmė rankomis į šonus ir užriko:

— Iš kurgi aš tau surasiu penkiasdešimt skėčių ir dar būtinai su baltais ir mėlynais dryžiais? O tau dar ir kažkokį baldakimą iškask! — netrukus ji pamatė tarpduryje stovinčią Lilę. — Lile, argi tu neprivalai gulėti lovoje?

— Ne, aš neprivalau gulėti lovoje.

Lilei pasirodė, jog iš pykčio jos pirštai bematant pažers kibirkštis. Ji prilėkė prie stalo ir vienu mostu nušlavė ant grindų visus ten gulėjusius popierius ir segtuvus.

— Visą šią buhalteriją galite išmesti velniop! Jokių vestuvių nebus!

— Mieloji, kas tau? — aiktelėjo Tesė, apkabino se-

serį per pečius ir pasodino į krėslą. — Ką tu, ar apsigalvojai?

— Aš tau jokia "mieloji"! — suriaumojo Lilė. — Kaip galiu apsigalvoti? Juk jums nė į galvą nešautų, kad aš pati pajėgi ką nors nuspręsti? Tai mano vestuvės, o ne jūsų, aišku? Mano! O jūs nustūmėte mane į šalį. Jeigu taip mėgstate planuoti vestuves, tekėkite pačios!

— Nueisiu pakviesti Besės, — pusbalsiu tarė Tesė, o Lilė suspigo dar smarkiau:

— Aš jums parodysiu Besę! Bematant atlėks ir ims kudakuoti! Jeigu dar bent viena jūsų išdrįs man kudakuoti, gaus į fizionomiją! Pirmiausia turiu omenyje tave, — ji bakstelėjo pirštu į Tesę. — Tai tu užsėjai mano daržą! Ir tave taip pat, — užsipuolė Vilą. — Tu išrašei visus mano kvietimus! Viską jūs iš manęs atėmėte! O kas liko, pasigriebė Adamas.

— Na, gerai, — taikiai skėstelėjo rankomis Vila. — Atleisk, kad mes tau padedame. Tu neįsivaizduoji, kokį malonumą patyriau prasėdėjusi prie tų idiotiškų kvietimų kelias valandas paeiliui. Maža to, mūsų sesutė visą laiką kvėpavo man į pakaušį.

— Nė kiek aš tau nekvėpavau, — iškošė pro dantis Tesė. — Aš tave stebėjau.

— Ji stebėjo!Visur tu kaišiojai savo nosį! Anksčiau ar vėliau ją tau tiesiog nuplėš.

— Įdomu, kas? Ar tik ne tu?

— Užsičiaupkite abi! Tučtuojau užsičiaupkite!

Jos iš tikrųjų užsičiaupė, nes Lilė pagriebė nuo stalo vazą ir užsimojusi trenkė ją į grindis.

— Galite išsidirbinėti ką norite, bet tik ne dėl mano vestuvių! Aišku? Aš neleisiu jums tvarkyti mano gyvenimo! Aš noriu viską daryti pati. Liaukitės žiūrėjusios į mane taip, tarytum aš tuoj pat subyrėsiu į gabalus. Aš nesubyrėsiu! Aišku?

— Lile! — tarpduryje stovėjo Adamas. Prieiti ar-

čiau jis bijojo, buvo linkęs laikytis tam tikro nuotolio. — Aš visiškai nenorėjau tavęs įžeisti. Jeigu tau reikia laiko, kad deramai viską apgalvotum...

— Ir tu dar ant mano galvos! — ji įniršusi pradėjo trypti išmėtytus popierius. — Apie tai aš ir kalbu! Vargšelės Lilės negalima nervinti, su vargšele Lile negalima elgtis kaip su normalia moterimi. Ak, ji nelaiminga, ak, ji bejėgė. Kad tik jai ko neatsitiktų! — Lilė paeiliui žvilgsniu triuškino kiekvieną iš jų trijų.

— Taip, Džesas primušė mane, įrėmė pistoletą man į smilkinį, nusitempė į kalnus, vilko su virve per sniegą kaip šunį. Bet nieko, išgyvenau. Jaučiuosi visai normaliai.

Po šių žodžių Adamas visiškai surūgo.

— Tu nori, kad aš visa tai pamirščiau? Apsimesčiau, jog nieko ypatingo neatsitikę?

— Niekis, išgyvensi. Aš gi išgyvenau. Tu manęs net nieko neklausinėjai! — jos balsas virptelėjo, bet Lilė susivaldė. Ne, verkti, ji neverks. — Galbūt bijaisi išgirsti ką nors nepageidautina? Galbūt aš tau nepatinku tokia, kokia esu?

— Kaip tu gali taip kalbėti?

Lilės širdis smarkiai daužėsi, bet balsas dabar buvo šaltas ir ramus.

— Tu nė sykio per šias savaites prie manęs neprisilietei. Nė sykio! — ji karčiai palingavo galvą, o Vila ir Tesė taktiškai traukėsi atbulos prie durų.

— Na jau, pasilikite! — riktelėjo joms Lilė. — Tai susiję ne tik su mumis abiem. Ir jūs su manimi apie nieką nešnekėjote. Man rodos, būtų pats metas, — ji nusibraukė nuo skruosto ašarą tvirtai nusprendusi, kad daugiau nė viena nenukris. — Kodėl manęs šaliniesi, Adamai? Ar manai, jog Džesas pasinaudojo manimi, ir dabar aš tapau tau šlykšti?

— Aš gi tiesiog nesiryžtu, — sumurmėjo Adamas išskėsdamas rankas. — Juk aš kaltas. Nepajėgiau jo su-

laikyti, neapgyniau tavęs. Aš neištesėjau žodžio. Kaip galiu ko nors viltis? Aš apskritai nesuprantu, kaip po viso to tu gali kalbėtis su manimi?

Ji trumpam užsimerkė. Kaip tai neatėjo jai į galvą anksčiau? Adamas dabar silpnesnis už ją. Tai jis jaučiasi sutrikęs ir nelaimingas.

— Tu juk atėjai manęs, — tyliai tarė ji vildamasi, jog jis supranta, kiek daug tai reiškia. — Kai aš atsipeikėjau, puoliau laukan iš to prakeikto urvo, pirmiausia, ką pamačiau — tavo veidą. Štai kodėl aš išgyvenau ir galiu gyventi toliau, — ji atsikvėpė, dabar kalbėti tapo lengviau. — Visą laiką, kol buvau su juo, žinojau, jog tu ateisi manęs, todėl ir sugebėjau ištverti. Aš nebijojau, aš jam daviau grąžos, — ji pasižiūrėjo į seseris, kurios turėjo įvertinti šių žodžių svarbą. — Aš priešinausi. Neblogiau nei kiekviena iš jūsų, atsidūrusi mano vietoje. Jis turėjo pistoletą, jis buvo stipresnis, bet aš nepasidaviau. Tyčia nukreipiau džipą į medį. Kad sutrukdyčiau jam, kad jam būtų sunkiau.

— Ak, Lile, — Tesė sukūkčiojo ir apsipylė ašaromis. — Ak, Lile...

— Jis surišo man rankas, bet aš vis krisdavau. Tyčia, — Lilė jau visai nusiramino. Po to, ką patyrė, jai nebebuvo ko bijoti. — Aš norėjau, kad eitume lėčiau. Žinojau — jis nenužudys manęs. Muš, bet nenužudys. O paskui visiškai sušalau ir nebegalėjau priešintis. Bet vis dėlto laikiausi.

Vila tylomis įpylė vandens, padavė Tesei atsigerti. Lilė giliai atsikvėpė, tvirtai nusprendusi išsakyti viską iki galo.

— Bijojau, kad jis mane iššagins, bet žinojau, jog ir tai ištversiu. Juk ir pirmiau jis mane žagindavo. Svarbiausia, kad šįsyk nebuvau suparalyžiuota baimės, o jis nesijautė esąs padėties šeimininkas. Bijojo ne mažiau negu aš. Kai priėjome urvą, man buvo bloga. Bet visą

laiką kaliau į galvą, jog privalau ištverti. Ištverti ir sugrįžti čionai.

Ji priėjo prie lango, pažvelgė į lauką, ir pažįstamas gamtovaizdis suteikė jėgų. Vis dėlto ji ištvėrė ir sugrįžo.

— Jis turėjo su savimi viskio. Aš truputį išgėriau, kad sušilčiau. Visa, kas liko, išgėrė jis. Vis gėrė, gėrė ir gyrėsi. Kaip visuomet. Viskiui kliuksint, aš užmigau. Tikėjausi, kad jis nusigers, ir tada, jeigu man pakaks jėgų, galėsiu pabėgti. O paskui urve kažkas pasirodė, — ji pajuto šiurpulį ir plaštakomis apglėbė alkūnes. — To momento beveik neprisimenu. — Prasidėjo baisiausia pasakojimo dalis — tai, kas liko atmintyje buvo tarsi fantastiški reginiai. — Tikriausiai man prasidėjo šiltinė, aš klejojau. Kaip bebūtų, man pasirodė, jog tai tu, — tarė ji Adamui. — Sapnavau gulinti namie, lovoje, o tu atėjai ir guliesi šalia. Vėl užmigau ir negirdėjau, kaip tas ateivis užmušė Džesą ir perpjovė virves. Ši žmogžudystė įvyko vos už kelių žingsnių nuo manęs, bet...

Ji prisiminė ploną, veriantį cyptelėjimą. Tai buvo užvis baisiausia.

— Kai prabudau, — ramiu balsu tęsė Lilė, — pamačiau ant manęs užmestą Džeso striukę, persigėrusią krauju. Jau švito, ir išvydau, kas guli šalia manęs. Tai buvo dar baisiau, nei jausti įremtą į smilkinį pistoletą. Norėjau vienintelio dalyko — bėgti iš ten, kur kojos neša. Bandžiau įkvėpti daugiau oro, bet įkvėpdavau tik mirties kvapą. Man dar niekada gyvenime nebuvo taip baisu, kaip tada, — ji pasitraukė prie Adamo. — Keturpėsčia iššliaužiau į lauką, kur švietė saulė ir buvai tu. Tu pasirodei kaip tik tą akimirką, kai man buvai reikalingesnis už viską. Ir aš žinojau, jog tu būsi ten.

Išsipasakojusi ir apsivaliusi, ji įsipylė vandens.

— Atleiskite, kad jus aprėkiau. Žinau, jog visa tai darėte, vedini geriausių ketinimų. Bet aš noriu pati tvarkyti savo gyvenimą. Gyventi reikia toliau.

— Reikėjo aprėkti mus anksčiau, — tarė nusiraminusi Tesė. — Tu visiškai teisi. Prisipažįstu, aš pernelyg įsijaučiau į rengimąsi vestuvėms. Atleisk. Tavimi dėta, aš nė už ką nesileisčiau būti įstumta į kampą.

— Jūs nekaltos. Visą laiką aš pati lindau į kampą. Tarp kitko, manau, kad padėsite man apsodinti visą daržą.

— Nežinau, gal man įsitaisius savo daržą? — mąsliai pratarė Tesė. — Nemaniau, jog tai toks patrauklus daiktas. Tiek to, aš lipu žemyn, — ir ji išėjo gan reikšmingai pažvelgusi į Vilą.

— Jeigu tu labai nori viską daryti pati, — tarė ta koja sužerdama išmėtytus popierius, — pradėk nuo ruošos. Pasiimk iš manęs visą šią rašliavą. — Ji nusišypsojo. — Man visiškai neįdomu ieškoti po parduotuves spalvotų servetėlių kokteiliams, — ji apglėbė seserį per pečius ir sušnibždėjo į ausį: — Adamas ir į aną pasaulį įsibrautų tavęs ieškodamas. Tad nebausk jo per daug rūsčiai. Jis kaltas tik tuo, kad beprotiškai tave myli, — žvilgterėjusi į Adamą, ji balsu ištarė: — Tau telieka pora valandų savo gyvenimui susitvarkyti.

Tai tarusi Vila išėjo uždarydama duris.

— Turbūt pasirodžiau baisiai nedėkinga, — atsiduso Lilė ir pritūpusi ėmė rankioti popierius. — Tik pamanyk, trenkiau vazą! Savo gyvenime nesu ko nors panašaus padariusi. Pasirodo, šito man reikėjo. Siaubingai sunku jaustis nereikalingai.

— Atleisk, jei taip pasijutai.

Jis irgi ėmė rinkti popierius, išsiblaškęs pažvelgė į sąrašą svečių, kuriems išsiuntė kvietimus.

— Tu — svarbiausias, vertingiausias mano gyvenimo turtas. Bet jeigu nori atšaukti vestuves... — jis užsikirto ir nebegalėjo ilgiau vaidinti kilniadvasio, — nedaryk to.

Geriau pasakyti jis nemokėjo.

— Kuo tu mane laikai? — šūktelėjo Lilė. — Tesė

ir Vila taip stengėsi jas ruošdamos! Tiesiog būtų nedora!

Ji norėjo nusišypsoti, bet Adamas rankomis uždengė jai akis, kad nepamatytų, kaip dėl kančios pasikeitė jo veidas.

— Aš nepajėgiau tavęs apginti.

— Netiesa.

— Maniau, kad jis nužudys tave.

— Adamai!

— Aš bijojau, jog tu galvosi apie jį, jei paliesiu tave.

— Ne, niekada! — ji tvirtai suėmė jo pečius. — Niekada ir nė už ką. Atleisk man. Nenorėjau tavęs įskaudinti. Tiesiog perpykau ir labai įsižeidžiau. Aš myliu tave, myliu tave. Apkabink mane stipriau. Nebijok, neperlūšiu.

Bet ji jautė, jog jis gali palūžti. Įsikibo į ją taip, tarytum stengtųsi išsilaikyti ant kojų.

— Aš taip norėjau užmušti jį, — dusliai prakalbo Adamas. — Ir būčiau užmušęs. Mane kankina mintis, jog tai padariau ne aš, o kažkas kitas. Bet dar baisiau pagalvojus, kad vos nepraradau tavęs.

— Aš čia. Viskas praėję.

Kai jų lūpos susilietė, Lilė prisispaudė prie Adamo jausdama, jog paguodos jam reikia labiau nei bet kada anksčiau.

— Tu taip man reikalingas! Noriu, kad ir aš būčiau tau reikalinga.

Jis pasižiūrėjo jai į akis:

— Tu visada man reikalinga.

— Aš noriu kartu su tavimi auginti arklius, prižiūrėti daržą, noriu nudažyti mūsų prieangį, — ji atsilošė ir šūktelėjo: — Aš noriu vaikų! Noriu, kad mes tuojau pat, šiandien, pradėtume vaiką.

Jis sutrikęs murmtelėjo:

— Lile...

— Jau metas! — ji pakėlė ir priglaudė jo ranką prie lūpų. — Einam namo, į lovą. Šiandien pat pradėsime kūdikį.

Tesė žiūrėjo pro langą, kaip Lilė ir Adamas, susiėmę rankomis, eina namo. Pirmą kartą šią porelę drauge ji pamatė tėvo laidotuvių dieną.

— Nagi, pasižiūrėk! — atsigręžusi tarė ji Vilai.

— O kas gi ten? — Vila nekantriai priėjo prie lango ir nusišypsojo. — Dėkui Dievui. Atrodo, vestuvės vis dėlto bus.

Jos matė, kaip Lilė ir Adamas įėjo į namą ir netrukus nusileido užuolaidos miegamajame.

— Vadinasi, tu vis dėlto man gausi dryžuotų skėčių.

— Vėl tu savo! Na, ir kimbi, mis Holivud!

— Žinau. Visi man taip sako, — netikėtai ji uždėjo ranką seseriai ant peties. — Juk tu rytoj išgeni galvijus į kalnus?

— Taip.

— Pasiimk mane kartu.

— Labai juokinga.

— Ne, rimtai. Aš galiu joti, ir man būtų įdomu. Praverstų knygai. Adamas irgi joja, vadinasi, Lilė, be abejo, prisikabins prie jo. Bus saugiau, kai visos būsime drauge.

— O aš norėčiau palikti Adamą rančoje.

Tesė palingavo galvą:

— Su savimi geriau imtis tuos, kuriais pasitiki. Bet Adamas ir nepasiliktų. Vadinasi, mes su Lile jojame, taip?

— Irgi mat dovana. Trūko man dar jūsų, dykūnių, — burbtelėjo Vila, nors giliai širdyje džiaugėsi tokia įvykių eiga. — Makinonai taip pat išgena bandą į kalnus. Pasiimsime su savimi ką nors iš kaubojų, o Hemą paliksime rančoje. Gerai, Holivudo panele, miegok kietai. Auštant išjojam.

"Vienintelis daiktas, ko trūksta, kad viskas būtų gerai — dainelės "Išdirbtas kailis", — pagalvojo Tesė nuslopinusi žiovulį. Ji pradėjo murkti, mėgindama prisiminti žodžius. Kaipgi filme dainavo broliai Bliuzai? "Vikriau varyk bandą" ar "Vikriau gink bandą"?

Tesė nusprendė, kad "gink" geriau tiks, — šiaip ar taip, kaip tik tai darė Vila ir jos žmonės.

"Reginys, kokio dar reikia paieškoti, — mąstė Tesė: marių marios karvių, pakraščiais — raiteliai ant žvalių žirgų. Virš kelio — ryto rūkas, smaigstomas saulės spindulių, kurie akinamai blykčioja rasotoje žolėje.

Vakaruose dunkso balti sidabriniai kalnai, panašūs į antikos šventyklas."

Vila balne atsigręžė ir riktelėjo Tesei, kad ta neatsiliktų. "Na štai, — pagalvojo Tesė, — dabar idilė pasiekė tobulybę." Stuktelėjusi arkliui, Tesė prisivijo kitus.

O vis dėlto stinga gan esminio elemento, atsiduso ji įsiklausydama į kanopų bildesį, maurojimą, kaubojų šūksnius. Stinga Neito. Gaila, jis neaugina karvių. Tuomet jie galėtų išvykti į kalnus drauge.

— Tu čia ne šiaip sau jodinėji! — riktelėjo jai Vila. — Žiūrėk, kad karvės neišsklistų. Jeigu bent vieną pamesi, keliausi jos ieškoti.

— Argi galima pamesti stambią riebią karvę? — truktelėjo pečiais Tesė, bet ėmė kruopščiai pamėgdžioti Vilą — švilpė, mosavo susuktu lasu.

Naudotis šia virve, ji, žinoma, nemokėjo — taip darė tik vaizduodama. Viršum kelio sūkuriavo tiršti dulkių kamuoliai, ir Tesei netrukus teko užsidengti veidą skarute.

— Baik mosavusi rankomis, kvaile! — sušuko išnirusi iš dulkių debesies Vila. — O skarelę užsirišk štai šitaip, — ji greit užmezgė skarutės galus ant Tesės pa-

kaušio. — Šitaip geriau, — linktelėjo patenkinta. — Dabar tu tikra gražuolė.

— Baik vaidinusi viršininkę!

— Aš ir esu viršininkė.

Vila spūstelėjo arklį ir nulėkė į voros galą patikrinti, ar kas neatsitiko.

"Tikras nuotykis, — džiaugėsi Tesė. — Galbūt ne toks pavojingas, kaip genant gyvulius iš Tekso į šiaurę, kaip darydavo praėjusio šimtmečio kaubojai, bet reginys vis vien įspūdingas. Iš viso keletas žmonių veda ir apsaugo visą naminių galvijų ordą." Banda neskubėdama dūlino palei pievas ir ganyklas, kur irgi ganėsi karvės, tingiais žvilgsniais nulydėdamos išeinančias. Kartkartėmis koks nenuorama galvijas pabandydavo išsukti iš kelio į šoną, tačiau vos raitomis pastojus karvei kelią, bėglė grįždavo į bandą.

Šitaip kiekvieną sezoną, metų metais, dešimtmečių dešimtmečiais. Beveik niekas nekinta. Kaip ir anksčiau svarbiausias kaubojaus padėjėjas — arklys. Juk nepavažiuosi džipu per mišką, nepervažiuosi upės, neužkopsi kalno šlaitu.

Ganiavos kalnuose ypač sultingos ir maistingos, todėl bandą visai vasarai, iki pat rudens, nugindavo ten, kur padangėje sklando ereliai, o šlaitais šokinėja kalnų avinai.

Vasara nusileido į žemę kaip dangaus dovana. Medžiai dar labiau sužaliavo, pušys dar kuplesnės, o kalnų upokšniai dar sraunesni, skambiau čiurlenantys šlaitais žemyn. Pievos pasidengusios marga gėlių vaivorykšte. Danguje plieskia saulė, šakomis šokinėja paukščiai, o kalnai, vis tokiomis pat baltomis viršūnėmis, apsijuosė tamsiai žaliomis miškų juostomis; slėniai ir kanjonai aštriais šešėliais gula jų paviršiuje.

— Na, kaip laikaisi? — paklausė Džimas Briusteris, pristabdęs arklį.

Jis įžūlus ir patenkintas — tikras Laukinių Vakarų kaubojus.

— Laikausi. Atvirai pasakius, man patinka.

Džimas mirktelėjo:

— Palauk, pamatysi, kokia bus tavo subinėlė vakarop.

— Aš jau jaučiu, — Tesė atsargiai palietė sėdmenis. Jie nutirpę ir sustingę. — Niekada dar nekopiau tiek aukštai į kalnus. Labai gražu.

— Ten kiek aukštėliau bus viena vietelė. Pasižiūrėsi iš ten žemyn — aiktelėsi, — pažadėjo jis.

— Kiek metų tu jau geni bandą į kalnus, Džimai?

— Mersiams? Manau, apie penkiolika, — jis mirktelėjo, linktelėjo galva į besiartinančią Vilą, kuri rūsčiai nužvelgė plepius. — Geriau jau karves ginti į kalnus, negu mušti biliardą ar su pasileidusiomis mergiūkštėmis eikvoti laiką.

Tesė nuovokiai sukikeno, o Džimas skubiai pajojo nuo jos į šalį.

— Nedrįsk flirtuoti su kaubojais, kai jie dirba, — užsipuolė Vila seserį.

— Aš neflirtavau. Mes visai padoriai šnekučiavomės. Kai flirtuoju... — Tesė nebaigė žodžio, įtempė pavadį ir aiktelėjo: — O Viešpatie!

Ji kaip tik prijojo tą vietą, apie kurią pasakojo Džimas Briusteris.

— Taip, reginys iš čia gražus, — linktelėjo Vila.

— Lyg paveiksle, — sušnibždėjo Tesė. — Neregėta!

Iš tikrųjų neįmanoma įsivaizduoti, kad tikrovėje egzistuotų toks grožis.

Viršukalnių smailės įsmigusios į dangaus skliautą, tarp jų vingiuoja platus sidabrinis kanjonas, kurio dugne mėlynuoja upė, o šlaitai apaugę žaliuojančiais medžiais. Toli toli, už keleto mylių, upė daro vingį ir pra-

dingsta tarp uolų, bet išnykdama suputoja audringu baltu kriokliu.

Danguje suka ratus vanagas, kildamas vis aukščiau ir aukščiau — virš upės, virš kanjono, virš uolų.

— Ten gera vieta pažvejoti, — atsilošdama, balne tarė Vila. — Iš visos valstijos suvažiuoja meškeriotojai spiningais. Pati nelabai mėgstu tuo užsiimti, bet pasižiūrėti įdomu. Blizgė švysteli ore, o paskui be triukšmo, nepūkštelėjusi krinta į vandenį. Gražumėlis. O ten, už vingio, prasideda sraunuma. Atsiranda mėgėjų lenktyniauti ten guminiais plaustais. Brr, man jau geriau arkliai.

— Šventa teisybė, — pritarė Tesė, bet pati pamanė, kad guminiu plausteliu leistis greitu kalnų upokšniu turbūt labai įdomu. Reikės kada nors pabandyti.

— Na, gana, jojam, — Vila suragino arklį. — Šitas gamtovaizdis niekur neprapuls. Tokia jau ji — Montana. Viskas išlieka savo vietoje, kaip buvę. Jojame, mes atsilikome.

— Gerai.

Tesė nujojo, saugodama širdyje stebuklingą kraštovaizdį.

Oras pastebimai atvėso, kai kur po uolomis rodėsi mažytės sniego salelės. Bet kaip ir pirma kvepėjo, žydėjo laukiniai krūmai, giraitėje virvėjo vyturėlis.

Visi sustojo atsipūsti: reikia šilčiau apsirengti, leisti pailsėti arkliams, o tuo pat metu ir užkąsti.

— Nagi, nerišk jo! — suplojo delnais Vila, pamačiusi, kad Tesė riša arklį prie medžio.

Vila pliaukštelėjo gyvuliui per pasturgalį, ir arklys pabėgėjo į šoną.

— Čiagi kas? — Tesė metėsi paskui savo kumelaitę. — Ar jau turėsiu toliau eiti pėsčia?

— Imk, valgyk, — Vila kyštelėjo jai sumuštinį.

— Ar pablūdai? Aš valgysiu kepsnį, o mano kumelaitė tuo metu pabėgs namo?

— Niekur ji nepabėgs. Kalnuose rišti arklio negalima. Mat ką ji sumanė — pati valgys, o arklys stovės pririštas, — Vila pamatė prijojantį Beną ir šūktelėjo: — Ei, Makinonai, kas čia tave atnešė? Ką, ar per mažai savo darbų?

— Pamaniau, gal pavaišinsite sumuštiniu.

Jis nušoko nuo arklio, irgi pliaukštelėjo jam per pasturgalį.

Tesė nenuovokiai žiūrėjo, kaip arklys kuo ramiausiai bėga į tankmę.

— Mano galva, jūs visi kvaištelėjote. Liksime be arklių.

Pasinaudojęs tuo, kad ji sutriko, Benas atėmė sumuštinį ir pats jį sušlemštė.

— Tai ji norėjo pririšti arklį? — paklausė jis Vilos.

— Taip. Įsivaizduoji?

— Kalnuose arklių neriša, — paaiškino Benas pilna burna. — Čia yra lokių, lūšių.

— Kokių gi lūšių? — Tesė išsigandusi apsižvalgė. — Plėšrių lūšių? Ir lokių?

— Taip, aršių plėšrūnų, — Vila atėmė iš Beno paskutinį sumuštinio kąsnį. — Jeigu arklys pririštas, galas jam. Ar toli iki tavo bandos, Benai?

— Apie ketvirtį mylios.

— O mums argi ne galas? — su baime paklausė Tesė prisiminusi, kad ginklą paliko balno dėkle.

— Jei pasiseks, liksime gyvi, — nuramino ją Benas, o Vila leipo juoku.

— Eime, Lilė tikriausiai jau įpylė kavos.

— Žinau, — linktelėjo Benas. — Užuodęs kvapą, ir aptikau jus.

Tesė liko stovėti, vis dar baikščiai žvalgydamasi į šalis. Krūmuose sušnarėjo, ir ji šuoliais puolė vytis kitus.

— Palaukite! Palaukit manęs!

— Tavo sesuo nekantrauja išgerti kavos, — tarė Benas, kai Tesė pralėkė pro juos.

— Būtum matęs jos fizionomiją, kai paleidau arklius. Nors mirk iš juoko.

— O šiaip viskas gerai?

— Viskas ramu, — Vila sulėtino žingsnį, — nekalbant apie rengimąsi vestuvėms.

— Nesinorėtų, kad šį įvykį kas nors aptemdytų.

— Viskas praeis gerai, — Vila sustojo nepriėjusi laužo. — Kalbėjausi su policija, — sušnibždėjo ji. — Jie ėmėsi mano rančos. Purtys kiekvieną jos gyventoją.

— Mano rančoje taip pat. Tai būtina.

— Žinau. Ten pasiliko Hemas, ir man neramu. Dar Besė su Vudo šeima. Kas juos apgintų?

— Hemas gali apsiginti, Besė irgi. Berniukų niekas neliestų.

— Ir aš anksčiau taip galvojau. O dabar abejoju. Manau, gal būtų geriau, jeigu Nela laikinai išvažiuotų pas seserį ir pasiimtų juos su savimi. Kalbėjau su ja, bet ji nė už ką nesutinka. Nenori palikti Vudo. Na, o jeigu Vudas ir yra tas, kurio ieškome? Nors, kita vertus, tada jo žmonai ir vaikams nėr ko bijoti, — Vila sunkiai atsiduso: — Į galvą lenda visokios keistos mintys. Galvoju: o jeigu tai Vudas ar Džimas, ar Bilis? Arba kas nors iš tavo vaikinų? Juk visus juos pažįstu šitiek metų. O paskiau pradedu raminti save, sakau: dabar, kai Kukas žuvęs, visa nurims. Galbūt daugiau žmogžudysčių nebebus. Raminuosi, o kartu jaučiu, jog tai niekšiška Marinato ir tos mergaitės atžvilgiu.

— Ne niekšiška, o natūralu, — jis paglostė jis skruostą. — Aš irgi tikėjausi, kad po Kuko mirties viskas baigsis.

— O dabar tuo nebetiki?

— Ne, netikiu.

— Todėl ir esi čia, ar ne? Tyčia išginei bandą šiandien, kad būtum šalia manęs?

Benas numatė, kad ji nesunkiai įspės jo gudrybę,

todėl nesispyriojo. Sumišęs pasitrynė randą ant smakro ir tarė:

— Aš gi privalau ginti savo įdėtą kapitalą, o tu — mano kapitalo investicija.

— Aš ne tavo nuosavybė, Benai, — piktai šūktelėjo ji.

Jis pasilenkė, paskubom pabučiavo ją.

— Kaip čia pasakius.

Po šių žodžių nujojo gerti kavos.

9

Iš Tesės dienoraščio:

"Perginti galvijus į ganyklas — tai ne sportiniu "mersedesu" važiuoti. Kaip tik to aš ir imsiuosi, grįžusi į ryškių didmiesčio žiburių šviesą. Perginti galvijus — tai nuotykis, panašesnis į ralį, kai skrieji keliu, ausyse švilpia vejas ir vienas po kito šmėkščioja gamtovaizdžiai. Bet šis darbas ne iš lengvųjų.

Taip nusitryniau sėdynę, kad dabar sėdžiu ant pagalvės. Apskritai išbandyti verta. Uoliniai kalnai labai puikūs. Net sniegas, gurgždąs po kojomis, negadina nuotaikos. Kalnų oras visai kitoks. Grynas — tinkamiau neapibūdintum. Jis panašus į šaltinio vandenį skaidrioje krištolinėje taurėje.

Mes stabtelėjome plokštikalnėje, ir, kaip Dievą myliu, nuo jos atsiveria visas slėnis iki pat Neito rančos.

Truputį jo pasiilgau. Netgi daugiau nei truputį. Keistas jausmas. Anksčiau man netekdavo išsiilgti vyro. Seksas — visai kas kita.

Galvijai keliavo patys savaime beveik nemaištaudami prieš savo dalią. Adamas sakė, kad karvės kone kasmet keliauja šiuo maršrutu, tad žino kas ir kaip. O tos, kurios tai daro pirmą kartą, tiesiog seka paskui ki-

tas. Visas tas antplūdis neįtikėtinai triukšmingas — caksi kanopos, galvijai mūkia, kaubojai vaikosi nuklydusį jautuką.

Mačiau, kaip Vila mėto lasą, ir tai padarė man įspūdį. Balne ji atrodo natūraliau nei vaikščiodama nuosavomis kojomis. Jos išvaizda, manyčiau, karališka, nors jai, be abejo, niekada taip nepasakyčiau. Ir taip ji per daug riečia nosį. Viršininkė iš prigimties, antraip jokiu būdu nesusidorotų su savo pareigomis. Dirba kaip krovikas. Rašau šiuos žodžius susižavėjusi. Bet visiškai nepatinka, kai ji pradeda man vadovauti.

Mano galva, keliaudamos į kalnus padarėme nedidelį lankstą. Vila tyčia tai sugalvojo — man ir Lilei. Kelionė sužavėjo. Matėme briedžių, elnių, kalnų avinų ir kažkokių didžiulių, didingų paukščių.

Lokio nemačiau. Nepasakyčiau, kad tai būtų mane nuliūdinę.

Lilė vis spragsi fotoaparatu. Ji visiškai pasveiko. Žvelgdama į ją, nepagalvotum, ką neseniai jai teko išgyventi. Aš visą laiką manau, jog ji balansuoja ant svarstyklių: vienoje lėkštėje — tragedija, kitoje — laimė. Kažkaip jai sekasi nusverti lėkštelę su laime. Pavydžiu ir žaviuosi.

Bet mes nieko nepamiršom. Matau, jog Vila, iš pažiūros pasitikinti ir susikaupusi, visa tarsi nervų kamuolys. Daug kalbėjom apie vestuves. Tvirtai nusprendėme, kad niekas nesugadins šios šventės. Bet grėsmė vis plevena ore.

Tobulinu scenarijų. Aira, man rodos, labai patenkintas. Kai rudenį sugrįšiu į Los Andželą, turėsiu darbo. Pagaliau pasakiau jam apie knygą. Nustebau, jog tai sužavėjo jį, ir nusiunčiau du pirmuosius skyrius. Lai pabando, o paskui pažiūrėsim.

Dabar beveik neturiu laiko dirbti. Visu įkarščiu

rengiamės vestuvėms. Greitai rengsime pobūvį nuotakos garbei. Lilė apsimeta tarsi to nesuvoktų. Tikiuosi, bus linksma."

— Na, kokie jūsų planai dėl viengungių vakaronės? — paklausė Tesė sėdėdama ant tvoros ir stebėdama, kaip Neitas apmoko pirmametį kumeliuką.

— Ganėtinai padorūs.

— Suprantu. Kiek striptizo šokėjų?

— Tik trys. Sakau gi, vakaronė numatyta gan padori.

Jis įtempė pavadį, piestu pastatė arklį, paskui jį paleido lengvai risnoti ratu.

— Šaunuolis, gudrutis.

"Koks jis lieknas, dailus, o pirštai ilgi ir seksualūs kaip pianisto, — žavėjosi Tesė. — Tiesiog suėsčiau."

— Aš jau sakiau jums, advokate Torensai, jog jūs nuostabiai atrodote raitas ant arklio?

— Taip, ir ne sykį, — oriai linktelėjo Neitas, bet jį išmušė karštis. — Tačiau su malonumu pasiklausyčiau dar kartą.

— Jūs nuostabiai atrodote raitas ant arklio. O kada galėčiau pamatyti jus kaunantis su prokuroru?

Jis nustebo:

— Aš nė nemaniau, kad tau taip įdomu.

Iki šios akimirkos ir pati Tesė to nežinojo.

— Man patinka, kai tu vilki kostiumą. Tada toks orus, rimtas. Apskritai man patinka žiūrėti į tave.

Jis nušoko žemėn, pradėjo nubalnoti arklį.

— Šiuo metu tu ne itin paikinai mane savo dėmesiu.

— Neturėjau laiko. Iki vestuvių tik dešimt dienų, rytoj atvažiuoja nuotakos tėvai. Kai viskas baigsis, pasiimsi mane į miestą. Noriu pasižiūrėti, kaip gražbyliauji teisme. Kartu apsistosime nakčiai viešbutyje, pažaisime įvairių žaidimų, — liežuviu ji nulaižė lūpas. — Ar nori su manimi pažaisti?

— Pagal tavo ar pagal mano taisykles?

— Apskritai be taisyklių, — ji nusijuokė, nušoko nuo tvoros ir karštu bučiniu įsisiurbė į jo lūpas. — Aš taip išsiilgau tavęs.

— Tiesa? — nusistebėjo Neitas. — Labai miela.

Ji pašnairavo į namo pusę, pagalvojo apie miegamąjį.

— Įdomu, ar mes galėtume...

— Marija neištvertų tokios gėdos. Vidudienis ir taip toliau. Na, jeigu pasiliktum nakčiai.

— Labai norėčiau, bet aš ir taip išėjau savavališkai. Po to įvykio manęs vienos niekur neišleidžia.

Neitas paniuro, vėl įknibo į balną.

— Gaila, kad manęs ten nebuvo. Būčiau galėjęs padėti Adamui.

— Nieko nebūtum padaręs. Adamas ir Vila buvo bejėgiai. Kas gi būtų pasikeitę, jei ten būtum?

— Tikriausiai niekas.

Bet galvoti apie tai sunku. Įsivaizdavo, kaip jaustųsi, jeigu jo akivaizdoje kas nors įremtų pistoletą į Tesės smilkinį. Neitas pamatė, kad jos žvilgsnis priblėso ir, paklūsdamas nesąmoningam potraukiui, užšoko ant prakaituotos arklio nugaros.

— Eikš čia, truputėlį pajodinėsime.

— Be balno? — Tesė sumirksėjo, paskui provokuojamai nusijuokė. — Na, jau ne. Man reikia ko nors laikytis.

— Bailiukė, — jis ištiesė jai ranką. — Laikysiesi manęs.

Tesė smalsiai ir nepatikliai pašnairavo į eržiliuką.

— Kaip vienerių metų jis pernelyg stambokas.

— O ne, jis mažytis kumeliukas ir labai nori tau patikti.

Neitas nekantriai laukė ištiesęs jai ranką.

— Na, tiek to. Tik aš baisiai nemėgstu kristi.

Ji tvirtai suėmė jo ranką ir ne itin grakščiai užsiropštė ant arklio.

— Tai visai kas kita, nei sėdėti balne, — tarė Tesė tvirtai įsikirtusi į Neitą. — Seksualu. Adamas dažnai jodinėja be balno. Tada jis panašus į antikos dievą.

Neitas prunkštelėjo, paleido arklį žingine.

— Taigi šitaip geriau junti arklį.

Kai eržiliukas ėmė risnoti, Tesė pastebėjo, jog trynimasis ją veikia gan jaudinančiai, paskui arklys pasileido risčia, ir jos veide sušvito išties palaiminga šypsena.

— Puiku! Nagi, greičiau!

— Pažįstami žodžiai, — žvilgtelėjo į ją Neitas.

Jis apsuko dar vieną ratą mėgaudamasis putnaus biusto lietimusi prie nugaros. Kai Tesės rankos slystelėjo po jo diržu, Neitas paraudo.

— Taigi taigi, — konstatavo Tesė. — Taip ir maniau. Ar tu kada nors bandei taip daryti jodamas?

— Ne, — atsakė Neitas, nors ši mintis jam pasirodė intriguojanti.

Įsivaizdavo, kaip Tesė kabo ant arklio įsitvėrusi į karčius, o Neitas — užpakaly ir juodu dulkinasi pagal jojimo taktą.

— Mes tiesiog nusisuktume sprandą.

— Aš linkusi rizikuoti. Baisiai noriu tavęs.

Jis sustojo, paėmė Tesę po pažastimi ir vargais negalais perkėlė priešais save.

Ji tuoj pat įsisiurbė į jį lūpomis, o jos rankos nekantraudamos pradėjo atsagstyti jam diržą.

— Geriau apkabink mane, — tarė jis. — Leisk atsakančiai pabučiuoti tave.

Tesė truputį pasimuistė, bet jis kietai suspaudė ją rankomis ir pabučiavo taip smarkiai, kad jai nuo galvos nukrito skrybėlaitė, širdis vos neiššoko iš krūtinės. Paskui nekantrumas netikėtai praėjo, pasidarė be galo lengva ir džiugu. Tesės širdis prisipildė švelnumo.

Po visą kūną tvino malonus suglebimas, ji vis sunkiau kvėpavo, kažkas gnybčiojo akis.

Staiga Neitui išsprūdo:

— Aš tave myliu.

Šie žodžiai brendo seniai, o dabar tarsi savaime purptelėjo iš lūpų.

— Ką? — nepatikliai pažvelgė į jį Tesė miglotomis akimis. — Ką pasakei?

— Aš tave myliu.

Ji krūptelėjo ir grįžo į tikrovę. Ką gi, tokių patikinimų Tesė girdėjo ir anksčiau. Yra vyrų, kurie tokius prisipažinimus žarsto ir kairėn, ir dešinėn. Bet tik ne Neitas. Tai ji suprato.

— Mes kiek įsijausminome.

Ji norėjo nusišypsoti, viską paversti juokais, tačiau neišėjo.

— Neitai, mes gi su tavimi tik...

— Meilužiai? — užbaigė jis. — Lytiniai partneriai? Ne, Tese. Tu klysti.

Ji giliai atsiduso ir tvirtai ištarė:

— Manau, geriau mums nusileisti į žemę.

Bet jis suėmė jos smakrą ir pasižiūrėjo tiesiai į akis.

— Aš myliu tave. Jau seniai. Esu pasirengęs kompromisams, bet siūlau štai ką: pasilik su manimi, tekėk už manęs, sukursime šeimą. Čia.

Tesė net apstulbo.

— Tu gi žinai, kad aš nė už ką pasaulyje...

— Žinau, jog tau reikia apsiprasti su šia mintimi, — jis nušoko ant žemės. — Gyvenime aš norėjau ne itin daug, — pasakė žvelgdamas į ją nuo žemės: — Advokato diplomo, savo rančos, geros kaimenės. Visa tai turiu. Dabar noriu tavęs.

Šie išdidūs, užgaulūs žodžiai padėjo Tesei įveikti sukrėtimą, kuris bematant virto įniršiu:

— Aš kai ką pasakysiu jums, advokate Torensai, o jūs užprotokoluokite. Tad štai — aš jums ne diplomas, ne ranča ir ne veislinė kumelė.

— Čia tai tiesa, — nusišypsojo jis ir pastatė ją ant žemės. — Tu — moteris, beje, užsispyrusi, garbėtroška ir įnoringa. Bet vis vien būsi mano.

— Žinai, ką pasakysiu tau po šių įžūlių žodžių?

— Galiu įsivaizduoti, — jis pliaukštelėjo eržiliukui, ir tas žvitriai nušuoliavo. — Geriau jau eik namo. Apgalvok mano pasiūlymą.

— Man nėra ko galvoti. Viskas ir taip aišku.

— Bet vis dėlto pagalvok.

Jis pažvelgė į dangų, pamatė tamsiai raudonus už kalnų besileidžiančios saulės atšvaitus.

— Rytoj lis, — užuot atsisveikinęs tarė Neitas ir lengvai peršokęs per tviorą nužingsniavo tolyn, o Tesė žiūrėjo jam pavymui išsižiojusi.

— Nežinau, ko tu pūtiesi, bet baik, — pusbalsiu tarė Vila. — Kiekvieną minutę gali grįžti Lilė su tėvais.

— Ne tu viena gali būti blogai nusiteikusi, — atsikirto Tesė ir kyštelėjo į burną pyragaitį.

Namas pilnas gyvai plepančių moterų. Nuotakos garbei visur iškabinėta baltų vėliavėlių, ant stalo kalnai dovanų, įvyniotų į ryškius popierius. Tesei pasiūlius, padavinėjo šampano punšą. Besės akimis, tai pinigų mėtymas, tačiau ji gurkšnoja su malonumu kažką apkalbėdama su kaimynais.

"Visi tokie laimingi, tiesiog lyg kokie klounai", — pagalvojo Tesė, sušveitusi dar vieną pyragaitį. O ko gi čia džiaugtis? Vyras ir moteris susirakina grandine visam būsimam gyvenimui. Ji piktai prunkštelėjo, susimąstė, gal dar suvalgyti gabalėlį kekso, bet užuot tai dariusi, nuėjo surūkyti cigaretės.

Ne jau, dėl Neito Torenso ji nesirengia sustorėti. Geriau nusigerti. Todėl pakeliui pasičiupusi nusinešė taurę punšo.

Kol nuotaka sugrįžo į namus, Tesė jau suspėjo

ištuštinti tris taures, ir jos nuotaika pastebimai pagerėjo.

Lilė kruopščiai vaidino nustebusią — girdi, visos šios dovanos jai — didžiausias netikėtumas. Suprantama, viską ji žinojo iš anksto. Sušnarėjo popieriai, pasigirdo aikčiojimai. Nuotakai padovanojo visą šūsnį įvairių įvairiausių daiktų, pradedant grindų šepečiais, baigiant peniuarais.

Lilės motina smarkiai susijaudino, sušnirpšėjo nosimi ir turėjo išeiti į prieangį.

"Įdomi moteriškė, — pamanė Tesė, įsipildama dar vieną taurę. — Simpatiška, išauklėta, mokyta. Kaip ji galėjo susidėti su tuo šunsnukiu Džeku Mersiu?"

Kai Besė, paėmusi dvi taures, irgi išėjo į prieangį, Tesė priėjo prie tų, kurie apžiūrinėjo dovanas. Truputį pasistengusi, ji apsimetė esanti labai sužavėta išsiuvinėtomis servetėlėmis.

— Imk, išgerk, Adele, — tarė Besė duodama nuotakos motinai taurę. — Senokai su tavimi nesimatėme.

Ta nusišluostė ašaras ir atsakė:

— Aš nežinojau, kaip jausiuosi grįžusi čionai. Mažai kas šičia pasikeitę.

— Ir tu likai beveik tokia pati.

Būti tuščiagarbe — moteriai atleistina yda. Adelė instinktyviai pasitaisė šukuoseną. Jos plaukai šviesiai rusvi, pakirpti trumpai pagal paskutinę madą.

— O raukšlės? — nelinksmai nusišypsojo ji. — Nežinau, iš kur jos, bet kas rytą aptinku dar vieną.

— Toks gyvenimas, — truktelėjo pečiais Besė apžiūrinėdama viešnią.

Toks pat dailus smulkių bruožų veidelis. "Liekna figūra. Žinia, per daug jau liesoka, — pamanė Besė. — Užtat veido spalva nebloga. Rožinės kelnės ir dramblio kaulo palaidinė jai tinka."

— Turi gerą dukterį, Adele. Neblogai ją išauklėjai.

— Oi ne, prastoka iš manęs išėjo auklė. Štai žiūriu ir prisimenu ją dar vaiką. Aš labai mažai skirdavau jai laiko.

— Tu gyvenai savo gyvenimą, turėjai savo darbą.

— Tai tiesa, — Adelė paragavo punšo. — Ir buvo nemaža sielvarto. Ypač pirmaisiais metais. Aš labiau neapkenčiau Džeką Mersį, negu mylėjau.

— Savaime suprantama. Jis bjauriai pasielgė su tavimi ir dukra. Bet, man rodos, tau pavyko susirasti geresnį vyrą.

— Kalbi apie Robą? Taip, jis nuostabus. Atkaklus, žinoma, gyvena pagal savo taisykles. Bet tos taisyklės geros, — Adelės veidas sušvelnėjo. "Ne taip jau blogai nugyvenau savo gyvenimą," — pagalvojo ji. — Robas — santūrus žmogus, tačiau savaip myli Lilę. Tikriausiai mes pernelyg ją spaudėme, per daug reikalavome iš jos. Bet mes ją mylime.

— Matyti.

Valandėlę jos patylėjo.

— Viešpatie, visai pamiršau, koks čia grožis, — tarė Adelė. — Žinok, išsiilgau šių vietų. Mano gyvenimas laimingas, gyvenu puikiame žaliame miestelyje. Bet man stigo šių platybių.

— Nieko, dabar čia atvažiuosi dažniau.

— Taip, būtinai. Robas irgi pamilo Montaną. Jis apskritai mėgsta keliauti. Tiesa, šioje valstijoje mes stengėmės nesirodyti, bet dabar... Šiuo metu Robas su Adamu apžiūri arklius, — ji atsikvėpė, nusišypsojo. — Adamas, manyčiau, irgi žavus. Ar ne taip?

— Geresnių vyrų nesu sutikusi. O už tavo dukterį jis šoktų ir į ugnį, ir į vandenį.

— Jai teko tiek visko patirti. Kai pagalvoji...

— O tu negalvok, — Besė paėmė Adelę už rankos. — Visa liko praeityje. Ir apie Džeką Mersį pamiršk. Tavo duktė — graži nuotaka, o netrukus taps laiminga žmona.

Adelė vėl sukūkčiojo. Kaip tik į prieangį išėjo Vila.

— Atleiskite, — sutriko ji ir norėjo pasitraukti, bet Adelė atsistojo ir ištiesė jai ranką.

— Neišeikite. Aš tik truputėlį susijaudinau. Iki šiolei neturėjau progos su jumis pasikalbėti, o juk Lilė kiekviename laiške man pasakodavo apie jus ir apie Tesę.

Vila visada sutrikdavo, kai jos akyse kas verkdavo.

— Net keista, — ji nusišypsojo sumišusi. — Aš maniau, jog Lilė rašo tik apie Adamą.

— Jūsų akys tokios pačios kaip ir brolio, — pastebėjo Adelė, o mintyse pridūrė: tamsios, išmintingos ir drąsios. — Truputį pažinojau jūsų motiną. Ji buvo tikra gražuolė.

— Dėkui.

— Man buvo taip baisu, — Adelė nusikosėjo. — Žinoma, dabar ne pats tinkamiausias metas apie tai kalbėti, bet įtariu, jog Lilė gerokai sušvelnino spalvas. Žinot, net mūsiškiai laikraščiai rašė apie Džesą ir apie tai, kas vyko čia, pas jus. Iki šiol jaučiuosi kaip nesava. Tiesa, dabar, susipažinusi su jumis ir Adamu, kiek apsiraminau.

— Ji stipresnė, negu manote jūs. Ir stipresnė nei mums atrodė.

— Gal jūs ir teisi, — sutiko Adelė. — Aš noriu padėkoti jums už svetingumą, už tai, kad pakvietėte Robą ir mane. Turbūt tai jums ne itin malonu.

— Aš maniau, jog bus nemalonu. Bet dabar matau, kad apsirikau. Mūsų rančoje visada malonu priimti savo sesers tėvus.

— Jūs nelabai panaši į Džeką, — kiek išblyškusi tarė Adelė. — Ak, atleiskite.

— Nieko, — Vila prisimerkė pamačiusi kelyje automobilį. — O štai dar viena staigmena, — ji gudriai nusišypsojo ir pašnairavo į Adelę. — Tikiuosi, jūsų tai nešokiruos.

— Ką tu čia sumanei, mergyte? — suraukė antakius Besė.

Bet Vila tebesišypsojo.

— Ei, mis Holivud! — šūktelėjo ji. — Užeik čia valandėlei.

— Kas gi dar? — Tesė su taure rankoje pasirodė prieangyje. — Ten mes kaip tik žaidžiame smagius žaidimus. Kiek žodžių galima sudaryti iš frazės "medaus mėnuo" raidžių. Aš laimiu. Prizas — butelis putų voniai.

— Turiu tau geresnį apdovanojimą.

Tesė pakratė neblaivią galvą, pamatė prie namo privažiuojantį Neito džipą.

— Nepageidauju su juo kalbėtis. Akiplėša ir neišauklėtas kaubojus. Pasakyk jam, kad... O, pone Dieve!

— Netark Viešpaties vardo be reikalo, — griežtai įspėjo Besė, bet netrukus jos veidą nutvieskė plati šypsena. — Luela! Luela Mersi! Kaip džiugu!

— Be abejonės, — iš automobilio, siūbuodama ant gan aukštų kulniukų, išsiropštė Luela ir pradėjo glėbesčiuotis su apstulbusia dukra.

— Staigmena, saulele.

Ji sodriai pakštelėjo Tesei į žandą, tuojau nutrynė lūpų dažų žymę ir apsikabino Besę.

— Na, senučiuke, vis tebemindžioji žemę?

— Tebemindžioju.

— O čia turbūt Džeko jaunylė, — Luela atsigręžė į Vilą ir spūstelėjo ją taip, kad vargšelei subraškėjo šonkauliai. — Kokia panaši į mamą! Gyvenime nesu mačiusi tokios gražuolės kaip Merė Vulfčaild.

— Aš... dėkui, — Vila mirksėjo akimis. Viešnia buvo panaši į atvaizdą madų žurnalo viršelyje, o kvepėjo kaip visa parfumerijos krautuvė. — Aš labai džiaugiuosi, kad atvažiavote, — nuoširdžiai pasakė Vila. — Malonu susipažinti.

— O kaip malonu man, meilute! Kai gavau laišką

su kvietimu, vos nesprogau iš nuostabos. — Vis dar apkabinusi Lilę per pečius, ji atsigręžė į Adelę. — Aš — Luela, pirmoji žmona.

Adelė kritiškai apžiūrinėjo ją. Argi galima vidury baltos dienos vilkėti palaidine, išvien siuvinėta auksiniais stiklo karoliukais?

— O aš — Lilės motina.

— Vadinasi — antroji žmona, — nusikvatojo Luela ir apkabino Adelę kaip seserį. — Ką gi, mūsiškis pašlemėkas turėjo gerą skonį, apie bobas išmanė. O kur tavo mergytė? Tesė rašė, jog ji gražutė ir meilutė. Vadinasi, atsigimė į tave, o ne į Džeką. Oi, o kurgi mano dovanos?

— Luela, leiskite man jas įnešti.

Ties prieangiu stovėjo besišypsąs Neitas, laikydamas ant rankų du mažyčius nenurimstančius šuniukus.

Tesė, tik dabar atsisukusi į savo gerbėją, suspigo iš baimės:

— Ak, mamyte, tu net atsivežei su savimi Mimę ir Morisą!

— O kaipgi! Juk nepaliksiu namie savo mažutėlių, — ji paėmė iš Neito šuniukus ir apipylė juos bučiniais.

Kai šis darbas pabodo, Luela pakštelėjo į žandą Neitui — uždėjo raudoną antspaudą.

— Koks gražuolis, ar ne, mergaitės? Nuo tada, kai jį išvydau, širdis taip ir daužosi. Tad štai ką, saldainiuk, nešk visus tuos niekniekius į vidų.

— Klausau, mem, — Neitas linksmai pašnairavo į Tesę ir nuėjo kraustyti iš džipo dovanų.

— O ko gi mes čia įstrigome? — nusistebėjo Luela. — Tikriausiai viduje svečiai linksminasi. Mielai išgerčiau. Ar negalėčiau apžiūrėti namo, Vila?

— Be jokios abejonės. Viską jums pati parodysiu.

Neitai, Luelos daiktus nešk į kambarį šalia Tesės kambario, gerai? Su rožiniais apmušalais.

— Luktelėk, tai bent nudžiugs Merė Sju, — tarė Besė vesdamasi Luelą į vidų. — Juk tu prisimeni Merę Sju Raferti?

— Kurią? Ar kreivadantę, ar tą išverstakę?

Pastačiusi į šalį tuščią taurę, Tesė paklausė:

— Čia tavo sumanymas?

— Mano su Lile, — išdidžiai atsakė Vila. — Norėjome padaryti tau staigmeną.

— Jums pasisekė. Apie tai mes dar pasikalbėsime, — Tesė sugriebė Vilą už apykaklės. — Taip pakalbėsime, kad tu neapsidžiaugsi.

— Na, gana gana. Aš pažadėjau jai aprodyti namą ir duoti išgerti.

— O jau tavo mamytės lagaminų, — pūkštavo Neitas traukdamas iš džipo penktą bagažo krovinį. — Beje, kiekvienas sveria po toną.

— Vykdama išeiginėmis dienomis, ji pasiima lygiai tiek pat.

— Na, ir tavo mamelė.

Pamiršusi sukrėtimą, Tesė ištiesino pečius ir pasirengė ginti gimdytoją.

— Kokia prasme?

— Ta prasme, kad šalia jos pamiršti viską pasaulyje. Įsimylėjau ją penktąją pažinties minutę, — Neitas smalsiai įbedė akis į Tesę. — O ko tu įsiręžei kaip bulius?

Tesė atsistojo laisviau.

— Žmonės įvairiai atsiliepia apie mano motiną.

Neitas linktelėjo:

— Galiu įsivaizduoti. Štai, pavyzdžiui, tu, man rodos, jos negerbi. Gėda, Tese.

Jis didingai pranešė pro ją pirmuosius du lagaminus.

Tesė įniršusi pagriebė trečiąjį ir nuvilko laipteliais.

— Kokia prasme? — užriko ji.

Su lagaminu teko pavargti — Luela išties jeigu jau išsirengdavo į kelionę, tai gan solidžiai.

— Tavo mamytė tiesiog lobis, — atsakė Neitas ir nuėjo kito krovinio.

Tesė pamataravo nutirpusią ranką, palaukė, kol Neitas grįžo, ir pasakė:

— Aš ir be tavęs tai žinau. Juk ji mano motina. Kas gi kitas atvažiuotų į Montaną išsipuošęs auksuota palaidine ir ryškiai raudonomis kelnėmis? Nusitrink lūpdažį nuo žando, nes tu panašus į kvailį!

Vargais negalais ji užnešė lagaminą į antrą aukštą, užkėlė jį ant lovos, spragtelėjo užraktais ir tarsi kankinė išvertė akis.

— Tik tu pasižiūrėk! Ji važiavo į galvijus auginančią rančą ir įsidėjo dvidešimt porų aukštakulnių batelių! O čia! — Tesė laikė permatomą peniuarą su raudonų plunksnų apvadu. — Na, argi galima jį dėvėti?

Neitas susidomėjęs apžiūrinėjo peniuarą.

— Turbūt jai tinka. Tu per daug imi į galvą antraeilius dalykus, Tese. Tai svarbiausia tavo bėda.

— Antraeilius dalykus? Ji gi savo šuniukams nagus lakuoja! Priešais jos namą — gulbės iš betono! Jos meilužiai visuomet jaunesni už manuosius!

— Laimės kūdikiai, — Neitas atsišliejo į lovą. — Zakas atskraidino ją pas mane lėktuvu. Sakė, visą kelią kvatojęsis, ir skrydis vos nesibaigęs katastrofa. Vos tik jis išskrido iš Bilingso, Luela ėmė skaldyti tokius pokštus, kad Zakas vos nesprogo. O man ji iš karto pareiškė baisiai norinti pasižiūrėti maniškių arkliukų. Paskui būtinai užsuksianti, bet visų pirma turinti žvilgterėti į savo dukrytę. Po trisdešimties sekundžių mudu su ja jau glėbesčiavomės ir bučiavomės. Tapom geriausi draugai. Visą laiką ji tik ir kalbėjo apie tave, nuolat klausinėjo, ar tau čia gera, ar ramu, ar tu laiminga. Ma-

no galva, ji labai greitai susivokė, kad aš įsimylėjęs tave. Tuoj pat prapliupo raudoti, ir man teko sustabdyti mašiną, nes paverkusi ji turėjo pasitvarkyti savo kosmetiką.

— Žinau, kad ji myli mane, — susigėdusi pasakė Tesė. — Ir aš myliu ją. Tik...

— Aš dar nebaigiau, — šaltai sustabdė ją Neitas. — Ji pasakė, jog nepyksta ant Džeko Mersio, kadangi jis padovanojo jai nuostabią dovaną — tave. Tatai pakeitę visą jos gyvenimą. Ji tapo motina, tapo veiklia moterimi. Ji dar sakė, džiaugiasi, kad grįžta čia, džiaugiasi galėdama susipažinti su tavo seserimis. Ji laiminga, kad tu gausi palikimą, kuris tau priklauso teisėtai, — jis išsitiesė, pasižiūrėjo į ją. — Tau pasakysiu, kokį įspūdį man padarė Luela Mersi. Aš ja žaviuosi. Ši moteris nepalūžo nuo likimo smūgių. Ji išaugino dukterį, aprūpino ją viskuo, kas būtina, suteikė jai gerą išsilavinimą, ir dukra išaugo tvirta, išdidi ir stipri. Man nusispjaut, ką Luela dėvi. Tegul ji net į bažnyčią eina su celofano kostiumu — kas man darbo? O ir tu dėl to nesijaudink.

Tesė sėdėjo ant lovos jausdamasi visai girta. Ji baisiai troško žliumbti balsu. Atsargiai atidėjo peniuarą į šalį ir toliau pakavo daiktus.

Kai po ketvirčio valandos Luela žvilgterėjo į kambarį, pusė lagaminų jau buvo ištuštinta.

— Ko jūs čia įstrigote? Apačioje taip linksma!

— Aš gi žinau, tu pati niekada viso to neišpakuosi. Norėjau padėti.

— Gerai, neburblenk, — Luela sugriebė dukterį už rankos. — Ten aš stengiuosi nugirdyti Besę. Pasigėrusi ji pradeda dainuoti.

— Iš tikrųjų? — Tesė išėmė iš lagamino sarafaną su raudonų aguonų raštais. — Noriu tai pamatyti.

Ji sukūkčiojo ir kakta atsirėmė į motinos petį. "Štai atrama, kuria visada galiu pasikliauti", — pagalvojo ji.

— Džiaugiuosi, mama, tave matydama. Gerai, kad atvažiavai, — jos balsas suvirpėjo. — Teisybė.

— Ko tu čia?

— Pati nežinau, — Tesė sušnirpšėjo nosimi. — Šiaip sau. Nei iš šio, nei iš to.

— Čia tau buvo baisu, taip?

Luela išsiėmė mezginiuotą nosinaitę ir ėmė šluostyti dukters ašaras.

— Taip, ir net labai. Bet nieko, visa kaip nors susiklostys.

— Žinoma, susiklostys. Einam, pasilinksminsim, — apkabinusi Tesę per liemenį, motina ją nusivedė prie laiptų. — O paskui atidarysime butelį putojančio prancūziško vyno ir deramai atšvęsime.

— Mielai, — Tesė irgi apkabino Luelą, uždėjusi ranką ant putnaus šono. — Su didžiausiu malonumu.

— Ir tu man viską kuo smulkiausiai papasakosi apie šį stulbinantį gražuolį.

— Dabar mūsų santykiai nekokie, — paaiškino Tesė, ir jai vėl užėjo noras verkti. — Mes jau nelabai mylime vienas kitą.

— Niekis, tai pataisoma, — Luela stabtelėjo, įsiklausė į baisų gausmą. — O man jūs abu siaubingai patinkate.

— Aš pati turėjau tave pakviesti, — negarsiai prašneko Tesė. — Ir ne dabar, o dar prieš keletą mėnesių. Suprask, visų pirma aš bijojau, jog tau čia trūks komforto. O antra — maniau, jog jo stigs man. Atleisk, mama.

— Ko gi čia atsiprašinėti? Mudvi su tavimi tiek mažai panašios kaip alaus bokalas ir šampano taurė. Tačiau ir šampanas, ir alus turi savų privalumų. Gali patikėti manimi, kad tu ne rečiau įstumdavai mane į aklavietę kaip aš tave, — ji gnybtelėjo Tesės alkūnę. — Tik pasiklausyk, kaip kudakuoja tos vištos. Iš karto prisimenu, kai būdama mergiūkštė šokau kordebalete. Dievinu moterų sambūrius. Ir dievinu vestuves. Beje, tavo sesutės puikios.

— Tai tiesa, — linktelėjo Tesė. — Ir niekas nesugadins mums vestuvių.

Tokia pati buvo ir jo nuomonė. Jis girdėjo moterų juoką, moterų balsus, ir šie garsai atrodė jam kaip tikra muzika. Jis šypsojosi. Malonu galvoti, jog visų šių linksmybių centras — Lilė, tokia miela ir švelni. Jeigu ne jis, ji būtų mirusi. Ši mintis jau keletą savaičių šildė širdį.

Jis išgelbėjo jai gyvybę. Ir dabar norėjo, kad jos vestuvės vyktų sklandžiai.

Kai įgrisdavo šie sentimentalūs vaizdiniai, jis prisimindavo Džesą Kuką. Malonu prieš miegą atgaivinti atmintyje viską, kaip buvę. Paskui susapnuodavo gražius spalvotus sapnus, kvepiančius krauju.

Nuo tos dienos jis tapo labai atsargus. Kai žudymo troškulys darydavosi nebepakeliamas, išeidavo į kalnus medžioti, o savo puotos pėdsakus užkasdavo. Stebėtina, bet žudymo troškulys vis stiprėjo ir stiprėjo. Jis siutingesnis už alkį, siutingesnis už seksą. Jautė, kad greitai jau nebepakaks triušio, elnio ar jautuko.

Reikės žmogaus.

Bet jis tramdys šį troškulį, kiek pajėgs. Tegu Lilė pirmiausia išteka. Juos sieja ypatingi saitai. Jos niekada jis neišduos.

Vargšelė, jaudinasi, ar neatsitiks ko blogo. Niekis, jis sugalvojo, kaip ją nuraminus. Parašė raštelį didžiosiomis raidėmis, pakišo jį po durimis. Širdyje iškart palengvėjo.

Daugiau ji nebesijaudins. Ji žino, jog jis stebi ją. Lai atsipalaiduoja, lai mėgaujasi savo švente. O jis pasvajos apie vestuvių varpus. Kai jie nuskambės, baigsis prievartinis jo pasninkas.

Vakaruose dangus nusidažė kraujo spalva. Vakaro-

nė baigėsi, moterys susėdo važiuoti namo. Kai kurios jų mojavo jam ranka. Jis atsakinėjo taip pat. Įdomu, galvojo, kurią iš jų pasirinkti, kai ateis laikas.

10

— Štai, žiūrėk, ką radau.

Vila susiraukusi paėmė iš Lilės popieriaus lapelį. Po ilgos varginančios dienos ji jau rengėsi gulti į lovą, bet staiga pas ją atėjo sesuo. Pakako mesti vieną žvilgsnį į lapelį ir miegą kaip ranka nuėmė.

"Aš nenoriu, kad tu nerimautum. Neleisiu, kad tau ar tavo seserims kas nors atsitiktų. Jei būčiau žinojęs, kad Džei Kei toks padugnė, būčiau seniai jį nugalabijęs. Jis tave įbaugino. Nebijok nieko, tavo vestuvės bus puikios. Aš čia. Ginu tave ir tuos, kurie tau brangūs.

Su geriausiais linkėjimais, tavo bičiulis."

— O Dieve, — Vila sudrebėjo. — Kur suradai šitą?

— Virtuvėje. Ant grindų.

— Ar rodei Adamu?

— Taip, iš karto parodžiau. Nežinau, ką ir manyti. Jį parašė žmogus, kuris nužudė Džesą ir kitus, — ji paėmė iš Vilos lapelį, sulankstė jį. — Bet čia negrasinama. Jis lyg ir nori mane nuraminti, o vis vien baisu.

— Kaipgi. Juk jis buvo tavo namuose, — Vila pašoko, ėmė vaikštinėti po kambarį. — Velniai griebtų! Mes vėl ties nuliu. Raštelis pasirodė šiandien, kai čia buvo daugybė žmonių. Kiekvienas galėjo tai padaryti. Kaip besistengtume, įtariamųjų rato nepavyksta susiaurinti.

— Jis nenori daryti blogo nei tau, nei man, nei Tesei, — bandė apsiraminti Lilė. — Adamui irgi nedarys

to. Aš tikiuosi. Bet per vestuves jis bus šalia mūsų. Tarp svečių.

— Aš tuo pasirūpinsiu, — tvirtai pažadėjo Vila, paėmusi seseriai už peties. — Persiųsiu jį į policiją. Po kelių dienų tavo vestuvės. Negalvok apie tai, kas bloga.

— Tėvams nieko nesakysiu. Mudu su Adamu pasikalbėjome ir nusprendėme, jog, be tavęs, niekas to nežinos. Jeigu manai, kad reikia dar kam pranešti — tavo valia. Bet tėvo ir motinos jaudinti aš nenoriu.

— Jie nieko nesužinos, — Vila padėjo lapelį ant stalo. — Tavo vestuvės man labai svarbios. Juk, kaip čia pasakius, aš dvigubai suinteresuota, — ji pabandė nusišypsoti: — Vienu metu ištekinu seserį ir apvesdinu brolį. Montanoje nedažnai taip būna. Pamiršk viską, būk tik nuotaka. Tai jau labai daug.

— Žinok, aš nebijau. Dabar aš apskritai nieko nebijau, — ji prisiglaudė skruostu prie Vilos. — Aš myliu tave.

— Taip. Ir aš.

Uždariusi duris Lilei išėjus, Vila dar kartą pasižiūrėjo į raštelį. Ką gi daryti? Šiaip ar taip, jai šiąnakt nepavyks užmigti. Ji apsiavė batus ir priėjo prie telefono.

— Benas? Taip taip, paliksime tau kąsnelį torto, nesirūpink. Klausyk, noriu paprašyti tavęs. Ar negalėtum paskambinti tardytojui ir pasakyti, kad aš noriu susitikti su juo. Bet ne čia, o tavo rančoje. Noriu jam kai ką parodyti. Ne, — ji prispaudė ragelį prie peties. — Papasakosiu, kai susitiksime. Aš jau išvažiuoju... Ne ne, neturiu tam laiko... Taip, džipo duris užtrenksiu, ant sėdynės gulės užtaisytas šautuvas. Išvažiuoju nedelsdama.

Ji pakabino ragelį anksčiau, kol jis nepradėjo ant jos rėkti.

— Kokia gi tu bukagalvė, kokia užsispyrėlė!

Per dvi valandas Benas jai išsakė tiek nemalonių epitetų, kad Vila jau nieko nebeėmė į galvą.

— Aš turėjau nuspręsti ir nusprendžiau.

"Net stebėtina, kad jis vaišina vynu", — pagalvojo ji. Jis tiek įpykęs, kad vos išlaukė, kol išeis policija.

— Būčiau gi tave pasitikęs! Būčiau atvažiavęs tavęs!

— Tu ir taip pasitikai mane, — priminė ji. — Mes gi vienas su kitu susidūrėme pusiaukelėje. Veltui jaudinaisi. Juk skaitei raštą. Jame nėra jokių grasinimų.

— Pats jo atsiradimas kelia nerimą. Lilė tikriausiai kraustosi iš proto.

— Nieko panašaus. Ji labai rami. Tik nenori, kad apie tai sužinotų tėvai. O mes jiems nieko nesakysime. Bet Tesei teks pasakyti. O ji, aišku, viską išplepės Neitui.

Vila išgėrė vyno, o Benas niekaip negalėjo nusiraminti — nenustygo vietoje.

Jo kambarys Vilai pasirodė labai vyriškas ir nejaukus. Nuogos medinės sienos, tokios pat plikos grindys. Baldai sunkūs, masyvūs. Nė jokios servetėlės, nė jokio niekučio.

Tik ant židinio atbrailos giminaičių fotografijos. O knygų lentynoje puikuojasi senoviški pentinai ir neapdirbtas turkio gabalas.

Ant stalo Vila nužiūrėjo saujelę monetų, žnyples arklio kanopoms ir peilį rago kriaunomis. Viskas kuklu, be pretenzijų. Labai panašu į Beną. Staiga jos kantrybė trūko, ir ji pertraukė jo pamokslą:

— Dėkui, kad pagelbėjai man. Galbūt šis raštelis padės policijai užčiuopti pėdsakus.

— Čia tau ne kinas, čia tikrovė.

— Kaip bebūtų, dabar mes vis vien nieko nenuspręsime, — ji pastatė taurę ant stalo ir pakilo. — Iki vestuvių liko mažiau nei savaitė, mano namuose pilna svečių...

— Kurgi tu išsirengei?

— Namo. Sakau gi, namas pilnas svečių, o rytoj turiu anksti keltis, — ji išsiėmė mašinos raktelius, ta-

čiau Benas išplėšė juos iš rankų. — Ei, Makinonai, paklausyk...

— Ne, tai tu paklausyk! — jis sviedė raktus į kampą. — Niekur neisi. Liksi čia, man po akimis.

— Vidurnaktį turiu budėti.

Jis pakėlė telefono ragelį, surinko numerį.

— Tesė? Taip, čia aš. Vila pas mane. Ji pasilieka nakčiai. Pasakyk Adamui, kad perskirstytų budėtojus... Taip, grįš rytą, — jis pakabino ragelį. — Štai ir visa bėda.

— Tu nevadovauji nei mano rančai, nei mano likimui. Aš pati sau šeimininkė, — ji pakilo paimti raktus, bet netrukus aplink viskas ėmė suktis akyse, ir Vila pasijuto kabanti ant Beno peties. — Ką tu, pasiutai?

— Nešuosi tave į lovą. Ten mes geriau susitarsime.

Ji keikėsi, spardėsi, o kai niekas negelbėjo, išsilenkė, kad galėtų įkąsti jam į nugarą. Benas sumykė iš skausmo, bet grobio nepaleido.

— Kandžiojasi tik mergiūkštės, — tarė jis numesdamas ją ant lovos. — Iš tavęs tikėjausi ko nors geresnio.

— Jeigu manai, jog užsiimsiu seksu su žmogumi, kuris elgiasi su manimi kaip su telyčaite, smarkiai klysti.

Benui maudė įkąstą nugarą, todėl jis nebuvo nusiteikęs juokauti.

— Tuojau pamatysime, — jis užlaužė jos rankas už galvos ir sušnypštė su iššūkiu: — Nagi, priešinkis. Anksčiau to nebandėme. Man tai gali patikti.

— Tu šunsnukis! — ji raičiojosi ant lovos, o kai Benas pasilenkė, jam įkando.

Užvirė žūtbūtinė kova. Benas stengėsi išsisukti nuo jos dantų ir nagų.

Ji smogė keliu jam į slėpsnas, jis laiku kryptelėjo, bet vis dėlto pajuto smūgio skausmą.

Laisvąja ranka atsagstęs jos palaidinę, užplėšė marškinėlius. Besitąsydami abudu pamiršo pavojų ir baimę.

Kai Vila dusdama aprimo ir užsimerkė, Benas pamanė, jog vien peštynėmis neišsiversi.

— Paleisk mane, niekingas baily, — tarė ji.

— Jeigu prireiks, pririšiu tave prie lovos, bet niekur neišvažiuosi. Imsimės savo darbo, o po to užmigsi. Kietai ir ilgam.

Lūpomis jis prisilietė prie jos smilkinio, skruostų, smakro.

— Paleisk mane.

Benas kilstelėjo. Pamatė plaukus, išsidraikiusius ant žalio apkloto. Ant Vilos žandų raudonos įtūžio dėmės, akys svaido žaibus.

— Negaliu, — atsakė Benas ir pasilenkė žemiau. — Negaliu, ir baigta.

Jis įsisiurbė į ją tokiu giliu bučiniu, kad Vila viduje visa suvirpėjo.

— Nedrįsk! — sušnibždėjo nusigręždama. — Nedrįsk manęs taip bučiuoti!

— Abiem mums nelengva.

Jis jėga atgręžė jos veidą į save, pamatė, jog pykčio kibirkštėlės Vilos akyse užgeso, telikęs skausmas ir liūdesys.

— O toliau bus dar sunkiau, — vėl ilgas svaiginąs pabučiavimas. — Tu be galo man reikalinga! Pats nesuprantu, kada ir kodėl tai įvyko.

Ir jis nusitempė ją paskui save, ten, kur Vila nebeteko jokios galios. Verkšlendama kartojo jo vardą, be sąryšio vapėjo tai, ką giliai slėpė širdyje. Jai atrodė, jog paslidusi krinta į prarają.

Kai Benas atsimerkė, pamatė ją žiūrinčią jam į veidą — taip, tarsi matytų jį pirmą kartą.

— Paleisk mano rankas, Benai, — tyliai, net ramiai tarė ji, — paleisk.

Jis atgniaužė pirštus ir norėjo atsitraukti, bet Vila jį vėl prisitraukė.

— Nagi, pabučiuok mane, — sušnibždėjo ji. — Pabučiuok taip, kaip tau uždraudžiau.

Jis įvykdė jos įsakymą, ir laikas vėl sustojo.

Dabar jo rankos glamonėjo jos kūną pasitikėdamos ir neskubėdamos. Vila pakluso jų prisilietimams, mėgavosi jais. Ji jautė, koks karštas tvirtas ir kampuotas jo kūnas. Kaip tobulai jis sutampa su jos kūno iškilumais ir įlinkiais!

Šiandien Vila pasirengusi išpildyti kiekvieną jo norą, patenkinti kiekvieną poreikį. Jaučia, jog jis pilnas ilgesio ir šėlo. Kaip malonu suvokti, kad ji pajėgi numalšinti jo troškulį.

Ir nebebuvo jau nei kovos, nei prievartos — tik atodūsiai, dejonės, šnibždesys.

Nepastebėtas iššliaužė į padangę mėnuo, sušneko nakties paukščiai. Gaivus vėjelis kedeno užuolaidas ir vėsino įkaitusius besimylinčiųjų veidus.

Pagaliau jie vieningai pratisai suvaitojo, ir Vilai pasirodė, jog visą kambarį užtvindė sudabrinės mėnesienos švytėjimas. Juodu gulėjo susiglaudę, Benas glostė jos plaukus ir abu tylomis šypsojosi.

Širdys plaka vienu taktu, jos galva guli ant jo peties. Praėjo kiek laiko, ir Benas, netaręs nė žodžio, vėl užgulė ją, jie ėmė mylėtis pamažu, svaigdami iš laimės. Benas matė, kaip Vilos akys apsitraukė migla, kaip krustelėjo lūpos, o visas jos kūnas suvirpėjo nuo pasitenkinimo traukulių. Paskui judesiai pagreitėjo, Vila vėl krito į juodą prarają, tačiau šįsyk šalia jos buvo Benas.

Oras vestuvių dieną pasitaikė tiesiog puikus. Lengvas vėjūkštis kvepėjo spygliais ir lauko gėlėmis. Šis aromatas maišėsi su daugybės puokščių kvapais, nes pagal Tesės nurodymus puokštėmis papuošė didžiojo namo prieangį, terasą ir kitus pastatus.

Danguje nė vieno debesėlio, nors dar prieš dvi dienas buvo taip apsiniaukę, kad Tesė ir Lilė ne juokais susirūpino. Svyruoklis gluosnis prie tvenkinio, kuria-

me Džekui Mersiui liepus įveisė japoniškų karpių, o paskui juos pamiršo, švelniai lingavo ryškiai žalia lapija.

Kieme sustatyti staliukai po dryžuotais skėčiais, didelis sniego baltumo baldakimas specialiai įrengtas puotai, o medinė pakyla skirta šokių aikštelei.

"Visa tiesiog puiku", — džiaugėsi Vila stengdamasi nematyti policininkų, vaikštinėjančių tarp svečių.

— Viešpatie, Adamai, tu tarsi nužengęs iš paveikslo, — tarė ji susijaudinusi, taisydama brolio peteliškę. Nubraukė dulkelę nuo jo smokingo peties. — Laiminga diena, tiesa?

— Laimingesnių nebūna, — jis pavaizdavo neva braukiąs ašarėlę nuo jos blakstienų ir dedąsis ją į kišenę. — Išsaugosiu prisiminimui. Nedažnai tu mums rodai ašaras.

— Šiandien mano akys įmirkusios. Matyt, tučtuojau apsižliumbsiu.

Ji su meile įkišo jam į kilpelę leliją.

— Iš tiesų tavo išvaizda turėtų rūpintis pajaunys, bet Beno rankos gan stambios.

— O tavo dreba.

— Žinau, — ji nusijuokė. — Galima pamanyti, kad aš išteku. Viskas būtų neblogai, bet šįryt kažkodėl labai jaudinuosi.

— Tu tokia graži, — jis prispaudė jos ranką prie savo skruosto. — Mano širdyje tu įsitaisei nuo tos dienos, kai atsiradai pasaulyje. Ir visada būsi čia, — jis pridėjo ranką prie krūtinės.

— Na, gerai, reikia eiti, — jos akis aptraukė migla.

Greitomis ji pabučiavo Adamą ir išbėgo pro duris.

Ant slenksčio susidūrė su Benu.

— Leisk! — riktelėjo Vila.

Nepaisydamas jos užverktų akių, jis pasukiojo Vilą ir šiaip, ir taip, pasigėrėjo elegantiška žydra suknele.

— Oho ho, tiesiog kaip varpelis pievoje, — nubraukė nuo jos skruosto ašarėlę, — net su rasos lašeliais.

— Eik tu su savo komplimentais. Geriau žiūrėk savo pareigų — Adamas laukia. Papasakok jam kokią blevyzgą, anekdotą, pralinksmink jį. Vienu žodžiu, pats žinai.

— O kaipgi, dėl to aš ir atėjau, — jis pabučiavo ją, bet Vila išsprūdo ir nubėgo.

— Pirmasis šokis mano! — riktelėjo jai pavymui. — Paskutinis irgi.

"Tiesiog bjauru", — galvojo bėgdama Vila. Kodėl jo bučiniai taip išmušė iš pusiausvyros? Tarsi jai ir taip mažai rūpesčių. Tetrūko dar įsimylėti Beną Makinoną!

"Galbūt aš jo ir neįsimylėjusi, — ramino save. — Tik moteriškas jautrumas. Jei miegi su vyru, dar nereiškia, kad jį myli. Maža ką jis šneka ir kokiais žvilgsniais varsto.

Reikia laiku susiprotėti, kol netapau visuotinės pašaipos objektu. Arba, dar blogiau, nepradėjau krėsti visokių kvailysčių — tarkim, bėgioti paskui jį ar svajoti apie vestuvinę suknelę."

Ji sustojo ties prieangiu, prisidėjo ranką prie krūtinės. Širdis tankiai plakė. Nutaisiusi ramų veidą, Vila įėjo į namą ir pamatė, kad Adelė rauda įsikniaubusi Luelai į petį.

— Kas yra? Ar kas atsitiko? — išsigando Vila, pasirengusi pulti prie spintos, kurioje stovi šautuvai.

— Nieko neatsitiko, — nusišypsojo Luela. — Jaunosios motina jaudinasi.

— Ji tokia graži, tiesa? — sukūkčiojo Adelė. — Tiesiog angelas. Mano mergytė...

— Savo gyvenime nemačiau gražesnės nuotakos. Dabar mudvi, balandėle, eisime atsikimšime butelį šnypščiančio vyno ir išgersime į jos sveikatą, — Luela patapšnojo Adelę per petį. — O tu, Vila, lipk į viršų. Lilė tavęs teiravosi.

— Man reikėtų susirasti Robą, — išlemeno Adelė.

— Argi vyras supras mus? — nusikratė Luela ir nusivedė savo draugę į virtuvę. — Pirmiausia išgersime, paskui susiieškosime Robą. Vieną kitą taurelę. O tu, Vila, marš į viršų.

— Einu einu.

Vila palingavo galvą, žvilgsniu nulydėdama dvi stebinančiai nepanašias moteris, kurioms teko susieti savo likimus su Džeku Mersiu.

Šaipydamasi ji užlipo į viršų, atidarė duris ir aiktelėjo.

— Na, kaip? Prašmatnu, tiesa? — išdidžiai paklausė Tesė, taisydama šydą.

— Dieve mano, Lile, tu tikra pasakų karalaitė.

— Ar gerai, kad užsisakiau baltą suknelę?

Lilė sukinėjosi prieš veidrodį apžiūrinėdama save. Ji matė stulbinančią gražuolę balto gazo, nėrinių ir perlų debesyje.

— Žinoma, aš teku antrą kartą, bet...

— Ne, tai pirmosios tavo sutuoktuvės. Anos nesiskaito.

Tesė pataisė ilgą, prigludusią rankovę.

— Taip, tai pirmosios mano vestuvės, — Lilė nusišypsojo, nuleido ant pečių vualį. — O aš net nesijaudinu. Maniau, būsiu nesava, taip jaudinsiuosi, bet nieko panašaus neišgyvenu.

— Turiu kai ką tau numačiusi, — tarė Vila ir išsiėmė mažą aksominę dėžutę. — Gali jų nesidėti. Tikriausiai to gero turi gausybę. Bet kai Tesė pasakė, kad tavo suknelė išsiuvinėta perlais, aš juos prisiminiau. Jie buvo mano močiutės. Norėjau pasakyti, mūsų močiutės, — pasitaisė ji.

Maloniai atsidususi, Lilė atidarė dėžutę ir išvyniojo senovinius perlų auskarus. Nedvejodama išsisegė sa-

vuosius, specialiai pirktus vestuvėms, ir įsisegė dovanotuosius.

— Kokie jie gražūs! Tobulybė!

— Taip, jie tau tinka.

Ne be pavydo Vila pagalvojo, kad perlų auskarai iš tikrųjų labai dera prie švelnaus, smulkaus nuotakos veido. Raudonsnukei storulei jie netiktų.

— Manau, močiutė būtų patenkinta. Nors aš, žinia, niekada jos gyvos nesu mačiusi, tačiau... Ak, dabar vėl apsižliumbsiu.

— Ne tu viena. Bet niekis, tuojau pataisysime nuotaiką, — tarė Tesė ir ištiesė seseriai servetėlę. — Aš nuvogiau butelį šampano ir paslėpiau jį vonioje nuo Besės. Išgerkime po taurelę.

— Visai į mamytę, — prunkštelėjo Vila, Tesei išėjus į vonią.

— Ačiū, Vila, — padėkojo Lilė, čiupinėdama auskarus. — Ne tik už dovaną. Už viską.

— Ak, nepradėkim, — sumosavo rankomis Vila. — Tu gi matai, kad ir taip šniurkščioju nosimi. Pelniau valingos moters reputaciją, o tu paversi mane verksne, — vonioje pokštelėjo kamštis. — Jeigu mano kaubojai nuspręs, kad aš skystoka, su jais nebesusikalbėsiu.

— Na, štai, — tarpduryje pasirodė Tesė su buteliu ir trimis taurėmis. — Už ką išgersim? — ji pripylė pilnas taures. — Už tikrąją meilę ir šeimyninę laimę?

— Ne, pirmiausia... — Lilė aukštai iškėlė taurę, — už Mersių giminės moteris. — Jos susidaužė. — Per šiuos mėnesius mes nuėjome ilgą kelią.

— Už tai mielai išgersiu, — Tesė kilstelėjo antakius, — O tu, Vil?

— Ir aš.

Skambtelėjo krištolas, o Vila šyptelėjo: Holivudo panelė, suprantama, pasičiupo brangiausias taures.

Lilė, irgi šypsodamasi, gurkštelėjo vyno.

— Tik mažą gurkšnelį. Vynas kenkia kūdikiui.

— Kūdikiui? — choru aiktelėjo seserys.

Mėgaudamasi šia akimirka, Lilė kyštelėjo liežuvėlį į šampaną.

— Taip, aš nėščia.

Per savo gyvenimą Vila nematė puikesnio reginio: Lilė, apsirengusi stebuklingąja savo suknele, ėjo dulkėtu keliuku atsirėmusi į ranką žmogui, kuris netrukus taps jos vyru, o paskui ir jos vaiko tėvu.

Kol skambėjo santuokos priesaikos žodžiai, Vila leido sau laikinai pamiršti, jog pasaulyje egzistuoja ne vien grožis. Kai jaunavedžiai pasikeitė pirmuoju bučiniu, ji ėmė smarkiai ploti kartu su visais galvodama apie ateitį, apie kūdikį.

— Nusileisk ant žemės, — šnibžtelėjo jai į ausį Benas.

Vila krūptelėjo, pažvelgė į jį.

— Ką?

— Tu skrajoji padebesiais.

— Juk tu žinai, man reikia susikaupti, antraip nepataikysiu į taktą. Aš gi visiškai nemoku šokti.

— O tu pasitikėk vyru. Be to, tu galvojai ne apie šokį, — jis sušnibždėjo jai į ausį: — Bijai, kad jis yra čia?

— Žinoma, bijau. Žiūriu į pažįstamus veidus ir vis mąstau, spėlioju. Jei ne tas velnio testamentas, Adamas ir Lilė galėtų surengti sau medaus mėnesį, išvažiuoti pakeliauti. Kraštutiniu atveju aš dėl jų nesijaudinčiau.

— Kita vertus, be to testamento, apskritai šių vestuvių nebūtų, — paprieštaravo Benas. — Išmesk blogas mintis iš galvos. Šiandien nieko neatsitiks.

— Taip, jau išmečiau. Jie atrodo tokie laimingi.

Ji vėl žvilgterėjo į jaunąjį ir nuotaką, šokančius valsą.

— Tik pamanyk, dar prieš metus jie vienas kito nepažinojo. O dabar — vyras ir žmona.

— Ir greit įsigys vaiką.

Vila vos nesuklupo.

— O iš kur tu žinai?

— Adamas sakė.

Benas šyptelėjo ir nusivedė ją prie bufeto — įkyrėjo, kad ji vis užmina jam ant kojų.

— Jis toks laimingas. Tiesiog sprogsta iš laimės.

— Tegu toks ir lieka.

Vila slapčia pačiupinėjo moterišką revolverį, kabantį prie šlaunies. Apgailėtinas, juoką keliantis ginklas, bet su juo vis vien ramiau.

— Pabendrautum su žmonėmis, Benai, pašoktum su damomis. Ko tu visą laiką triniesi aplink mane? Pasklis paskalos...

Jis šyptelėjo, kilstelėjo jos veidą suėmęs už smakro. Stebėtina, kaip tokia protinga moteris gali būti tokia naivi.

— Mieloji, paskalos apie mus jau seniai plinta.

Įdomu stebėti, kaip Vila iškart suraukė kaktą ir įtariai nužvelgė minią, ar kas nesišnibžda jai už nugaros.

— Bet man į tai nusispjaut, — pridūrė Benas.

— O aš nemėgstu, kai apie mane liežuvauja, — žvilgsniu ji parodė į Tesę ir Neitą. — O ką šneka apie juos?

— Kad Neitas smarkiai įklimpo nelyginant musė musgaudyje. Tik pasižiūrėk, kaip ji šoka.

Jis paėmė nuo padėklo dvi taures ir parodė į Luelą.

Ta skėlė šokį su Beno tėvu šmėžuodama ryškiai rožine suknele. Apie dešimtį kaubojų mindžikavo aplinkui juos trinktelėdami kulnais ir nekantriai laukdami savo eilės.

— Mat koks smarkus tavo tėvukas!

— Nešnekėk.

— Tik pasižiūrėk į jį!

— Paskui visą savaitę negalės susilenkti, užtat dabar devintame danguje.

Juokdamasi Vila sugriebė Beną už rankos ir pasistiebė ant pirštų galų, kad geriau matytų. Tuo metu kaimyninės rančos kaubojus perėmė Luelą ir pasileido su ja veržliu dvižingsniu. Stju Makinonas išsitraukė nosinę ir nusišluostė išrasojusią kaktą.

— Ji visiems nosį nušluostys, — patikino Tesė.

Neitas mirktelėjo Benui, rodydamas Stju, godžiai geriantį alų.

— O tavęs ji neišmokė taip šokti?

— Aš dar per mažai išgėriau, kad parodyčiau aukštą klasę, — Tesė atėmė iš Vilos taurę ir ją ištuštino. — Niekis, tik skirk man kiek laiko.

— Aš kantrus žmogus. Visą gyvenimą nemačiau tokių nuostabių vestuvių. Jūs, mergužėlės, gerai pasidarbavote.

Jis aiktelėjo, kai prie jo prilėkė įsismaginusi Luela.

— Tavo eilė, gražuoli.

— Aš su jumis nesuspėsiu. Įsivaizduoju, koks pašėlęs tempas jūsų restorane.

— Koks ten restoranas, — nusikvatojo Luela. — Aš turiu ne restoraną, vaikuti, o striptizo klubą. Eime, parodysiu tau, kaip reikia šokti.

— Striptizo klubą? — nusistebėjo Vila, žvelgdama į šokančią porą.

— Teeina jie visi po velnių, — sunkiai atsikvėpė Tesė. — Benai, įpilk man dar. Gyvybiškai reikia.

— Tuojau.

— Iš tikrųjų striptizo klubas? — pakartojo Vila.

— Na, ir kas? Tai verslas.

— O kaip tai atrodo? Moterys išsirengia nuogut nuogutėlės ir šoka? — domėjosi suintriguota Vila. — Ir Luela taip pat, ką?

— Ne, — Tesė pagriebė Beno taurę ir išmaukė iki dugno. — Bent jau nuo to laiko, kai tapo klubo šeimininke.

— O aš niekada nemačiau striptizo šou, — apgailestaudama pasakė Vila. — O ar nuogi vyrai jos klube šoka?

— Tai prilipai, — atsiduso Tesė. — Ten gi vyksta specialūs vakarai damoms. Eisiu gelbėti Neito, kol jinai neužjodė jo.

— Vakarai damoms... — svajingai pakartojo Vila. — Norėčiau pasižiūrėti, kaip šoka nuogi bernai.

Smalsiu žvilgsniu ji pašnairavo į Beną.

— Tik jau ne, nė už jokius pinigus, — subruzdo tas.

Vila mįslingai nusišypsojo, kad už pinigus jis gal ir nesutiktų, o pasiūlius kitą atlygį... Ji apsikabino jį per liemenį, ir abudu drauge žiūrėjo į šokėjus.

Ir jis žiūrėjo į šokėjus. Jautėsi laimingas esąs. Nuotaka graži, švytinti, su balta suknele ir šydu. Viskas kaip turi būti. Muzika groja trankiai, ėdesio ir gėralo iki valiai.

Jis net susigraudino, kupinas didybės ir vyriškumo.

Tikrasis šiandieninės šventės didvyris — jis. Šis suvokimas šildė sielą. Gyvenimas nepavyko, vieni nuostoliai ir nuoskaudos, bet šįsyk jis kai ko pasiekė.

Galbūt niekas niekada ir nesužinos, kokį vaidmenį jis suvaidino šioje istorijoje. Šią paslaptį jis saugos visą savo gyvenimą. Kaip knygelės herojus. Kaip Robinas Hudas, kuris visiems padeda, bet pats lieka šešėlyje.

Nors reikėtų pagalvoti.

Lilės išgelbėjimas pakeitė jo gyvenimo prasmę ir tikslą. Bet priemonės liks tokios pačios.

Juokinga žiūrėti į policininkus. Vaikštinėja mat, slankioja. Tikisi, kad jis išsiduos.

Nė velnio.

Tai gali tęstis metų metus. Jis žudys savo pramo-

gai. Nuo šiol tik pramogai, tai nuspręsta. Kerštas, įžeista savimeilė — niekis, palyginti su tikruoju pomėgiu.

Kažkas pečiu užkliudė jį. Daili moterytė, kiek kaušteléjusi, žaismingos nuotaikos. Truputėlį paflirtavo su ja, prajuokino, išvedė pašokti.

Ji visa įraudo, o jis svarstė, ar ji netiktų kitam atvejui.

Jos plaukai rausvi — gal išeitų puikus trofėjus.

11

Rausvaplaukei tose vestuvėse prisiminti jis pasirinko tokią pat rausvaplaukę šliundrą. Žinia, pakabinti prostitutę — nedidelis žygdarbis, ypatingai didžiuotis nėra kuo.

Bet jau nepaprastai ilgai jis laukė.

Galima sakyti, parodė nepaprastą ištvermę — išlaukė, kol Lilės tėvai ir Tesės motina išvažiuos. Būtų negražu sugadinti šventę geriems žmonėms.

Nuotakos tėvai rančoje pagyveno savaitę, o Luela — dešimt dienų. Kai ji pagaliau išvažiavo, visi šnekėjo, jog jiems trūksią jos. Tokia ji linksma, juokinga, draugiška.

O kaubojams labai patiko, kad mūvėjo tokius trumpus, aptemptus sijonėlius.

Gera boba, nėr ko šnekėti. Jis vylėsi, kad ji vėl atvažiuos paviešėti. Prisirišo prie jos. Dabar, galima sakyti, jie giminės. Kaip sakydavo velionė mama, anyta — morkytė, mošelė — morkelė. Juokinga.

Morkytė ir morkelė.

Bet štai svečiai išsivažinėjo, viskas liko po senovei. Orai giedri — labai tinkami. Laukuose baigia nokti kviečiai. Žinoma, šiek tiek lietaus ne pro šalį. Svarbu, kiek lytų — stiprios liūtys išmuštų visą derlių.

Vakaruose porą kartų sududeno griaustinis, tačiau

iki birželio pabaigos taip ir neiškrito nė lašo. Bet niekis — žiemą daug prisnigo, todėl upokšniai ir upeliai neišdžiūvo.

Galvijai pievose tuko, veršeliai augo. Tik labai iškamavo velniai briedžiai. Laužo ir laužo tvoras, maža to, galvijus užkrečia visokia bjaurastimi. Apskritai Vilai darbo užtenka.

Jis pagalvojo apie jos naujoves ir idėjas: natūralių žolių sėjimą, atsisakant chemikalų ir hormoninių priemonių. Ką gi, sumanu. Reikia pripažinti, ji nė kiek ne blogesnė už senį Mersį, o daug kuo ir pranašesnė.

Jis ne iš karto susitaikė su ja. Bet dabar galutinai įsitikino: ji, ir tik ji turi valdyti rančą. Apmaudu girdėti, kad Makinonas ir Torensas kiša nosį į jos daržą, bet nebedaug belikę, galima pakentėti. Be to, Vila neleidžia jiems šakotis.

Prie Lilės ir Tesės jis irgi priprato — šiaip ar taip, savas kraujas. Tai būtų šaunu, kad ir jos apsigyventų Mersių rančoje. Šeima gyventų drauge.

Mama dar mažą mokė, kad saviškiai turi laikytis vienas kito. O jeigu jis sukėlė joms skausmo — tatai iš širdperšos ir nuoskaudos. Jam pačiam skaudu. Bet niekis, jis sugalvojo, kaip galutinai atsiskaičius su seniu. Juk dėl visa ko kaltas senis.

Gerą dovaną jis paliko atminčiai. Juokas ir ašaros.

Bet dabar laikas sumedžioti tikrą laimikį, todėl jis ir pakabino rausvąją šliundrą.

Susirado ją Bouzmene. Paprasta prostitutė už dvidešimt dolerių, kurios negraibsto. Liesa, besmegenė, bet įsiurbimas aukštos klasės. Jis vairavo mašiną, o ji susirietusi darbavosi už pirmąjį dvidešimt dolerių. Visų maloniausia — čiupinėti ilgus rausvus jos plaukus.

Greičiausiai jie dažyti, bet tai nesvarbu. Svarbiausia — graži ryški spalva ir jie nemurzini. Įsivaizduoja,

kas bus toliau, ir jam gera. Sustabdė mašiną, atlošė galvą, užsimerkė.

— Tavo daiktelis, kaubojau, tiesiog kaip eržilo, — tarė ji baigusi darbą. — Reikėtų iš tavęs imti mokestį ne pagal laiko tarifą, o už colius.

Ji visada taip sakydavo, baigusi darbuotis. Žinodavo, jog gaus priedo ar bent jau nudžiugins žmogų. Klientas jos neapvylė — nušvito šypsena, ir jis ieškojo piniginės.

— Jei nori užsidirbti dar pusšimtį, važiuojam pasivažinėti.

Profesija išmokė ją paisyti savo saugumo, bet popierėlis su seniai mirusio prezidento atvaizdu labai jau viliojo.

— Kur važiuosim?

— Aš — kaimo vaikinas, mieste man trošku. Važiuojam kur į tykią ir ramią vietelę, ten pažaisim iki soties, — ji dvejojo. Ištiesęs ranką ir užsivyniojęs jos plaukų ant piršto, jis tarė: — Tavo plaukai gražūs. Koks, sakai, tavo vardas?

Paprastai klientai jos neklausdavo vardo, ir tai ją pamalonino.

— Siuzė.

— Na, tai kaip, Siuze Kvadro, važiuojam pasivažinėti?

Klientas iš išvaizdos nepavojingas, o jos rankinuke dėl viso pikto guli dvidešimt penkto kalibro pistoletas. Ji nusišypsojo, akys vylingai sublizgo.

— Tik žiūrėk, kaubojau, be gumytės nė nemėgink.

— Savaime suprantama.

To dar betrūko, kad jis tratintųsi su patvorės šliundra be sargio.

— Dabar tokie laikai, kad be atsargumo nė žingsnio.

Mirktelėjusi ji paslėpė penkiasdešim dolerių į pigų

plastiko rankinuką. Tada jis įjungė motorą, ir jie išrūko iš Bouzmeno.

Naktis — puikumėlis. Kelyje nė gyvos dvasios, taip ir gundo nuspausti greičio paminą iki galo, bet jis susilaikė, važiavo neskubėdamas, radijas murkė, o jis pritardamas niūniavo. Plentas tamsus, tuščias, ir juo važiuoja laimingas žmogus.

— Ganėtinai toli veži. Tik už pusšimtį, — sutriko rausvaplaukė. Jai stigo miesto žiburių ir žmonių minios.

"Per arti", — pagalvojo jis, ir nusišypsojęs pasakė:

— Yra čia šauni vietelė. Telikę pora mylių.

Laikydamas vieną ranką ant vairo, kitą kyštelėjo po sėdyne. Mergiščia persigando, siekė rankinuko. Vieni juokai. Jis pasiūlė jai išgerti vynelio.

— Gurkštelėsi, Siuze?

— Tiek to, duokš.

Paprastai klientai vyno jai nesiūlydavo, komplimentų nesakydavo, vardu nevadindavo.

— Bet įsidėmėk — porą mylių, ne toliau, — įspėjo ji ir atlošė galvą. — Ten ir pasismaginsime.

— Aš ir mano bičiulis pasirengę, — jis patapšnojo sau per prarėžą, garsiau įjungė radiją. — Ar girdėjai šitą dainą?

Ji gurkštelėjo dar kartą, sukikeno, ir abu choru užtraukė apie juodąjį eržilą.

Mergiūkštė visai smulkutė, migdomieji suveikė jau po dešimties minučių. Jis atsargiai ištraukė iš bevalių jos pirštų butelį. Švilpiniuodamas įsuko į šunkelį.

Kad įsitikintų, kilstelėjo jos voką, pasijuto patenkintas. Išlipo iš mašinos, išpylė vyną, o butelį nusviedė tolyn. Butelis su trenksmu sudužo, jis atsidarė bagažinę, iš jos išsiėmė virvę.

— Tai visai nebūtina, Vil, — tarė Adamas.

Jiedu jojo žingine palei siaurą upelį.

— O aš noriu. Dėl tavęs, — ji sustojo, palaukė, kol atsigers arklys. — Ir dėl jos. Žinok, nedažnai lankydavau jos kapą. Vis lyg ir nebūdavo laiko.

— Kad atmintum motiną, nebūtina ateidinėti prie jos kapo.

— Štai čia ir visa esmė. Aš juk visiškai nepamenu motinos. Tik iš tavo pasakojimų žinau.

Ji užvertė galvą, pasižiūrėjo į dangų. Diena giedra, džiugi. Iš nuovargio maloniai maudžia pečius. Nuo ryto Vila nieko daugiau neveikė, tik vyniojo vielą ir taisė tvorą.

— Suprask, aš todėl ir nevaikštau prie jos kapo, kad ten pasijuntu visiška kvaile. Spoksau į žemės plotelį, į akmenis, o atsiminimų — jokių, — viršum galvos praskrido paukštis, sukėlęs šviežią oro gūsį, dvelktelėjusį jai į veidą. — Bet dabar ėmiau galvoti kitaip. Pasižiūrėjau į Lilės motiną, į Tesės motiną. Štai Lilė netrukus turės vaiką. Susimąsčiau apie mus visas, apie kartų ryšį, apie paveldimumą.

Ji atsigręžė į jį, jos veidas nepaprastai švelnus.

— Paveldimumą visada siedavau su žeme, metų laikų kaita, sezoniniais darbais. Kai mąstydavau apie vakardieną ir apie rytdieną, visada tai siedavau su ranča.

— Ką gi, čia tavo namai, čia gyvena tavo siela.

— Visa tai tiesa. Bet dabar ėmiau galvoti apie žmones. Anksčiau turėjau tik vieną artimą žmogų — tave, — ji tvirtai suspaudė jo ranką. — Tu visada būdavai šalimais. Prisimenu tave nuo ankstyvos vaikystės. Tu padėjai man atsistoti ant kojų, aš sėdėdavau tau ant kelių, tu sekdavai man pasakas.

— Tu visuomet buvai ir būsi man džiaugsmo versmė.

— Įsivaizduoju, koks puikus tėvas tu būsi, — ji dar sykį suspaudė jam ranką ir paleido arklį žingine. — O dabar galvoju štai ką. Svarbu ne vien žemė, ir ne vien žemei mes skolingi. Aš skolinga motinai už savo gy-

venimą. Dėkui jai, kad turiu tave. Dėkui jai, kad netrukus turėsiu sūnėną ar seserėčią.

Jis patylėjo ir tarė:

— Tu ne vien jai skolinga.

— Taip, žinau, — linktelėjo ji, nes iš pat pradžių neabejojo, kad Adamas supras ją. Jis visada ją suprasdavo. — Aš skolinga ir Džekui Mersiui. Mano nuoskauda praėjo, praėjo ir širdgėla. Jis davė gyvybę man ir mano seserims. Tavo būsimam vaikeliui — irgi. Už tai aš dėkinga jam. Galbūt jis ir padarė mane tokią, kokia esu. Jeigu Džekas būtų buvęs kitoks, mano charakteris irgi būtų kitaip susiformavęs.

— Kas bus iš tavęs, Vil? Ar susimąstai apie ateitį?

Priešaky ji tematė metų laikų kaitą ir daug daug darbų. Žemė laukė, ką ji atiduos jai, ir lauks visada.

— Nežinau.

— Kodėl nepasakai Benui, ką jam jauti?

Ji atsiduso ir pasigailėjo, kad nieko neslepia nuo Adamo.

— Aš ir pati dar nesusigaudau.

— Čia visai nereikia susigaudyti, — jis nusišypsojo ir paragino arklį. — Protu čia nieko nepadarysi.

Ką jis nori pasakyti tuo? Vila paniuro, paragino arklį risčia.

— Nepūsk man į akis miglos! Aš irgi pusiau indėnė. Jei nori ką pasakyti, rėžk tiesiai.

Dabar jis kilstelėjo ranką, liepdamas jai sustoti. Ji neprieštaraudama pakluso, o netrukus jau pajuto pažįstamą kvapą. Mirties kvapą. Bet čia juk kapinės — ko gi, rodos, stebėtis? Ji nemėgo šio kvapo, todėl retai čia ir lankydavosi.

Tačiau kvapas ne toks. Sena mirtis kvepia atilsiu ir palaikais. O čia oras prisigėręs nesenos mirties, kuri rėkia ir kutena šnerves.

Ji nulipo, arklius vedė už pavadžio. Tylu, tik čiulba paukščiai ir šlama aukšta žolė.

Vila pamatė, jog išniekintas tėvo kapas. Ją apėmė prietaringas jausmas, kupinas pasibjaurėjimo. Išniekinti mirusiuosius — šlykštu ir pavojinga. Vila krūptelėjo, ėmė šnibždėti maldą motinos kalba, kad nuramintų įpykusias dvasias.

Jai ir pačiai reikėjo ramybės, tad ji nusigręžė nuo kapo, pasižiūrėjo į bekraštę erdvę, nutįstančią iki pat horizonto.

"Šiurkštu ir niekinga", — sutriko Vila, jausdama, kaip joje užverda sveikas pyktis. Ant Džeko Mersio kapo numestas skunkas be galvos. Antkapio akmuo išteptiotas krauju, o viršuje uždėta nupjauta dvokiančio žvėrelio galva.

Išdžiūvusiu krauju užrašyta:

"Miręs, bet neužmirštas".

Vilą pervėrė traukulys, Adamas uždėjo ranką jai ant peties:

— Eik prie upelio. Aš sutvarkysiu.

Jai linko kojos. Ji labai norėjo paklausyti Adamo. O dar geriau — sėsti ant arklio ir nujoti. Bet įniršis stipresnis, o be įniršio prabudo ir pareigos jausmas.

— Ne, jis buvo mano tėvas. Aš pati tai padarysiu, — ji sugrįžo prie arklio, atsegė balno krepšį. — Nesirūpink, Adamai. Susidorosiu.

Išsiėmė seną antklodę, truputį apramino širdį plėšydama antklodę į gabalus. Paskui užsimovė pirštines. Jos akys karštligiškai degė.

— Koks tėvas bebūtų, šito jis nenusipelnė.

Atsiklaupusi ėmė gremžti purvą nuo akmens. Ją pykino, bet rankos nevirpėjo. Baigus darbą, pirštinės buvo taip išteptos, kad jas teko tik išmesti. Žvėrelio palaikus Vila suvyniojo į antklodės skiautę ir ją surišo.

— Aš užkasiu, — tarė Adamas.

Ji linktelėjo, atsistojo. Nuėjo vandens, pradėjo trinti sukrešėjusį kraują, tačiau nieko neišėjo.

Vila pagalvojo, kad reikės čia atjoti dar sykį pasiėmus ploviklį. Dabar nieko kitaip nepadarysi. Pritūpė. Nudirbtos rankos žvarbo nuo šalto vandens.

— Maniau tave mylinti, — sušnibždėjo ji. — Paskui nusprendžiau, kad neapkenčiu. Bet niekuomet nesu jautusi tau tokio stipraus, gilaus jausmo, — ji užsimerkė, pasistengė pamiršti smarvę. — Manau, kad iš pat pradžių taikinys buvai tu. Tu, o ne aš. Ką gi tu esi padaręs?

— Štai, atsigerk.

Adamas padėjo jai atsistoti, ištiesė gertuvę su vandeniu.

Ji godžiai išgėrė trokšdama nuplauti blogą skonį burnoje.

Ant motinos kapo augo gėlės, o tėvo antkapio akmuo aptaškytas krauju.

— Kas gi jo taip baisiai neapkentė? Už ką? Ką jis nuskriaudė labiau nei mane ir tave, labiau nei Lilę ir Tesę? Argi gali būti kas blogesnio už savo vaiko išdavystę?

— Nežinau.

Adamas negalvojo apie tai, jam kėlė nerimą tik Vilos būsena.

Paėmė ją už alkūnės, privedė prie arklio.

— Tu padarei visa, ką galėjai. Jokime namo.

— Gerai.

Ji jautėsi suglebusi ir trapi, visas kūnas tarsi pavirto į ledą.

— Taip, jokime namo.

Jie nujojo į vakarus, rančos link. Saulėlydžio dangus buvo tokio paties kraujo atspalvio kaip ir Džeko Mersio antkapio akmuo.

Liepos ketvirtąją šiuose kraštuose žmonės šventė įspūdingai. Buvo fejerverkas ir kaubojų varžybos, arklių lenktynės ir rodeo. Nebe pirmus metus vietinės rančos rengdavo varžybas, kuriose galėjo dalyvauti Montanos kaubojai.

Šįmet Mersių rančai teko priimti svečius. Tiesa, Benas pasiūlė šventę perkelti į "Tris uolas", o Neilas patarė apskritai šiais metais apsieiti be šventiško šurmulio. Vila išklausė juos abu, bet pasielgė savaip.

Mersių ranča turi savas tradicijas ir jų laikysis.

Atėjo šventės diena. Iš visur suvažiavo varžybų dalyviai ir žiūrovai. Kaubojai smagiai pliumpsėjo į žemę, pasikeldavo, nusipurtydavo užpakalius, vėl užšokdavo ant neprajodinėtų arklių. Erdvioje pievoje vyko antrasis ritinėjimosi statinėse varžybų turas. Šalia karvidės dundėjo kanopos ir švilpčiojo arkanų čaižomas oras — ten susirinkę laso meistrai.

Ant raudonos, mėlynos, baltos pakylos griežė dūdų orkestras. Paaiškėjus rungties nugalėtojui, muzika trumpam nutrūkdavo. Svečiai didžiuliais kiekiais valgė bulvių salotas, keptus viščiukus, maukė alų ir šaltą arbatą.

Kai kur traškėjo kaulai, o kai kam dužo širdys.

— Matau, kad mudu su tavimi šaudome į taikinius vienoje poroje, — tarė Benas, apkabindamas Vilą per liemenį.

— Vadinasi, tu pralaimėsi.

— Lažinamės?

Ji palenkė galvą.

— Iš ko?

Jis pasilenkė ir kažką sušnibždėjo jai į ausį. Vila pasipiktinusi išpūtė akis.

— Negali būti, — nustebo ji. — Taip nebūna.

— Ką, bijai?

Ji pasitaisė skrybėlaitę.

— Jei tu toks narsus, Makinonai, gali rizikuoti. Bet prieš šaudydamas dar privalai prajodinėti eržilą, tiesa?

— Ten ir einu.

— Ir aš su tavimi, — lipšniai nusišypsojo Vila. — Pastačiau dvidešimt už Džimą Briusterį.

— Ne už mane? — įsižeidė Benas. — Na, ir skaldai.

— Mačiau, kaip Džimas treniravosi. Pats Hemas jį rengė.

Vila nebepridūrė, jog dėl viso ko pastatė ir už Beną Makinoną — pusšimtį. Nėr ko jam riesti nosies.

Priešais artinosi Bilis, apsikabinęs jaunutę blondinę. Bilio panosėje — kraujo krešulys.

— Sveika, Vil. Dabar varžysis Džimas.

— Taip taip, einu. Kas tavo nosiai?

— Et, niekis, — jis pasitrynė sumuštą petį.

— Smarkiai plojaisi?

Ji nusijuokė, žvilgterėjo į Beną.

— Nieko, bernužėli, viskas tau dar priešaky. Tu prajodinėsi jautukus ir eržiliokus, kai Makinonas jau sėdės krėsle, kamuojamas radikulito. Svarbiausia — klausyk Hemo.

Tuo metu Hemas šnibždėjo Džimui Briusteriui paskutinius nurodymus.

— Ir tu pati galėtum dalyvauti, — tarė Bilis. — Geriau už tave jodinėja tik Adamas, o jis abejingas neprajodinėtiems eržiliukams.

— Jis turi savų įpročių. Gerai, dėl tavo pasiūlymo pagalvosiu.

Teisėjas davė starto ženklą, ir Vila pašėlusiai suspigo:

— Džimai, laikykis!

Jis susimėtė dulkių debesyje, aukštai iškėlęs dešinę ranką.

Po aštuonių sekundžių skambtelėjo varpas, ir Dži-

mas nušoko ant žemės labai patenkintas savimi. Žiūrovai susižavėję suūžė.

— Neblogai, — tarė Benas. — Dabar mano eilė.

Jausdamas, kad ant kortos pastatytas jo prestižas, sugriebė už alkūnių Vilą, kilstelėjo ir pabučiavo.

— Kad pasisektų, — paaiškino jis ir išėjo į aikštelę.

— Kaip manai, Vil, ar jis nugalės mūsų Džimą? — paklausė Bilis.

Ji pagalvojo, kad Benas Makinonas įveiks bet ką.

— Jam teks smarkiai pasistengti.

Blondinukė timptelėjo Bilį už rankos reikalaudama dėmesio, bet vaikinas neatstojo nuo Vilos.

— O paskui tu varžysiesi su juo šaudymo varžybose, taip?

— Taip.

— Tu jį sutvarkysi, esu tikras. Visi vaikinai statė už tave.

— Ką gi, vadinasi, aš atsakinga už jūsų pinigus.

Ji žiūrėjo, kaip Benas prieina prie neprajodinėto eržilo. Štai jis atsigręžęs žvilgterėjo į ją, juokaudamas kilstelėjo skrybėlę ir šyptelėjo.

Kai eržilas šoko iš vietos, širdis jos krūtinėje suspurdėjo. Benas iš tikrųjų atrodė didingai. Viena ranka jis laikėsi už balno, kita pakelta aukštyn. Beno akyse sustingo nutrūktgalviška įtampa.

"Lygiai taip jis atrodo, kai mes mylimės", — pagalvojo Vila, ir jos širdis sutvinkčiojo dar smarkiau. Ji net negirdėjo, kaip suskambėjo varpas. Benas nušoko, o eržilas vis neapmalšo, pašokdavo piestu ir trypčiojo kanopomis. Benas tvirtai stovėjo ant žemės, minia staugė susižavėjusi. Jis vėl pažvelgė į ją ir mirktelėjo.

— Velniškas akiplėša, — sušnibždėjo ji. Ir pagalvojo: "Įklimpau į jį iki ausų".

— Kam jie taip daro? — paklausė priėjusi Tesė.

— Šiaip sau, pramogaudami.

Vila apsidžiaugė pašnekove. Šventės proga Tesė nepaprastai išsičiustijo: aptempti džinsai, prašmatnūs kaubojiški batai, ryškiai žydra sidabru siuvinėta palaidinė ir sniego baltumo skrybėlaitė.

— Tu tiesiog paveikslėlis. Sveikas, Neitai. Ar dalyvausi jojimo lenktynėse?

— Šįmet bus sunkoka. Bet vis dėlto tikiuosi pergalės.

— Neitas viliasi tapti konkurso "Kas suvalgys daugiau pyragėlių" nugalėtoju, — sukikeno Tesė ir paėmė jį už parankės. — Mes ieškome Lilės. Ji jau baigė kepti pyragėlius ir norėjo pasižiūrėti lenktynių.

— Man rodos, ji ir Adamas užsiėmę su vaikais, — tarė Vila apsižvalgydama. — Tenai mėto į taikinį kiaušinius ir bėga keturpėsčia.

— Mes ją surasim. Eini su mumis?

— Ne, ačiū. Ateisiu vėliau. Dabar noriu išgerti alaus.

— Jaudiniesi dėl jos? — paklausė Neitas, kai jie su Tese skynėsi kelią per minią.

— Taip. Nematei, kokia ji sugrįžo iš kapinių. Ir nieko nepasakojo. Aš jau kaip besitaikiau prie jos — ir šiaip, ir anaip — nė žodžio.

— Nuo Džeso Kuko mirties praėjo du mėnesiai. Ne taip jau mažai.

— Aš stengiuosi optimistiškai žiūrėti į daiktus, — Tesė apsižvalgė. — Štai kokia linksma mūsų šventė. Čia jūs mokate džiaugtis gyvenimu.

— Tereikia tau panorėti, ir mudu su tavimi rengtume savo šventes.

— Neitai, tai mes jau aptarinėjome. Spalį aš grįžtu į Los Andželą. O štai ir Lilė, — Tesė pagyvėjusi ėmė moti ranka, patenkinta, kad galėjo pakeisti temą. — Žiūrėk, visa ji švyti iš laimės. Nėštumas jai tinka.

Neitas pamanė, kad Tesė, būdama tokia, nė kiek

ne blogiau atrodytų. Reikia vaiko. Tik pirmiausia reikėtų, kad ji nustotų galvojusi apie išvykimą.

Pirmasis fejerverkas švystelėjo padangėje praėjus dvidešimčiai minučių po to, kai sutemo. Dangus nusidažė ryškiomis spalvomis ir žvaigždžių jau nebesimatė. Raketos nutekėjo skliautu viena po kitos kaip kruvinos ašaros. Vila stovėjo prisiglaudusi prie Beno ir gėrėjosi reginiu.

— Man rodos, tavo tėvas žaisdamas fejerverkais patiria daugiau džiaugsmo negu berniūkščiai.

— Su Hemu jie kasmet barasi, kuris leis pliauškes, — Benas nusišypsojo, o virš jų galvų sprogo auksinių dulkių debesis. — Šokinėja vienas prieš kitą kaip gaidžiai. Galop susitaria paeiliui uždeginėti dagčius. Manęs ir Zako iš tolo neprisileidžia.

— Niekis, tavo laikas dar ateis, — sušnibždėjo Vila. "Kartų perimamumas", — pagalvojo ji. — Graži šiandien diena.

— Taip, — jis paėmė ją už rankos. — Labai graži.

— Tu neįsižeidei, kad aš tave apstūmiau tire?

Suprantama, jis įsižeidė, tačiau tik atsainiai trūktelėjo pečiais. Abu jie pateko į finalą, dukart baigė vienodu rezultatu, ir tik trečią sykį Vila laimėjo pergalę.

— Pamanyk, niekingas puscolis, — tarė jis.

— Tai nebesvarbu, — ji pažvelgė į jį iš apačios aukštyn ir nusišypsojo. — Svarbiausia — nugalėti. Tu gerai šaudai, — pagyrė. — Neblogiau už mane.

— Taip tik šiandien. Kitą sykį — pažiūrėsim. Užtat tu pralošei dvidešimt dolerių pastačiusi už Džimą. Taip tau ir reikia.

Ji nusikvatojo.

— Bet kartu pusšimtį stačiau už tave, — Benas nenuovokiai paniuro, o ji vėl prunkštelėjo. — Na, ar aš kvailė?

— Ne. Tu protinga moteris, kuri moka tai daryti.

— Beje, dėl užstato, — nebodama žmonių, ji prisiglaudė prie jo ir švelniai pabučiavo į lūpas. — Lažinuosi, kad mudu su tavimi užsidarysime miegamajame ir iš ten neišeisime iki ryto.

— Tu leidi man pasilikti iki ryto?

— Kodėl gi ne? Juk šiandien šventė.

Vėliau, kai fejerverkas baigėsi, minia išsivaikščiojo, o rančą apsiautė naktis, jie gulėjo vienas kito glėbyje. Vila žinojo, jog šalia jo, tokio stipraus, patikimo, karšto, jos nekamuos košmarai su mirties, kraujo ir baimės puota.

Dar vienas žmogus gulėjo lovoje ir su malonumu prisiminė rausvaplaukę šliundrą. Viskas išėjo taip sklandžiai, taip lengvai — tiesiog idealu. Atmintyje jis puoselėjo kiekvieną smulkmeną.

Iš pradžių ji atsibudo, ėmė mirksėti tuščiomis akimis, paskui gailiai suinkštė. Jis suspėjo nusivežti ją toli nuo miesto, į pačią tankmę.

Tai daryti Mersių žemėje jis nepanoro. Gana, su Mersiais jau atsiskaitė, deramai juos nubaudė. Daugiau ši šeima jam nebeskolinga. Bet savo pomėgio jis, aišku, neatsisakys.

Rausvaplaukei surišo rankas už nugaros, į burną įgrūdo kamšalą. Žinoma, būtų malonu pasiklausyti jos aimanų, bet, neduok Dieve, dar grybštelėtų. Jos drabužius nuo kūno nupjaustė peiliu — atsargiai, kad nesužalotų odos.

Jis moka darbuotis peiliu.

Kol ji miegojo, iškraustė iš rankinuko visus pinigus — ir savo, ir jos. Sumelė apgailėtina, bet ne tai svarbu. Kiek pažaidė juokingu jos pistoletu, pavartė rankoje lūpų dažus.

Pagaliau ji pramerkė akis ir kepurnėjosi ant žemės mykdama kaip veršelis, patekęs į spąstus.

Jis ištraukė lūpų dažus ir tarė:

— Šliundra turi būti išsidažiusi kaip pridera.

Ir apibrėžė apie jos spenelius raudonus apskritimus, panašius į kraują.

— Dabar jau kas kita.

Jos skruostai baltesni už kreidą, tad padažė ir juos. Pasidarė rausvi kaip lėlės.

— Tai ką, norėjai mane nušauti šiuo žaisleliu, katyte? — juokaudamas atstatė pistoletą į ją; pamatė, kaip šliundrai iš baimės iššoko akys. — Suprantu, tavo profesijos moteris turi mokėti apsiginti. Vien prezervatyvo per maža.

Jis padėjo pistoletą į šalį, atplėšė paketėlį.

— Neatsisakyčiau dar vieno įsiurbimo, Siuze Kvadro. Tu klasiškai sugebi. Bet bijausi, kad mano visko nenukąstum, po velnių, — jis žaismingai timptelėjo nudažytą jos spenelį. — O to man nereikia, tiesa?

Jis jau pūkštavo audrinamas geismo ir nekantrumo, bet sargį movėsi neskubėdamas.

— Dabar tave pripūsiu atsakančiai. Šliundros iššaginti negalima, bet aš juk tau už tai nemoku, vadinasi, galima manyti, jog tai bus iššaginimas. Taigi pradedam.

Ji suspaudė kojas ir pabandė nušliaužti. Jis nusišypsojo patenkintas.

— Na, na, nebūk tokia kuklutė. Tau patiks.

Vienu judesiu praskėtė jos kojas, sukabino jas sau už nugaros.

— Būsi patenkinta. O paskui būtinai man papasakosi, kaip tau patiko. Žinoma, kalbėti tau bus sunkoka, nes bjauriuose tavo nasruose kamšalas, tačiau bent jau pamyksi, padejuosi. Nagi pasiklausykime, kaip dejuoji. Pavaizduok nekantraujančią. Spėriau!

Ji tylėjo, ir tada jis sukirto jai — ne per stipriausiai, bet juntamai. Tegu žino, kas čia šeimininkas.

— Laukiu.

Ji paverkšleno, ir jis nusprendė, jog neblogai.

— Nagi, pūškuok garsiau. Mėgstu triukšmingą seksą.

Ir jis įvarė jai kaip reikiant. Ji buvo sausa ir nesvetinga, bet jo tai nesuglumino. Darbavosi kiek pajėgdamas, jį išmušė prakaitas, drėgna nugara sublizgėjo žvaigždžių šviesoje. Rausvaplaukė sprogino akis iš skausmo ir baimės. Visai kaip kumelė, kai sukerti jai į šonus pentinais.

Prisismaginęs nulipo nuo jos ir atsipūtė.

— Neblogai buvo. Visai neblogai. Dabar trupučiuką pailsėsiu ir pakartosime dar kartelį.

Rausvaplaukė susirietė į kamuoliuką, pabandė šliaužti. Tuomet jis tingiai pakėlė mažytį pistoletą, iššovė į viršų. Paveikė — ji sustingo vietoje.

— Kol kas ilsėkis, Siuze Kvadro. O aš pagalvosiu, ar man užteks parako antram turui.

Dabar išdulkino ją iš užpakalio, bet išėjo nebe taip šauniai. Pirmiausia jam ilgai neatsistojo, o antra, užbaigė nelabai įtikinamai.

— Tiek to, jau gerai, — jis draugiškai sušėrė jai per užpakalį. — Baigsime.

Žinoma, gaila, kad negali su ja pažaisti porą dienų kaip su mažyle Treise. Deja, dabar tai per daug rizikinga.

Be to, susirasti kitą šliundrą nebus sunku.

Jis atsisegė krepšį, ten gulėjo peilis meiliai išteptoje makštyje. Žvaigždžių šviesa plykstelėjo plieno paviršiuje — nors grožėkis.

— Tėtušio dovana. Vienintelė. Puikus daikčiukas, tiesa?

Atvertė rausvaplaukę ant nugaros, pašvytravo ašmenimis jos panosėje. Lai deramai pasigrožės.

Vis taip pat tebesišypsodamas, užsėdo ant jos ir pradėjo darbuotis.

Dabar slaptojoje dėžutėje guli puikus trofėjus — rausvosios skalpas. Vargu ar lavoną greit suras — miškas didelis. O kai suras, nelengva bus nustatyti, kieno tai būta. Pasidarbuos ir maitvanagiai.

Baimė ir šlovė dabar jam nereikalingos. Pakanka žinoti, jog valdo jas.

12

Montanos vasara karšta ir neilga, o jos apogėjus — rugpjūtį. Tada saulė visiškai išdegina žemę, medžiai gelsta, o žmonės meldžia lietaus.

Pakanka numesto degtuko ar žaibo iškrovos, kad kviečių laukas virstų plėnimis.

Vila kaip tik apžiūrinėjo avižomis užsėtą lauką. Jos palaidinė kiaurai permirkusi prakaitu.

— Neprisimenu tokios karštos vasaros.

Vudas kažką neaiškiai burbtelėjo. Jis visą laiką burbėjo — tai jam dangus nepatiko, tai laukai, brandinantys ne itin vešlias varpas. Berniūkščius nuvarė namo, nes jie jam įkyrėjo. Tegu su jais pasitąso motina.

— Dėkui Dievui, bent lietinimas padeda.

Jis sodriai nusispjovė, tarsi seilės galėtų ką pataisyti.

Visas Vudo gyvenimas jau ilgus metus — vieni darbai. Jo džiaugsmų ir liūdesio šaltinis — ranča.

— Vanduo kaip nuseko. Dar pora savaičių tokios kaitros, ir mes pražuvę.

— Tu negąsdink manęs, — išvargusi numojo ranka Vila ir sėdo į balną, — kaip nors išturėsime.

Jis vėl kažką murmtelėjo, palingavo galvą, ir Vila nujojo.

Žemė alsavo kaitra. Karvės vos kilnojo kojas, tin-

giai mojavo uodegomis. Nė menkiausio vėjelio. Nesiūravo jokia žolelė.

Tolumoje ji pamatė džipą, stabtelėjusį prie tvoros. Dviese vyniojo vielą. Vila prišuoliavo prie jų, pasisveikino:

— Hemai, Bili, sveiki.

Ji nušoko nuo arklio, priėjo prie upelio, atsigėrė šalto kaip ledas vandens.

— O Hemas sako, jog dar nebaisiai karšta, — žvaliai tarė Bilis. — Jis prisimena tokią vasarą, kai saulėkaitoje kiaušiniai kietai išvirdavę.

Vila nusišypsojo:

— Mat kaip. Pagyventum pasaulyje tiek, kiek Hemas, ir tavęs niekas nebestebintų.

Ji nusiėmė skrybėlę, nusišluostė kaktą. Hemo veido spalva kažkokia įtartina — tokia tamsiai raudona, kad tik neištiktų smūgis. Ji pasistengs neužsipulti.

Vila prisėmė dvi stiklines vandens, pasiūlė:

— Atsigerkite, atsikvėpkite.

— Greitai baigsime, — sušnopavo Hemas.

— Organizmui reikia skysčio. Ne kartą man pats sakydavai, — ji vos ne prievarta įgrūdo į jo ranką stiklinę. — Jūs geriate druskos tabletes, kaip liepiau?

— Geriame.

Bilis vienu mauku išgėrė vandenį.

— Hemai, leisk, užbaigsiu tavo darbą, o tu nuvaryk mano kumelę į rančą.

— Čiagi kas?

Jis įtariai pažvelgė į ją ašarojančiomis akimis.

Vila galėtų prisiekti, kad girdi, kaip daužosi jo širdis. Ji žino, jog Hemas nemėgsta mesti darbo nebaigęs.

— Aš gi sakiau, mes beveik baigėme.

— Tai ir gerai. Nuvaryk arklį ir atvežk man buhalterijos knygas. Labai atsilikau darydama ataskaitas.

— Čia jų tau nereikia.

— Ne, reikia, — ji išsiėmė iš krepšio pirštines. — Paprašyk Besės, kad ji tau duotų persikų ledų. Specialiai tau padariau. Aš gi žinau, kaip juos mėgsti.

Bet Hemas nekvailas, puikiai supranta, kurlink ji suka.

— Atstok, mergyte. Matai, taisau tvorą.

— Ne, tvorą taisysiu aš, — ji pakėlė ritę vielos. Bilis žiūrėjo akis išpūtęs. — O tu pasirūpinsi arkliu, paskui buhalterijos knygomis ir persikų ledų nepamiršk.

Hemas trenkė stiklinę į žemę, treptelėjo koja.

— Po velnių! Pati tąsykis su savo arkliu.

Vila padėjo ritę ant žemės.

— Hemai, šią rančą valdau aš. Ir aš spręsiu, kas ką turi daryti. Jei tau nepatinka, aptarsime vėliau. Kol kas drožk namo.

Jo veidas dar smarkiau įraudo, o Vilai nuo įtampos suūžė smilkiniuose, bet akių ji nenuleido. Gal dešimt sekundžių buvo tylu, paskui Hemas staigiai apsisuko ir nuėjo prie arklio.

— Jeigu manai, kad nebesugebu susidoroti su tokiu paprastu darbu, galim atsiskaityti.

Jis įniršęs spūstelėjo arklį, ir tas nustebęs iš karto pasileido risčia.

— Kietai, — švilptelėjo Bilis.

— Ot velnias, pasakiau ne tai, ką reikėjo, — atsiduso Vila ir nuvargusi nusišluostė veidą.

— Niekis, Vil, susiprotės. Jis nerimtai. Hemas nepaliks tavęs.

— Aš ne todėl, — ji palingavo galvą. — Gerai, imkimės šios velnio vielos.

Ji sulaukė sutemų, atšaukė pasimatymą su Benu, ilgai sėdėjo prieangyje. Danguje griaudėjo perkūnija, blykčiojo žaibų atšvaitai, deja, nelijo.

Nors ir labai tvanku, Vila net nepalietė ledų. Tesė išnešė jai visą vazelę, bet Vila tik papurtė galvą.

— Ko tu tokia papūtusi lūpą? — Tesė prisiglaudė prie turėklo ir pasistengė įsivaizduoti pučiant vėsų vandenyno brizą. — Nepasakysi?

— Ne. Tai mano bėda.

— Asmeninės bėdos pačios įdomiausios, — filosofiškai tarė Tesė ir šaukšteliu pakabino ledų. — Ar kas su Benu?

— Ne, — Vila irzliai trūktelėjo pečiais. — Kodėl visi mano, jog, be Beno Makinono, aš neturiu kitokių rūpesčių?

— Juk moterys paprastai pučiasi dėl vyrų. Tu susipykai su juo, taip?

— Aš visada su juo pykstuosi.

— Ne, turiu omenyje, kad iš tikrųjų.

— Ne.

— Tai kodėl atšaukei pasimatymą?

— Viešpatie, nejaugi nebegaliu savo namuose paprasčiausiai pasėdėti prieangyje neatsakinėdama į milijonus kvailų klausimų?

— Negali, — Tesė suvalgė dar šaukštelį ledų. — Tikras skanumėlis, — ji aplaižė abi šaukštelio puses. — Paragautum.

— Gerai. Tik todėl, kad tavimi atsikratyčiau, — Vila pasiėmė vazelę ir susikaupusi pradėjo valgyti ledus. Iš tikrųjų jie dieviški. — Besė — geriausia persikų ledų specialistė pasaulyje.

— Sutinku su tavimi. Žinai ką, pavalgykime dar ledų, paskui atsigersime ir eisime pasimaudyti, a? Bent truputėlį atvėsime.

Vila įtariai dėbtelėjo į seserį:

— Iš kur tu tokia rūpestinga?

— Tu bjauriai atrodai. Man tavęs pagailo.

Šie žodžiai turėjo įtikinti Vilą, tačiau kažkodėl jos nesujaudino.

— Supranti, šiandien susibariau su Hemu. Jis taisė tvorą saulėkaitoje, ir aš išsigandau. Atrodė toks nelaimingas, iškamuotas. Žiūrėk, ir infarktas griebs. Apskritai per prievartą išvariau jį atgal į rančą, prišnekėjau šiurkščių žodžių. Šio žmogaus negaliu prarasti. Kol kas negaliu, — ramiai pridūrė.

— Niekis, papyks ir apsiramins. Jis per daug tave myli, kad rimtai užsigautų.

— Labai to viliuosi, — kiek apsiraminusi, ji sugrąžino Tesei vazelę. — Gal iš tikrųjų pasimaudykim?

— Eime, — Tesė išdaigiškai nusišypsojo, — tik aš be maudymosi kostiumėlio.

Vila atsilošė į krėslo nugarėlę. Perkūnija griaudė kiek arčiau.

Paskui pasigirdo žingsniai, ir Vila instinktyviai griebėsi šautuvo, gulinčio po krėslu. Iš tamsos išniro Hemas.

— Labą vakarą, — tarė ji.

— Labą. Apskaičiavai, kiek uždirbau.

"Tai užsispyręs senas ožys", — pagalvojo ji ir gestu pasiūlė sėstis.

— Prisėsk minutėlei, ką?

— Nėr kada. Reikia krautis daiktus.

— Na, prašom.

Vilkdamas sunkias kojas, jis užlipo laiptais, susmuko į gretimą krėslą.

— Šiandien mane pažeminai — ir dar prieš tą žinduklį.

— Atleisk man, — ji maldaudama pažvelgė į jį. Kenčiąs, įžeistas jo balsas persmelkė jos širdį. — Norėjau, kad būtų geriau.

— Kaip geriau? Snarglė mergiotė nurodinės man, kad esu per senas ir niekam tinkamas?

— Aš to nesakiau.

— Ir taip buvo aišku.

— Klausyk, na, kodėl tu toks užsispyręs? — ji piktai spyrė koja į turėklą. — Su tavimi dėl nieko negalima susitarti!

— Aš? Aš užsispyręs? Gyvenime nesu sutikęs tokios užsispyrėlės kaip tu! Tu, atrodo, įsitikinusi, mergyt, kad jau viską pasaulyje pasiekei, viskam esi parengusi atsakymus. Šventai tiki savo teisumu, taip?

— Visiškai ne! — ji pašoko. — Nieko panašaus! Aš dažnai nežinau, ar teisingai elgiuosi, bet vis tiek reikia nuspręsti. Šiandien irgi pasielgiau teisingai. Velniai tave rautų, Hemai, jei būtum dar dešimtį minučių styrojęs per kaitrą, būtum patyręs smūgį. Ką gi tada būčiau dariusi? Kaipgi apsieičiau be tavęs?

— Tu jau ir taip apsieini be manęs. Šiandien pavarei mane nuo darbo.

— Nenorėjau, kad dirbtum sunkų fizinį darbą saulei kepinant. Daugiau to nebus!

— Ak, nebus? — jis irgi pašoko ir priėjo prie pat jos. — Kas gi tu per viršininkė tokia? Nurodinės ji man, ką daryti, o ko nedaryti. Aš taisiau tvoras, kai tavęs dar nebuvo pasaulyje! Niekas nedrįs man įsakinėti!

— O aš drįsiu.

— Tai sumokėk, kas priklauso.

— Gerai!

Ji staigiai apsisuko, atlapojo lauko duris, bet netrukus taip trenkė jas, kad sudrebėjo durų stakta.

— Hemai, man pasidarė baisu! Ar aš galiu išsigąsti, ar ne?

— Ko gi tu išsigandai?

— Kad tu numirsi, asile bukas! Buvai visas raudonas, prakaituotas ir pūškavai kaip garvežys. Negalėjau į tave žiūrėti! Jei būtum iš karto įvykdęs mano prašymą, man nebūtų tekę įsakyti.

— O juk iš tikrųjų buvo karštoka, — sugėdintas prisipažino jis.

— Ir dar kaip! Čia visa esmė. Kodėl tatai išpūtei? Aš nenorėjau tavęs pažeminti prie Bilio. Norėjau, kad pasitrauktum į šešėlį. Aš juk žinau, kas buvo man tikrasis tėvas, — išrėkė ji žvelgdama jam į akis. — Ir nenoriu jo laidoti. Mano tikrasis tėvas — tas, kuriuo visada galėjau pasikliauti. Neleisiu, kad tu pirma laiko nukeliautum į kapus.

— Aš būčiau kuo ramiausiai užbaigęs savo darbą, — bambėjo Hemas. — Aš gi žinau, kas man galima, o ko ne. Viską darė Bilis, o aš tik sėdėjau.

— Tu man reikalingas, — tarė Vila, bandydama nusiraminti. — Labai reikalingas. Prašau, niekur neišvažiuok.

Jis truktelėjo pečiais, nuleido akis.

— Ką jau čia... Kur man būtų geriau nei šičia? Žinia, nereikėjo tavęs kaitinti. Aš juk supratau, kad rūpiniesi manimi, — jis pamindžikavo, nusikosėjo. — Iš tiesų tu neblogai tvarkaisi. Galima sakyti, aš... didžiuojuosi tavimi.

"Taip, jis visada buvo šalimais ir juo galima remtis", — pagalvojo Vila. Tikras tėvas niekada nebūtų jai pasakęs tokių žodžių.

— Bet viena aš nesusidorosiu, — tarė ji. — Gal užeitum? — ji atidarė duris. — Paragauk persikų ledų. Kartu man papasakosi, kur esu neteisi.

Jis pasikasė smakrą.

— Galbūt. Ne pro šalį įkrėtus tau daugiau proto.

Hemas išėjo palengvėjusia širdimi ir sočiu skrandžiu. Švilpaudamas žingsniavo taku. Bet štai išgirdo iš karvidės sklindančius keistus garsus — neramų baubimą, kaukšinčius žingsnius.

Ką ten daro sargas? O apskritai, kas dabar budi — Džimas ar Bilis? Reikėtų užeiti, aplankyti.

— Ei, kas ten? Džimai? Bili? Ką jūs ten vidurnaktį darote karvidėje?

Pirmiausia jam krito į akis gaištantis jautukas. Visas kruvinas, iš baimės ir skausmo išvertęs akis. Paskui iš tamsaus šešėlio išniro vyro figūra.

— Kas čia dedasi? Ką čia darai?

Blykstelėjo ašmenų plienas, Hemas nespėjo nė riktelti.

Gniauždamas peilį, jis žiūrėjo į parkritusį senį. Dabar visą užvaldė tik vienas jausmas — paniška baimė. Šlykščiai išėjo. Vidurnaktį jis nebeištvėrė ir ketino pasitenkinti jautuku. Galvojo, paskui kur nors nuvilksiąs ir užkasiąs.

Jis nebuvo Hemo priešas. Hemas, galima sakyti, jį išauklėjo, visą gyvenimą su juo dirbo, garbingai elgėsi. Be to, Hemas tikriausiai žinojo tiesą, žinojo, kas jis iš tikrųjų.

Hemas buvo šaunus senis.

Bet ką gi reikėjo rinktis? Nejaugi išsiduosi?

Jis tupėjo svarstydamas, ką toliau daryti. Tuo metu į karvidę įkišo galvą Vila.

— Hemai, čia tu? Visiškai pamiršau tau pasakyti... — ji vietoje apmirė, nes tą pačią akimirką blykstelėjo žaibas, ir Vila išvydo du vyrus — vieną gulintį, o kitą tupintį. — Jam infarktas? — bet ant jos rankų — kraujas.

— Atleisk, Vil, aš nenorėjau, — peilis sublizgo jai prie gerklės. — Nerėk. Aš nepadarysiu tau ko skaudaus. Prisiekiu, — jis susikrimtęs atsiduso. — Aš juk tavo brolis.

Ir kirto jai kumščiu, kad nesispardytų.

Hemas atsipeikėjo nuo skausmo. Jis negalėjo suprasti, ką gi skauda, bet burnoje jautė kraujo skonį. Dejuodamas senis pabandė sėstis, tačiau kojos neklausė. Tada pasuko galvą ir pamatė negyvą jautuką, gulintį kraujo baloje.

"Greitai ir aš nukraujuosiu", — išsigando Hemas.

Ant žemės dar kažkas guli. Jis prisimerkė, bet prieš akis viskas plaukė. Tuomet Hemas ištiesė ranką ir sugraibė Vilos skrybėlę.

Teko nešti ją ant rankų. Būtų paprasčiau privažiavus džipu, bet nuo sukrėtimo jam pasislinko stogas. Atsargiai paguldęs Vilą ant žemės, jis ėmė svarstyti, ką daryti toliau.

Greičiausiai teks joti. Taip, tai užvis geriausia. Reikia nugabenti ją kur nors į kalnus ir ten viską nuodugniai paaiškinti. Ji supras. Šiaip ar taip, savas kraujas.

Negaišdamas pabalnojo sartąją kumelę ir juodąjį eržilą.

Neapkęsdamas pats savęs, surišo Vilos rankas ir kojas, permetė kūną per gugą. Greit ji atsipeikės, negalima leisti jai pabėgti. Pirmiau tegu išklauso.

Ji tikrai supras ir atleis. "Kad tik išklausytų, — mintyse maldavo jis, laikydamas kitą arklį už pavadžio. — Jeigu nesupras, teks ją užmušti."

O kalnuose vis garsiau griaudėjo perkūnija.

Spausdamas rankose Vilos skrybėlę, Hemas šiaip ne taip atsistojo ant kojų ir susverdėjo. Žengė du netvirtus žingsnius ir parklupo. Jam pasirodė, kad šaukia garsiai, kviečiasi pagalbos, o iš tikrųjų tik vos girdimai šnibždėjo.

Jis galvojo apie Vilą. Štai ji, visai mažyliukė, sėdi priešais jį balne ir šypsosi. Štai paauglė — didžiaakė, ilgakasė, prašosi jo paimama į ganyklą. Liesa mergina, nedaili ir žvitri kaip kumelaitė, padeda jam taisyti tvorą ir be perstojo tauškia.

Pagaliau suaugusi moteris, kuri šiandien pasakė, jog jis ir esąs tikrasis jos tėvas.

Hemas pabandė užmiršti skausmą, draskiusį jį iš vidaus, ir vėl stojosi.

Didžiajame name dega žiburėliai. Iki jo — tik ištiesk ranką, bet iš tarpupirščių sunkiasi kraujas. Hemas net nepajuto smūgio į žemę.

Vila irgi atsikvošėjo, tačiau ne iškart. Jai skaudėjo žandikaulį, o prieš akis nežinia kodėl siūbavo žemė. Tik po valandėlės susivokė gulinti permesta per balną. Turbūt Vila sudejavo, nes arklys staiga sustojo.

— Viskas gerai, Vil. Tau nieko blogo, — jis kiek atleido virves. — Liko labai nedaug. Ištversi?

— Ką? — neaiškiai sumurmėjo ji.

Tada vyriškos rankos išpančiojo jos kojas ir pasodino balne. Tiesa, jos riešus jis iškart pririšo prie balno gugos.

— Pasėdėk truputį, atsipūsk. Aš vesiu arklį už pavadžio.

— Ką tu darai? — ji prisiminė įvykį karvidėje. — Kas nutiko Hemui?

— Taip jau išėjo. Kitaip negalėjo būti. Bet apie tai mes dar pasikalbėsime. Tik tu nerėk, — jis pamatė ją prasižiojant ir sugriebė už plaukų. — Vis vien niekas tavęs neišgirs, bet nenoriu, kad tu rėktum, — kažką murmtelėjęs panosėje, jis nutraukė nuo kaklo skarelę ir užrišo jai burną. — Atleisk, bet tu kol kas nieko nežinai, nieko nesupranti.

Jis nenorėjo pykti ant jos. Vėl sėdo į balną, ir netrukus jie jau šuoliavo tarp medžių.

"Ką gi, Vilai nepavyko pasimaudyti", — pagalvojo Tesė, rišdamasi trumpo chalatėlio diržą. Ji išsigręžė plaukus ir iš baseino pasuko į virtuvę.Turbūt vis dar pučiasi. Pernelyg jau jautriai ima viską į širdį. Ne pro

šalį būtų pamokius ją relaksacijos pratimų, nors, žinoma, sunkoka įsivaizduoti Vilą medituojančią.

Nieko, štai ims lyti — iš karto pralinksmės. Viešpatie, kaip viskas čionai priklauso nuo orų! Tai per šlapia, tai per sausa, tai per šalta, tai per karšta. Tegu juos kur velniai, po poros mėnesių bus galima atsisveikinti su vaizdingąja Montana ir atgal — į Los Andželą.

Pietūs gerame restorane! Pirkiniai brangiose parduotuvėse! Dievaži, po metų atsiskyrėlės gyvenimo ji nusipelnė ir poilsio, ir atlygio. Teatrai, palmės, mašinų užtvindytos autostrados, nepamirštamas smogo dūmelis.

Palaimink Viešpatie tave, Holivude.

Tesė suraukė kaktą — kažkodėl visi šie paveikslėliai, dar neseniai jos širdžiai buvę tokie brangūs, nebeatrodė tokie patrauklūs.

Netiesa! Ji džiaugsis sugrįžusi, bus laiminga. O abejones sukelia prasta nuotaika. Nors dabar ji galbūt veikiausiai nusipirks namą ne jūros pakrantėje, o kalnuose. Ten galima laikyti arklį, daug medžių, žalumos. Idealus dviejų pasaulių derinys. Sėdai į mašiną ir nulėkei tolyn nuo gausmo, ūžesio, žmonių minios į kaimo idilę.

Na, gal ne visai kaime, pagal Montanos standartus, tačiau ir Holivudo kalvose galima gyventi ganėtinai vienišai.

Į svečius atvažiuos Neitas. Tai truks kurį laiką, paskui ryšys savaime suirs. Gaila, žinoma, bet jau toks gyvenimas. Kokia kvaila mintis šovė jam į galvą — vesti ją, užsiveisti vaikų ir dar šičia, Montanoje!

Los Andžele jos laukia savas gyvenimas, sava karjera, dideli planai. Po kelių savaičių sukaks trisdešimt vieneri, atsisakyti didelių planų pernelyg anksti. Ir dėl ko — dėl to, kad taptų rančos šeimininke?

Namų šeimininke ji nebus jokiu būdu.

Tesė pasigailėjo, kad neturi su savimi cigarečių, ir

ėmė trinksėti virtuvės spintelių durelėmis, vildamasi, rasianti kuo jas pakeitus.

— Ledų tu jau valgei, — griežtai pasakė Besė.

— Ne ledų ieškau, — atsikirto Tesė, nors mielai suvalgytų dar porą porcijų. Tačiau teko tenkintis limonadu.

— Vėl maudeisi nuoga?

— Taip. Patariu ir tau pabandyti.

Besės veidas persikreipė.

— Kai atsigersi, padėk stiklinę į kriauklę. Aš ruošą jau baigiau.

— Šaunuolė, — Tesė prisėdo prie stalo, pamatė parduotuvių katalogą. — Rengiesi apsipirkti?

— Pamaniau, kad Lilei patiktų šis vežimėlis. Tą, kuriame vežiojo jus, po Vilos išmetė. Taip liepė Džekas.

"Įdomi detalė", — pagalvojo Tesė. Pasirodo, ji, Lilė ir Vila, galima sakyti, išaugusios viename lopšyje.

— Taigi, meilute, — pritarė ji prisispaudusi arčiau. — Žiūrėk, kokios čia juostelės ir rauktinukai.

— Nuspręsta. Perku, — dalykiškai prisimerkė Besė.

— Teisingai. Oi, žiūrėk, koks lopšelis. Manau, ir lopšelio jai prireiks, tiesa? Sėdi sau krėsle ir supi ją. Šaunumėlis!

— Manau, tu teisi.

— Nagi, surašykime sąrašą.

Besė gerėjo tiesiog akyse. Iš kažkur išsitraukė bloknotėlį ir prisipažino:

— Aš gi jau pradėjau.

Dviese ėmėsi patraukliausio užsiėmimo: rinko žaislus, pliušinius meškiukus, ginčijosi dėl maniežo mažyliui. Tesė stojosi paimti limonado, bet prieangyje subildėjo žingsniai.

— Keista, aš nieko nelaukiu, — sušnibždėjo ji, spausdama ranką prie krūtinės. — Ir aš nieko nelaukiu, — rami ir šalta kaip ledas Besė iš prijuostės kišenės išsitraukė pistoletą ir pasisuko į duris. — Kas ten?

Veidu prisispaudusi prie stiklo, ji nusijuokė:

— Hemai, čia tu! Vos nepykštelėjau į tave. Ko čia bastaisi vidurnaktį?

Durys atsivėrė, ir jis griuvo ant grindų tiesiai po jos kojomis.

Pistoletas nulėkė šalin, Besė ir Tesė puolė kelti Hemo.

— Jis gi visas kruvinas! Nagi, nešk švarių rankšluosčių.

— Bese...

— Patylėk! Pasižiūrėsime, kas jam.

Tesė atsagstė palaidinę, rankšluosčiu užspaudė žaizdą.

— Kviesk "greitąją pagalbą". Malūnsparniu, — įsakė Besė. — Skubiai reikia gydytojo.

— Palauk, — Hemas sugriebė Besę už rankos, — jis... — tarti žodžius jam sunkiai sekėsi. — Jis nusitempė ją. Nusitempė mūsų Vilą.

— Ką? — pasilenkė Tesė. — Ką tu pasakei?

Bet Hemas neteko sąmonės. Tesė pažvelgė į Besę, jos akyse pamatė siaubą.

— Skubiai kviesk policiją.

Štai dabar galima ir sustoti. Jis apsuko daugybę ratų, darė kilpas, ilgai jojo palei upelį, paskui išjojo į akmenuotą krantą, kuriame neliks pėdsakų. Arklius teko pririšti.

Vila nenuleido nuo jo akių. Šias vietas ji gerai pažįsta. Jei pasileistų, kiek kojos neša, — nusikamuotų beieškodamas jos.

Matyt, todėl, pastatęs ją ant žemės, jis vėl surišo Vilos kojas. Paskui pasiėmė šautuvą, pasidėjo šalia savęs ant žemės.

— Dabar išimsiu kamšalą, — tarė jis. — Atleisk, kad taip išėjo. Rėkti nėra prasmės — pati žinai. Mūsų

pradės ieškoti negreit, o aš taip sumėčiau pėdas, kad vis vien nesuras, — jis pasilenkė ir ištraukė iš jos burnos skepetą. — Pasikalbėkime. Išklausyk mane, aš paaiškinsiu tau, kaip yra.

— Niekingas žudikas, štai kas tu esi!

— Be reikalo taip kalbi. Tu tiesiog sudirgusi.

— Sudirgusi?! — ji įniršusi subruzdo, bandydama išsipančioti. — Tu nužudei Hemą, nužudei visus kitus, užmušinėjai mano galvijus! Aš gi tave pribaigsiu savo rankomis!

— Su Hemu nutiko netyčia. Nelaimingas atsitikimas. Aš mylėjau senį, bet jis užklupo mane, — kaltai nuleido galvą, tarytum eibių prikrėtęs berniūkštis. — Dėl galvijų irgi aš neteisus. Atleisk.

— Ak tu...

Ji užsimerkė bejėgiškai sugniaužusi kumščius.

— Kodėl? Kodėl visa tai padarei? Juk aš taip tavimi tikėjau!

— Tu ir dabar gali tikėti manimi. Prisiekiu tau. Juk mudu su tavimi vieno kraujo. Kuo gi tikėtumei, jei ne tikru broliu?

— Joks tu man ne brolis!

— Ne, aš tavo brolis, — jis taip įsijausmino, kad nubraukė ašarą.

— Tu melagis, žudikas ir bailys!

Pasikėlęs skėlė jai antausį, bet taip smarkiai, kad pačiam suskaudo.

— Nešnekėk taip su manimi! Aš irgi savaip išdidus.

Pašoko, palakstė pirmyn ir atgal, susitvardė. Jis žinojo, jog negalima pamesti galvos. Reikia išlikti šaltakraujiškam, ir tada viskas klostysis tavaip.

— Lilė ir Tesė — tavo seserys, o aš — tavo brolis, — ramiai pasakė. Elektros kalavijas perskėlė dangų pusiau. — Turiu tau viską paaiškinti. Suprasi, kodėl taip padariau.

— Gerai, — jos veidas degė kaip ugnyje. "Už šį antausį jis užmokės atskirai, — mintyse pasižadėjo Vila. — Už viską užsimokės." — Gerai, Džimai, aiškink.

Benas įkišo šautuvą į makštį, užsijuosė diržą su dėklu. Trisdešimto kalibro revolveris — tikras monstras — kaip tik toks, kokio reikia. Benas stengėsi nieko negalvoti — antraip imtų drebėti keliai, ir jis neįstengtų pajudėti iš vietos.

Kaubojai skubiai balnojo arklius, Adamas nurodinėjo. Benas tylėjo linkęs klausytis Adamo. Padavė Čarliui pauostyti Vilos skrybėlę.

— Surask ją, — sušnibždėjo, — surask Vilą.

Skrybėlaitę pasiėmė su savimi, įkišo į balno krepšį.

— Benai, palauk kitų, — meldė Tesė.

— Nėr kada. Traukis, Tese.

— Juk mes nežinome, kas jis ir kur ją nugabeno.

Suprasti, kas jis, nesunku — visi susirinkę čia, tik vieno trūksta.

— Aš ją surasiu. Ir man nusispjaut, kas jis, — pastatė arklį piestu. — Surasiu jį ir nudėsiu.

Tesė puolė prie Adamo išpoškinusi greitakalbe:

— Benas nujojo! Nepajėgiau jo sulaikyti.

Adamas tylomis linktelėjo, sukomandavo joti.

— Jis žino, ką daro. Nesijaudink, — pasilenkęs apkabino abi seseris. — Eik namo, — pasakė žmonai ir švelniai paglostė suapvalėjusį jos pilvą. — Lauk manęs ir nesijaudink.

— Būk ramus, — ji pabučiavo vyrą. — Tu radai mane, rasi ir ją. Pargabenk ją namo.

Lilės balse skambėjo ir meldimas, ir pasitikėjimas.

— Tese, nuvesk ją namo, o pati sėdėk savo kambaryje, — paprašė prijojęs Neitas.

— Gerai, — ji spūstelėjo jo kelį ir sušnibždėjo: — Greičiau!

Raiteliai nulėkė į vakarus, o seserys liko laukti. Kas begali būti sunkiau?

13

— Mano motina dirbo baro padavėja Bouzmene.

Taip pradėjo savo pasakojimą Džimas. Jis sėdėjo sukryžiavęs kojas ir mėgavosi pasakotojo vaidmeniu.

— Nežinau, gal ten ji dalydavo ne tik gėrimus, bet ir kai ką kita. To neatmetu, bet man ji nieko apie tai nesakė. Ji buvo graži vieniša moteris, o gyvenimas yra gyvenimas.

— Aš gi maniau, kad tavo motina kilusi iš Misulos.

— Ten ji gimė, o gyveno čia. Paskui, man gimus, išsikėlė į Misulą. Daugelis moterų grįžta į gimtinę nesusiklosčius gyvenimui. Apskritai ji dirbo bare, aptarnavo kaubojus. Na, ir įjunko ten lankytis Džekas Mersis. Mėgo pasilinksminti — prisiryti kaip kiaulė, bobas pamaigyti. Paklausinėk žmonių, jie pasakys, koks jis buvo.

Jis pasiėmė žagarėlį, padaužė juo akmenį. Tuo metu Vila bandė atpalaiduoti virvę, veržusią jai riešus.

— Taip, man pasakojo, — ramiai atsakė ji. — Žinau, koks jis buvo.

— Na, mat. Tik niekada apie tai nesusimąstydavai. Aš gi žinau, tau visada buvo tik nusispjaut į tai. Taigi Džekui krito į akį mano motina. Kaip jau sakiau, ji buvo graži. Džekas turėjo skonį boboms. Pasižiūrėk, kokios žmonos: Luela — puošnus žaisliukas, Adelė — stilinga, protinga. Tavo motina irgi buvo oho ho kokia. Tyli, nepanaši į kitas. Rodėsi, ji girdi tai, ko negirdi niekas kitas. Tiesiog buvau įsimylėjęs ją.

Šie žodžiai šiurpuliu perbėgo Vilos kūnu. Tik pamanyk, šitas tipas kitados sprogino akis į jos motiną.

— O kur matei ją? Jūs gi tuomet ne čia gyvenote.

— Mes dažnai čia atvažiuodavome. Tiesa, ilgėliau neužsibūdavome. Buvau visai vaikėzas, bet gerai prisimenu, kaip po pievą su Adamu vaikštinėjo tavo motina dideliu pilvu, o pilve — tu. Gražus vaizdelis, — jis nutilo prisiminęs. — Buvau pora metų jaunesnis už Adamą. Pamenu, pargriuvau, nusibrozdinau kelį, o tavo motina priėjo prie manęs, pakėlė, paglamonėjo. Mano mama dėl kažko barėsi su Džeku Mersiu, o tavoji nusivedė mane į virtuvę, nuplovė įbrėžimą, gražiai pasišnekėjo su manimi.

— O ko jūs atvažiavote į rančą?

— Mama norėjo, kad pasilikčiau čia. Jai buvo sunku mane auklėti. Pinigų nebuvo, ji dažnai sirgdavo, tėvas išgrūdo ją. Už narkotikus. Tai buvo jos silpnybė. Pati supranti — vienatvė. Bet Džekas nenorėjo manęs prisiimti, nors aš — jo kraujo.

Vila apsilaižė lūpas, susiraukė iš skausmo.

— Tau pasakojo motina?

— Žinoma, kas gi kitas, — jis stumtelėjo kepurę ant šono, pažvelgė į ją giedromis, vaiskiomis akimis. — Džekas Mersis užtaisė jai vaiką eilinį kartą šėldamas Bouzmene. Motina jam tuojau pasisakė tapusi nėščia, o jis išvadino ją šliundra, — Džimo akys staiga tapo stiklinės nuo plūstelėjusiol įtūžio. — Mano motina nebuvo šliundra! Ji gyveno taip, kaip mokėjo, štai ir viskas. Šliundros gulasi po bet kuo. O mano motina turėjo užsidirbti pragyvenimui. Ir nedažnai ji tuo užsiimdavo. Tik tada, kai liko su vaiku ir be cento.

Kiek sykių šiuos žodžius ji kartojo mažajam Džimui. Ir dabar jis kalbėjo jos balsu:

— O ką ji turėjo daryti? Na, pasakyk man, Vil, ką ji turėjo daryti? Viena su mažu vaiku, o tas šunsnukis dar ją išvadino niekinga šliundra.

— Nežinau.

Jos rankos drebėjo iš baimės ir įtampos. Koks baisus jo žvilgsnis! Pro jį prasišvietė beprotystė.

— Tikriausiai jai buvo sunku.

— "Sunku"! Taip gyventi neįmanoma. Ji pasakojo man, kaip maldavusi Džeką, o jis nusigręžęs nuo jos. Ir nuo manęs, savo tikro sūnaus. O juk motina galėjo pasidaryti abortą. Paprasčiausiai. Nebūtų buvę jokio vaiko. Bet ji paliko mane, kadangi aš — Džeko Mersio sūnus. Ji sakė man, jog anksčiau ar vėliau gausiu savo dalį. Gausiu tai, kas teisėtai man priklauso. "Džekas turi pinigų kaip mėšlo, — sakė ji, — o nuo savo vaiko atsipirko keliais sušiktais doleriais."

Vila įsivaizdavo vienišą įširdusią moterį, sėjančią nuodingas sėklas į mažo sūnaus širdį.

— Liūdna istorija, Džimai. Matyt, tėvas nepatikėjo ja.

— O privalėjo tikėti! — jis trenkė kumščiu į akmenį. — Jis pasielgė su ja šlykščiai. Iš pradžių kone kasdien šlaistėsi aplink ją, žadėjo aukso kalnus. Ji pasakojo man, kiek jis prižadėjęs. Ji patikėjo juo. O kai pastojo, jis pasiuntė ją velniop. Paskui aš paaugau, ir ji nuvežė mane pas Džeką — lai pamato, jog perėmiau jo akis, jo plaukus, bet jis vėl išvijo ją. Motinai teko grįžti į Misulą pas gimines. Džekas nepanoro turėti jokių reikalų su ja, kadangi tuo metu jau buvo vedęs Luelą, gražuolę Luelą, kuri vaikščiojo atkištu pilvu, nešiojo Tesę. O Džekas vylėsi gimsiant sūnų. Bet apsiriko. Aš — vienintelis sūnus, kurį jam buvo lemta turėti.

— Kodėl nepalietei Lilės? Urve, kai ji buvo su Kuku? "Jis gan gerai sumezga galus, — pagalvojo ji. — Neatmegsi." — Jai tu nieko nepadarei.

— Netrokštu jai blogo. Žinoma, iš pradžių, kai sužinojau apie testamentą, įsiutau ant abiejų. Bet paskui aprimau ir pamaniau, jog, šiaip ar taip, jos mano seserys, — jis giliai atsikvėpė, pasitrynė sumuštą kumštį. —

Ir pasižadėjau mamai sugrįžti į Mersiu rančą, susigrąžinti, kas man teisėtai priklauso. Ji buvo tokia ligota. Palūžo mane gimdydama. Štai kodėl prireikė narkotikų. Tačiau dėl manęs ji darė, ką galėjo. Pasakojo man apie rančą, apie tėvą. Valandų valandas prasėdėdavo su manimi ir vis kalbėdavo, kalbėdavo. Svajojo, jog aš paaugęs susitiksiu su Džeku ir pareikalausiu iš jo teisingumo savo vaikui.

— O kur ji dabar?

— Mirusi. Sako, į kapus ją nuvedę narkotikai. Girdi, pati save pražudžiusi. Bet aš gi žinau, kad ją nužudė Džekas Mersis. Ji numirė jau tada, kai ją išvijo. Kartą ateinu, o ji nebegyva ir atšalusi. Tada aš ir prisiekiau ištesėti duotą jai žodį.

— Tu radai ją negyvą?

Vilos veidu upeliais žliaugė prakaitas. Naktis vėsoka, bet visą kūną išmušė prakaito lašeliai.

— Kaip baisu! Man taip gaila tavęs.

Šią akimirką ji iš tikrųjų jo gailėjosi.

— Buvau šešiolikos metų. Gyvenome Bilingse, uždarbiavau kaip kaubojus. Pareinu iš darbo, o ji guli. Visa apsivėmusi, šlapimo baloje. Ne taip ji turėjo mirti. Jis nužudė ją.

— Ir ką gi tu darei?

— Iš pradžių norėjau užmušti jį. Tokia buvo pirmutinė mintis. Tada jau mokėjau žudyti. Treniravausi su benamėmis katėmis ir šunimis. Įsivaizdavau, kad tai Džekas Mersis. Visada su savimi nešiodavausi peiliuką.

Vilą ėmė pykinti, ir ji sunkiai nurijo seilę.

— Bet juk tavo motina turėjo giminių?

— To dar betrūko, kad prašyčiau jų pagalbos. Juk jie išsižadėjo jos. Eina jie velniop! — jis vėl paėmė žagarėlį, pliaukštelėjo per akmenį. — Kad jie skradžiai žemę prasmegtų!

Vila sudrebėjo pamačiusi, kaip įniršęs jis pliekia

akmenį kartodamas tą pačią frazę. Paskui Džimas apmirė, jo veidas pragiedrėjo, ir dabar jis mosavo šakele ritmiškai, tarytum klausytųsi melodijos.

— Ir aš ištesėjau pažadą, — tęsė Džimas. — Atvažiavau į rančą, susitikau su Džeku. Bet jis nusikvatojo man į veidą, išvadino padugne. Norėjau smogti, bet jis partrenkė mane. Riktelėjo, kad aš jam nė joks sūnus, bet darbą man, ką gi, duosiąs. Jei ištversiu mėnesį, gausiu atlyginimą. Priskyrė mane Hemui.

Vilai suspaudė širdį. Hemas! Ar jis gyvas? Ar surado jį? Ar suteikė jam pagalbą?

— O Hemas žinojo?

— Manau, žinojo. Niekada to nesakė, bet tikriausiai susivokė. Juk aš panašus į Džeką, argi ne?

Jo balse tiek vilties, kad Vila linktelėjo.

— Galbūt taip.

— Ir aš ėmiau dirbti jam. Dirbau sąžiningai, mokiausi, atiduodavau visas jėgas. Kai man sukako dvidešimt vieneri, Džekas padovanojo šitą peilį.

Džimas išsitraukė iš makšties kaubojaus peilį aštuonių colių geležte. Aštrūs ašmenys pašiaušę žiaurius rantus.

— Juk tai ne šiaip dovana, Vila. Kai vyras dovanoja sūnui tokį nuostabų peilį, tatai kai ką reiškia.

Prakaitas, išpylęs jos veidą, suledėjo.

— Jis padovanojo tau peilį?

— Taip, ir tada aš pamilau tėvą. Dirbau ne iš baimės, o sąžiningai, senas niekšas tai žinojo. Nieko daugiau jo neprašiau, nes buvau įsitikinęs — manęs jis nepaliks. Juk aš jo sūnus, vienintelis sūnus. Tačiau peilis buvo pirmoji ir paskutinė dovana. Kai Džekas mirė, viską jis paliko tau, Lilei ir Tesei. O man nieko.

Džimas palinko į priekį, jo akys žėrėjo, peilis tamsoje švytravo.

— Tai neteisinga. Tai nedora.

Vila užsimerkė laukdama smūgio.

Čarlis skuodė į priekį per kalvas, pastatęs ausis ir įbedęs nosį į žemę. Benas jojo iš paskos dėkodamas Dievui, kad debesys dar neaptraukė dangaus ir mėnuo nušviečia jam kelią.

Atrodė, jog ir jis pats junta Vilos kvapą — ji visuomet kvepėdavo muilu, odiniu balnu ir dar kokiu nepakartojamu kvapu. Neįmanoma įsivaizduoti, kad kažkas ją užgaulioja, skaudina. Vien pagalvojus apie tai, Benui darėsi tamsu akyse. Šįsyk jis žinojo: pagrobėjas — vėtytas ir mėtytas, mokąs supainioti pėdsakus, ir ši vietovė jam pažįstama ne blogiau nei pačiam Benui. Ar įstengs Vila sulėtinti jo bėgimą, ar galės palikti nors kokių ženklų? O gal ji jau...

Ne, negalima taip galvoti. Geriau galvoti apie tai, kaip jis suras ją ir kaip pasielgs su skriaudiku.

Čarlis pribėgo prie upelio ir gailiai sustaugė pametęs pėdas. Benas pasuko arklį į vandenį, apmirė, įsiklausė. Būdamas bėgliu, jis jotų prieš srovę.

Truputėlį pajojėjo vandeniu. Upelis beveik nusekęs — seniai lijo. Tolumoje griaudžia perkūnija, rikteli naktinis paukštis. Labai norėtų suraginti arklį, bet skubėti negalima. Kad tik suradus vietą, kur jie išjojo į krantą.

Tamsoje kažkas blykstelėjo. Benas nušoko nuo arklio, išlipo į krantą, pasilenkė.

Auskaras. Aukso žiedelis. Iš susijaudinimo jis vos neužduso. Tokius auskarus nešiojo Vila. Neseniai įsigijo juos, ir ši mažytė moteriška smulkmena Benui labai patiko. Jį maloniai glostė viltis, kad auskarus ji pradėjo nešioti dėl jo.

Radinį Benas paslėpė palaidinės kišenėje ir vėl užsėdo ant arklio. Jeigu Vila palieka jam ženklus, vadinasi, jis privalo teisingai juos iššifruoti. Čarlis vėl aptiko pėdsakus.

— Jis neturėjo taip padaryti, — virpančiu balsu skundėsi Džimas, perpjaudamas virvę, veržusią jai kulkšnis. — Tuo jis parodė, kad esu jam visiškai niekas. Tu irgi.

— Taip, jam nusispjaut į mus abu.

Vilos akyse ištryško ašaros, bet ne atjautos, o palengvėjimo ašaros. Surištomis rankomis ji trynė nutirpusias kojas. Jos buvo beveik nejautrios.

— Iš pradžių vos neišprotėjau. Mes su Marinatu gyvenome kalnų trobelėje, kai per radiją pranešė apie įvykį. Nežinau, kas man užėjo, bet pajutau turįs ką nors užmušti. Tada ir nudobiau jautį. Bet manęs tai nenuramino. Turėjau atsiskaityti su Džeku. Norėjau, kad tu, Tesė ir Lilė irgi atsimokėtumėte. Maniau turįs tokią pačią teisę į palikimą kaip ir jūs. Ir suvokiau, jog įbauginus miesto mergiūkštes, nė vienai iš jūsų ničnieko neteks. Pamečiau prieangyje negyvą katę. Kai Lilė persigandusi suklykė, apsidžiaugiau. Dabar man gėda tai prisiminus. Bet juk tada dar nelaikiau jos savo seserimi. Tik norėjau, kad ji išsinešdintų iš čia. Ir kad iš Mersių rančos nė velnio neliktų.

— Džimai, atrišk man rankas. Pirštai nutirpo.

— Negaliu. Tu dar nepasirengusi. Kol kas ne viską supratai.

— Ne, aš supratau.

Kojos vėl atgavo jautrumą. Dabar Vila galėjo bėgti, kad tik pasitaikytų proga.

— Jis nuskriaudė tave, ir tu norėjai su juo atsiskaityti.

— Aš neturėjau iš ko rinktis. Argi galima tai ištverti? Bet yra ir kita medalio pusė, Vil. Man patinka žudyti. Manau, jog ir tai paveldėjau iš jo, — Džimas nusišypsojo, ir naujas žaido blykstelėjimas apvainikavo jo galvą švytinčiu nimbu: jis panėšėjo į puolusį an-

gelą. — Tėvo kraujas, nieko čia nepadarysi. Džekas irgi mėgo žudyti. Pameni, kaip tau jis pavedė išauginti veršelį. Tu priėmei jį užgimstantį, terliojaisi su juo, net vardą jam davei.

— Taip, jį vadinau Žiedeliu, — sušnibždėjo Vila. — Kvailas vardas karvei.

— Tu mylėjai tą kvailą veršelį, puošei jį žydrais kaspinėliais. O pameni, kuo visa tai baigėsi? Buvai gal dvylikos, gal trylikos metų. Džekas atsivedė tave į karvidę ir privertė žiūrėti, kaip pjauna veršelį mėsai. Pasakė, kad nori pamokyti tave tikrojo rančos gyvenimo. Tu apsižliumbei, o paskui išsivėmei. Už tą istoriją Hemas vos nedavė Džekui į snukį. Nuo to laiko tu nebelaikei nei šuns, nei katės, — jis išsiėmė cigaretę, brūkštelėjo degtuką. — Po to, kai nugaišo tavo senasis šuo, taip ir neįsigijai naujo.

— Teisybė.

Ji prispaudė kelius prie krūtinės, mintimis pasinėrusi į praeitį.

— Visa tai sakau tau, kad suprastum — mano gyslomis teka jo kraujas. Jam patikdavo vaidinti šeimininką, patikdavo žaisti su žmonėmis. Ir tu mėgsti įsakinėti. Tau tai įgimta.

Vila papurtė galvą ir silpnai sušnibždėjo:

— Liaukis.

— Na, imk, išgerk, — jis ištiesė jai gertuvę. — Nenorėjau tavęs jaudinti. Tik reikia, kad viską teisingai suprastum, — jis meiliai paglostė jos galvą. — Mes abudu patekom į keblią padėtį.

Čarlis lėkė tolyn vingiuodamas tarp uolų. Jis nelojo, neurzgė, tik be garso bėgo pėdsakais. Kartkartėmis Benas įsiklausydavo — ar tolumoje negirdėti žmonių balsų, arklių žvengimo, šunų lojimo.

Adamas turėtų aptikti pėdsakus, jis geresnis pėdsekys už Beną. Tačiau tylu — vien įprasti nakties garsai.

Antrą auskarą Benas rado ant akmens, pro kurio plyšius prasimušė lauko gėlės. Benas pabučiavo auskarą ir taip pat paslėpė jį kišenėje.

— Gudruolė, — sušnibždėjo jis. — Pakentėk dar truputėlį.

Pasižiūrėjo į dangų. Debesys grūdosi vis arčiau mėnulio, žvaigždės priblėso. "Lietau, palūkėk dar truputėlį", — meldė Benas.

Ji atsigėrė iš gertuvės, žvelgdama jam į akis, ir krūptelėjo, įžvelgusi jo žvilgsnyje nedirbtinę meilę.

— Juk tu galėjai užmušti mane be jokio vargo. Anksčiau už visus kitus.

— Aš negeidžiau tau blogo. Juk ir tau buvo nesaldu. Visada svajojau, jog ateis diena, kai rančoje šeimininkausime dviese — tu ir aš. Aš net nebūčiau prieštaravęs, kad būtum vyresnė. Tau tai gerai sekasi. O aš geriau susitvarkau, kai man pasako, ką turiu daryti.

Jis atsilošė, gurkštelėjo iš gertuvės ir užsuko dangtelį. Laikas sustojo. Malonu sėdėti dviese su Vila po plačiu dangumi ir prisiminti.

— Marinato žudyti nenorėjau. Nebuvau nusiteikęs prieš jį. Žinia, jis nuolat niurzgė, bambėjo, nervino, bet užmušiau jį netyčia. Tiesiog pasipainiojo po ranka. Maniau turįs daug laiko, o čia nei iš šio, nei iš to išdygo Marinatas. Supranti, ten išskrodžiau dar vieną jautuką ir norėjau palikti jį tiesiog vidury kelio, kad sukelčiau baimės visiems. Taip planavau. Ir dar, sąžiningai tau prisipažįstu, man tai ėmė patikti.

— Ir tu papjovei vargšelį galviją?

— Ką ten. Mėsa yra mėsa. Et, kad išgėrus dabar alučio. Šaunu būtų, ar ne? — jis atsiduso, pasivėdavo skrybėle įkaitusį veidą. — Vėsiau. Gal pagaliau ir palis. Užsilaukėme lietučio.

Vila pasižiūrėjo į dangų ir nusigando. Mėnuo be-

veik pasislėpė už debesų. Pėdsekiai tamsoje nieko negalės įžiūrėti. Ji nepastebimai pajudino kojas ir pamanė, jog reikėtų pamėginti.

Džimas išsiblaškęs taukšėjo peiliu į batą.

— Pats nesuprantu, kodėl man šovė į galvą nurėžti jam skalpą. Tai įvyko kažkaip savaime. Nelyg trofėjus. Žinai, nukabinėja gi sienas užmuštų žvėrių galvomis. Čia, miške, turiu visą dėžę trofėjų. Žinai, ten už trijų medvilnės medelių, kitapus tolimos pievos?

— Taip, žinau.

Ją nesulaikomai traukė žvilgterėti į blykčiojančią peilio geležtę, bet to daryti negalima, ir Vila žiūrėjo jam į akis.

— O jautukus nudobiau, kad kaip reikiant pagąsdinčiau miesčionėles. Maniau, dabar jau tikrai jos išbėgs, ir tada viskas baigta. Tačiau jos neišsilakstė, aš net ėmiau jas gerbti. Dar tada susimąsčiau, ar teisingai elgiuosi, bet pyktis jau itin mane užvaldė, — jis palingavo galvą tarsi stebėdamasis savo užsispyrimu. — Paskui pakeliui pakabinau tą mergiūkštę, pasinaudojau ja. Norėjau išbandyti su moterimi.

Jis apsilaižė. Apskritai nederėtų šnekėtis su sesute apie tokius dalykus, bet argi ištversi?

— Anksčiau niekada nežudydavau moterų. Nors turėjau šiokių tokių minčių apie Šelę. Na, tą Zako žmoną.

— O Viešpatie!

— Ji tokia dailutė, švelnūs plaukai ir panašiai. Porą kartų važiavau į "Tris uolas" lošti pokerio su tenykščiais vaikinais ir rimtai galvojau apie Šelę. Bet pasipainiojo ta bastūnė, ir aš apsiraminau. Pamečiau ją tiesiai į prieangį — težino Džekas Mersis, kas čia vyriausias. Nors to būta dar prieš jautukus, — svajingai tarė jis. — Taip, dar prieš tai. Mano galvoje viskas truputį maišosi. Bet po atsitikimo su Lile visa stojo į savo vietas. Ji mano sesuo, ir tatai

supratau, kai Džei Kei taip blogai pasielgė su ja. Jeigu ne aš, Lilė būtų mirusi. Ar teisybę sakau?

— Teisybę, — linktelėjo Vila baimindamasi, kad tuoj susivems. — Tu nė pirštu jos nepalietei.

— Ką tu! Nebūčiau leidęs nukristi plaukui nuo jos galvos, — Džimui patiko jo paties sąmojis, ir jis sukikeno. — Ar supratai apie plauką? Smagumėlis, — bet tučtuojau jis paniuro, ir ši permaina iš tiesų gąsdino. — Aš myliu ją, Vil. Ir tave myliu. Ir Tesę. Kaip brolis. Ir aš pasirūpinsiu tavimi. Bet tu taip pat turi pasirūpinti manimi. Šiaip ar taip, mes vieno kraujo.

— O kaipgi turėčiau pasirūpinti tavimi, Džimai?

— Reikia sugalvoti. Kad viskas sklandžiai išeitų. Aš nugabensiu tave atgal, pasakysime visiems, kad kažkas tamsoje užpuolė tave, nuvilko į kalnus, o aš nusivijau. Labai skubėjau, tad nespėjau pasikviesti pagalbos. Tas tipas nusitempė tave į kalnus, bet pabūgęs, kad jį prisivysiu, pabėgo. Kad būtų įtikinamiau, porą kartų iššausiu į orą, — jis patapšnojo šautuvo buožę. — Pasakysime, jog tas bjaurybė pabėgo, o aš pargabensiu tave namo. Kaip manai, patikės?

— Gali patikėti. Aš pasakysiu, kad nemačiau jo veido, nes buvau be sąmonės. Tikriausiai man liks mėlynė nuo tavo smūgio.

— Atleisk man. Bet, pati matau, taip net geriau išeina. Ir viskas bus kaip seniau. Praeis pora mėnesių, mes su tavimi rančoje liksime dviese. Tu padarysi mane valdytoju, — Vila išsidavė, — jis kažką įžvelgė jos akyse ir suriko: — Tu meluoji! Aš netikiu tavimi!

— Ne, tik apmąstau.

Jo nuotaika kito taip sparčiai, taip nelauktai, kad Vila niekaip negalėjo prisitaikyti.

— Reikia, kad visi patikėtų...

— Ne, tu meluoji! — jis suklykė taip, kad per mišką nusirito duslus aidas. — Manai, jog aš visiškas kre-

tinas? Nematau, ką tu galvoji? Aš grąžinsiu tave atgal, o tu viską jiems išpasakosi. Tu išduosi savo brolį. Ir vis dėl Hemo.

Purtomas įniršio, jis pašoko ant kojų, vienoje rankoje gniauždamas peilį, kitoje — šautuvą.

— Aš gi paaiškinau! Tai nelaimingas atsitikimas! Nieko negalėjau padaryti. Ir dėl to tu mane išduosi? Dvėsena senis tau brangesnis už tikrą brolį?

Vila suprato: jis nepaleis jos. Ir pabėgti ji negalės. Pasivys ją dviem šuoliais. Tad ji atsistojo, pasižiūrėjo jam į akis ir tarė:

— Jis buvo vieno kraujo su manimi. Jis, o ne tu.

Džimas metė šautuvą žemėn, sugriebė Vilą už apykaklės ir papurtė:

— Ne, tai aš tavo kraujo, aš! Aš irgi Mersis! Toks pat, kaip ir tu.

Ji pamatė, kaip blykstelėjęs peilis nubrėžė ore lanką, bet debesis uždengė mėnulį, ir blyksnis užgeso.

— Tau teks užmušti mane, Džimai. O tada tau galas. Nepasislėpsi, nepabėgsi nuo gaudynių. Tave suseks. O jeigu pakliūsi į rankas Benui ar Adamui, aš tau nepavydžiu.

— Kodėl nesiklausai manęs?! — užriko jis. — Visa tai niekai. Aš noriu gauti savąją rančos dalį!

Ji sugniaužė kumščius, pasižiūrėjo į beprotiškas jo akis ir iškošė:

— Nieko tu negausi.

Paskui surištomis rankomis iš visų jėgų stūmė jį į pilvą, apsisuko ir puolė bėgti.

Džimas sugriebė ją už plaukų ir trūktelėjo taip, kad jai iš akių pažiro kibirkštys. Vila alkūne smogė jam į pilvą, bet Džimas jos nepaleido. Jai pakirto kojas ir būtų parkritusi, jeigu jis nebūtų laikęs už plaukų.

— Nebijok, aš greitai padarysiu tai, — sušnibždėjo jis. — Aš moku.

— Mesk peilį.

Iš tamsos žengė Benas, atstatęs revolverį.

— Dar sujudėsi, ir suskaldysiu tau kiaušą.

— Aš padarysiu dar ne vieną judesį, — suriko Džimas, įrėmęs peilį jai į smakrą.

Džimas vėl pasikeitė. Tapo ramus ir šaltakraujiškas. Jautėsi sėdįs ant žirgo, rankose turėdamas visus kozirius. Moteris, už kurios pasislėpė, nustojo buvusi jo seserimi, ji virto gyvu skydu.

— Tereikia man vos krustelėti, ir jai galas, — tarė jis.

— Tau irgi.

Džimas pašnairavo į šoną. Šautuvo jis nepasieks. Tada atsargiai žengė žingsnelį, tempdamas su savimi Vilą.

— Tarkimės taip. Duok mums penkias minutes, paskui aš paleisiu ją.

— Jis nepaleis manęs, — sušnibždėjo Vila, ir peilis lengvai čirkštelėjo per jos kaklą. — Jis nužudys mane, — ramiai tęsė ji, žvelgdama Benui į akis. — Jei ne dabar, tai po kelių minučių.

— Užsičiaupk, Vil, — Džimas dar kartą brūkštelėjo jai peiliu. — Nesikišk į vyrų kalbą. Gali pasiimti ją, Makinonai. Bet pirmiau padėk pistoletą ir pasitrauk atgal. Leisk man užsėsti ant arklio. Antraip ji mirs tavo akyse. Rinkis.

Benas perkėlė žvilgsnį nuo jo veido į Vilos veidą. Danguje blykstelėjo žaibas, išplėšęs iš tamsos visų trijų siluetus.

Vila vos vos linktelėjo, vildamasi, kad jis supras.

— Vadinasi, toks pasirinkimas man? — pertraukė Benas ir nuspaudė gaiduką.

Kulka smigo kaip tik ten, kur jis taikėsi, — kuo tiksliausiai į tarpuakį. Pačią paskutinę akimirką iššaunant Beno ranka vos nesudrebėjo, ir mintyse jis puolė į paniką. Bet Vila liko sveika ir nesužeista. Ji net nesu-

judėjo. Peilis žvangtelėjęs nukrito, o Vila vis žiūrėjo į Beną.

Paskui ji susverdėjo, dangus nusirito į šoną, o iš viršaus pradėjo kristi stambūs lietaus lašai.

— Geras šūvis, — spėjo sušnibždėti Vila palinkusiam virš jos Benui, o paskui, neapsakomai palengvėjus, ji apalpo.

Kai atsipeikėjo, jos veidas buvo šlapias, sulytas, o prie jos klūpėjo Benas.

— Paslydau, — paaiškino jis ir priglaudė ją prie krūtinės. — Aš supratau.

Jo galvoje gaudė taip smarkiai, tarytum siūbuotų bažnyčios varpas. Vila žinojo, jog elgiasi bailiai, bet taip nenorėjo žiūrėti į lavoną, kad įsikniaubė veidu Benui į krūtinę.

— Jis pasakė esąs mano brolis. Kad viską daręs dėl rančos, dėl mano tėvo, dėl...

— Jis taip rėkė, kad aš puikiai girdėjau, — pertraukė ją Benas. Veltui mėgindamas pridengti ją nuo lietaus, užmaukšlino Vilai ant galvos skrybėlę. — Kvaile, tu tiesiog prašeisi jo nugalabijama. Kol ropščiausi šlaitu, viską girdėjau. Vos nenudvėsiau iš baimės.

— O ką turėjau daryti? — baimė suspaudė jos širdį. — Kaip Hemui?

— Nežinau.

Vila taip drebėjo, kad jis dar stipriau suspaudė ją.

— Nežinau, mieloji. Kai išjojau, jis buvo gyvas.

Vadinasi, vilties dar yra.

— Rankos, Benai. Baisiai skauda rankas.

Pašėlusiai keikdamasis, jis išsitraukė peilį ir perpjovė virvę. Pamatė įplėštą kraujuojančią odą ir aiktelėjo.

— Ot, velnias!

Adamas aptiko juos, kai Benas glaudė Vilą prie krūtinės ir ritmiškai supo ją kaip kūdikį. O iš dangaus nenutrūkstamu srautu lijo.

14

— Valgysi tiek, kiek bus liepta, — užriko Besė, pasilenkusi prie lovos.

— Ar duosi man bent penketą minučių ramybės? — gailiai sumurmėjo Hemas, mėgindamas atstumti padėklą.

— Neduosiu. O tai vėl iššoksi iš lovos. Jeigu tai pasikartos, atimsiu iš tavęs visus drabužius, gulėsi nuogas.

— Aš ir taip šešias savaites prasivoliojau ligoninėje. Jau daugiau nei savaitė, kai grįžau. Esu gyvas ir sveikas, prisiekiu Viešpačiu!

— Netark Viešpaties vardo be reikalo, Hemiltonai. Daktaras pasakė: dvi savaitės visiškos ramybės. Vaikščioti vieną valandą du kartus per dieną, — ji atkišo į priekį smakrą, pasižiūrėjo į jį iš viršaus. — Gal jau nepameni, kaip tavo storą odą subadė peiliu? Visas virtuvės grindis man krauju ištepliojai.

— Visą laiką mali tą patį.

— Aha, štai ir tu, — tarė Besė, žvilgterėjusi į įėjusią Vilą. — Gerai. Pati aiškinkis su juo, o aš turiu begalę savų darbų.

— Ką, Hemai, pamažėle gadini jos gyvenimą?

Suraukęs kaktą, žvilgsniu jis nulydėjo Besė.

— Jeigu ji nepaliks manęs ramybėje, pasidarysiu iš paklodės virvę ir išlipsiu pro langą.

— Ji nerimauja dėl tavęs. Kaip ir mes visi.

Vila prisėdo ant lovos krašto, įdėmiai nužvelgė ligonį.

Jo veido oda pagražėjo, atrodo, ir svorio jis priaugo.

— Neblogai atrodai.

— Sveikas. Galiu jodinėti.

Vila padėjo galvą jam ant krūtinės, ir Hemas pasimuistęs paglostė ją.

— Na, gana jau, Vil. Ko tu mane maigai? Aš gi ne pliušinis meškiukas.

— Ne, tu panašesnis į grizlį.

Ji nusišypsojo ir pabučiavo dygią jo barzdą. Hemas pasipiktinęs atsitraukė.

— Pakanka susirgti, kai bematant tampi bobų grobiu.

— Kitu metu tau nepasimeilinsi, — ji pasitraukė, paėmė jį už rankos. — Ar Tesė tave aplankė?

— Taip, neseniai buvo. Sakė atėjusi atsisveikinti.

Ir Tesė rypavo bei aikčiojo dėl jo. Kabinėjosi, bučiavo. Tiesą pasakius, jis pats vos neapsiverkė.

— Nuobodu čia bus be jos ir madingų jos drabužių.

— Taip, man jos irgi trūks. Neitas jau atvažiavo, nori nuvežti ją į oro uostą. Einu atsisveikinti.

— O kaip tu? Sveika?

— Viskas gerai. Dėkui tau ir Benui, likau gyva, — ji spūstelėjo jo ranką, pakilo, priėjo prie durų.

— Klausyk, Hemai, — paklausė neatsigręždama, — jis iš tikrųjų buvo Džeko Mersio sūnus? Mano brolis?

Jis galėjo atsakyti "ne", tada jai būtų lengviau. Bet Vila ne verksnė, ji neištiš.

— Nežinau, Vil, — atsakė jai sąžiningai. — Kaip Dievą myliu, nežinau.

Ji linktelėjo ir pamanė, kad dabar visą gyvenimą jai teks neštis ir šią naštą. Galbūt jis vis dėlto buvo jos brolis.

Išėjusi į lauką, ji pamatė Lilę — toji liedama ašaras kybojo Tesei ant kaklo.

— Na, jau gana. Galima pamanyti, kad išvažiuoju misijoms į Afriką, — guodė ją Tesė, pati vos laikydamasi. — Aš gi tik į Kaliforniją. Po poros mėnesių vėl atvažiuosiu, — ji paglostė sesers pilvą. — Noriu pasižiūrėti, kaip gims įpėdinis.

— Aš baisiai tavęs ilgėsiuosi.

— Aš rašysiu, skambinsiu, siųsiu faksus. Jūs nė nejusite, kad manęs nėra, — ji užsimerkė ir tvirtai apka-

bino Lilę. — Prisižiūrėk save. Laimingai, Adamai, — iš pradžių ji paspaudė jam ranką, paskui apkabino. — Netrukus pasimatysime, Jeigu nuspręsiu pirkti arklį, man prireiks tavo patarimo.

Adamas kažką šnibžtelėjo jai į ausį.

— Ką tu pasakei? — nustebo ji.

— Pasakiau: "Mano sesuo — mano širdyje", — išvertė jis ir pabučiavo ją į abu skruostus.

— Aš paskambinsiu, — sušnirpščiojo Tesė, nusisuko ir susidūrė su Bese.

— Še, imk, — ta kyštelėjo jai krepšelį. — Iki uosto važiuoti ilgai, o apetitu nesiskundi.

— Dėkui. Nors man ne pro šalį ir papasninkauti. Čia pas tave priaugau penkis svarus.

— Tau tai naudinga. Perduok linkėjimų mamai.

— Būtinai.

Besė atsiduso, paglostė jos skruostą:

— Ir greičiau grįžk, vaikeli.

— Gerai.

Ašaros užtemdė jos akis.

— Štai koks buvo mūsų nuotykis, — sumurmėjo ji žvelgdama į Vilą.

— Tikrai.

Vila, susikišusi rankas į kišenes, lipo laiptais žemyn.

— Pamėginsiu, — Tesė nurijo oro baimindamasi, kad balsas virptelės. — Daugiau nebeįsivelk į jokias istorijas.

Vila kilstelėjo antakius:

— Tai tinka ir tau. Juk gyvensi dideliame, negerame mieste.

— Tai mano miestas. Atsiųsiu tau atviruką — pamatysi, kaip atrodo tikras gyvenimas.

— Na, na, atsiųsk.

— Ak, velnias... — ji patrypčiojo vietoje, paskui ryžtingai įkišo krepšelį Neitui ir puolė Vilai į glėbį. — Aš taip pasiilgsiu tavęs!

— Ir aš, — Vila suspaudė ją, kiek pajėgė. — Skambink.

— Taip taip, žinoma. O tu pažadėk man, kad nors retkarčiais dažysiesi lūpas, gerai? Ir būtinai naudok losjoną, kurį palikau. Antraip tavo rankos bus šiurkščios lyg žnyplės.

— Aš myliu tave.

— Viešpatie, man metas, — pravirkusi balsu, Tesė įsėdo į džipą. — O tu eik, atsipalaiduok. Iškastruok jautį ar panašiai.

— Taip, aš ką tik rengiausi, — Vila išsitraukė iš kišenės nosinaitę ir smarkiai nusišnypštė. — Sudie, Holivudo panele.

Tesė manė jau visiškai nusiraminusi, kaip tik atėjo metas atiduoti bagažą. Raudojo valandą, visą kelią. Neitas elgėsi taktiškai, verkti netrukdė.

— Tu nelydėk manęs iki durų, — paprašė ji, bet jo rankos nepaleido.

— Nieko, palydėsiu.

— Palaikysime ryšį.

— Savaime aišku.

— Gal atvažiuosi savaitgaliui. Parodysiu tau įžymybių.

— Gera mintis.

Apskrita jai su Neitu nėra jokių rūpesčių. Viskas išėjo labai paprastai, be kančių. Metai pasibaigė, ji gavo ko norėjusi ir dabar grįžta į normalų savo gyvenimą.

— Tu man pranešinėk, kas vyksta, — paprašė ji. — Mane domina bet kokie gandai apie Lilę ir Vilą. Labai jų išsiilgsiu.

Ji apsižvalgė aplinkui. Visur šmižinėjo keleiviai, bet įprasto pakilumo, apimančio ją oro uoste, Tesė kažkodėl nejaučia.

— Nelauk, kol išskrisiu, — ji prisivertė žvilgterėti

į kantrias jo akis. — Manyk, kad mudu jau atsisveikinome. Nekamuokime vienas kito.

— Ką jau čia besakysi, — jis uždėjo rankas ant jos pečių. — Aš myliu tave, Tese. Pirmą ir paskutinį kartą. Pasilik. Tekėk už manęs.

— Neitai, aš...

Ji norėjo pasakyti: "Ir aš tave myliu". Ne, taip negalima.

— Turiu eiti. Pats žinai. Privalau. Darbas, karjera. Čia aš buvau laikinai. Abu žinojome.

— Viskas pasikeitė, — iš jos veido Neitas matė, ką šią valandėlę ji jaučia. — Tu nepajėgsi pasakyti, kad manęs nemyli. Norėtum, bet negali. Nusisuki, tyli.

— Turiu važiuoti. Pavėluosiu į lėktuvą.

Ji ištrūko, apsisuko ir nubėgo.

Teisingai. Vienintelis teisingas sprendimas. Tesė pralėkė pro kontrolės postą, nubėgo tolyn tebeįtikinėdama save. Bet ką ji darytų Montanoje, rančoje? Tiek daug kūrybinių planų. Portatyvus kompiuteris bėgant daužėsi į šlaunį. Pirmiausia reikia rašyti naują scenarijų. Antra — kurti romaną. Los Andželas — jos miestas.

Stipriai nusikeikusi, Tesė sustojo, apsigręžė ir pasileido atgal stumdydama keleivius.

— Neitai!

Apačioje, po eskalatoriumi, pamatė pažįstamą skrybėlę ir nukūrė dar sparčiau.

— Neitai, lūktelėk minutėlę!

Dusdama sustojo prieš jį, griebėsi už širdies.

— Aš-tavęs-nemyliu, — išbarškino žvelgdama jam į akis. — Ką, suvirškinai, gudročiau? Štai sumelavau, ir tiek.

Juokdamasi puolė jam į glėbį.

— Nė velnio! Rašyti galiu bet kur.

Jis pabučiavo ją, oriai pasakė:

— Štai ir gerai. Važiuojam namo.

— O kaip su lagaminais?

— Nuskris į Los Andželą ir sugrįš.

Ji atsigręžė atgal mintimis atsisveikindama su savo miestu.

— Tu nustebai ne per daugiausia.

— Visai nenustebau, — jis pakėlė ją ant rankų ir ėmė suktis. — Tu gi žinai, aš kantrus.

Vilą Benas surado prie dviejų rančos ribos. Ji vyniojo vielą taisydama tvorą. Benas pamanė, kad metas to imtis ir jam. Nušoko žemėn, priėjo prie jos.

— Padėti?

— Pati susidorosiu.

— Norėjau paklausti, kaip Hemas?

— Vis burba, niurzga. Šiaip neblogai.

— Na, ir puiku. Vis dėlto duokš, padėsiu.

— Pati moku.

— O aš vis vien padėsiu.

Jis timptelėjo vielą į save.

Ji atsitraukė, įsirėmė rankomis į šonus.

— Ir taip tu visą laiką maišaisi po kojomis. Tai tą nori daryti, tai tą. Pakaks.

— Kodėl?

— Turi savo rančą. O aš kaip nors pati tvarkysiu savo reikalus.

— Tau būtina visur kur tvarkytis pačiai, — nusiskundė jis.

— Testamento sąlygos įvykdytos. Daugiau man tu nebe prievaizdas.

Jos akys nedraugiškai dėbčiojo į jį.

— Tai tu manai, kad aš lankydavausi tik dėl testamento?

— Nežinau. Kažkodėl tavo domėjimasis manimi aiškiai priblėso.

— Kokia prasme?

— Tokia. Per kelias paskutines savaites nedažnai svečiuodavaisi mano miegamajame.

— Darbo daug.

— O dabar man daug darbo. Taigi drožk iš čia.

Jis plačiai prasižergė kaip nartus jautis.

— Čia ne tik tavo, o ir mano riba.

— Na, ir dėkui Dievui. Tikrink tvorą iš savo pusės.

Juos skyrė viela.

— Tu nori žinoti, kas man darosi? Gerai, pasakysiu.

Jis išsiėmė iš kišenės du auksinius auskarus ir įdėjo jai į delną.

— Oi, aš visai pamiršau juos, — paniuro Vila.

— Užtat aš nepamiršau.

Pats nežinojo, kodėl iki šiol nešiojosi juos kišenėje, juk jie primena tą baisią naktį, tamsą, baimę. Kaip ten būtų buvę, jeigu jis nebūtų suradęs jos? Tiksliau pasakius, jeigu ji nebūtų susivokusi pakeliui palikti šių ženklų.

— Vadinasi, tu radai mano auskarus? — ji nerūpestingai įsikišo juos į kišenę.

— Taip, radau. Kopiau šlaitu aukštyn ir girdėjau, kaip jis rėkia ant tavęs. Paskui mačiau, kaip įrėmė peilį tau į gerklę. Per tavo odą tekėjo srovelė kraujo.

Ji instinktyviai griebėsi už gerklės. Iki šiolei jai kartkartėmis rodydavosi, kad odą šaldo peilio ašmenys.

— Visa tai buvo seniai. Nemėgstu to prisiminti.

— O aš nuolat prisimenu. Matau žaibo blyksnį, tavo akis, o jose — suvokimą, ką aš tuojau padarysiu. Mačiau, jog tu manimi tiki.

Jam iššovus, ji neužsimerkė. Benas labai gerai tai prisimena.

— Aš iššoviau į žmogų, kulka prašvilpė tik per kelis colius nuo tavo veido. Tai buvo baisu.

— Apgailestauju, kad taip išėjo, — ji paglostė jo

ranką, bet jis atšlijo. — Tau teko griebtis žmogžudystės gelbstint mane. Tikriausiai todėl mūsų santykiai pašlijo.

— Ne čia esmė. O gal ir čia. Nežinau, — jis nusigręžė, pažvelgė į dangų. — Tai aš jutau ir anksčiau.

— Gerai, supratau viską, — jis stovėjo nugara į ją ir, dėkui Dievui, nematė, kad ji užsimerkė bijodama pratrūkti rauda. — Aš tau dėkinga. Neapsunkinkime vienas kitam gyvenimo.

— Neapsunkinkime? Švelniai pasakyta.

Jis susikišo rankas į kišenes, pašnairavo į tvorą, nutįstančią už horizonto.

— Tu painiojaisi man po kojomis visą gyvenimą, per tave vieni nemalonumai.

— Aš — tau? Po kojomis? — įsižeidė Vila. — Tarp kitko, čia mano, o ne tavo žemė.

— Tave aš pažįstu geriau už bet ką. Gerai žinau ir tavo trūkumus. Tų trūkumų tavyje daug. Esi užsispyrusi, vaidinga, ūmi. Turi smegenų, tačiau būdas toks, kad ir jos nepadeda. Bet žinoti trūkumus — tik viena pusė darbo.

Vila spyrė jam, ir taip smarkiai, kad Benas atsimušė į savo arklį. Jis pakėlė nuo žemės skrybėlę, nupurtė ją.

— Už tai galėčiau tau įkirsti, kaip pridera, bet bijau, kad susistumdymas nevirstų kuo kitu.

— O tu pabandyk.

— Taigi apie tai ir kalbu, — jis pagrasė pirštu. — Pasižiūrėk, kokia tavo veido išraiška. Dėl to viskas ir įvyko.

— Kas įvyko?

— Įsimylėjau tave, štai kas.

Vila išmetė plaktuką, kuriuo ką tik rengėsi tvoti jam.

— Kas kas?

— Ką girdėjai. Žinau, kad tavo klausa kaip kalnų

lūšies, — jis pasikrapštė smakrą, pasitaisė skrybėlę. — Matyt, tau teks už manęs tekėti. Kitos išeities nėra. O jau kiek galvojau ir galvojau.

— Šit kaip? — ji pakėlė plaktuką, grėsmingai pastukseno juo į delną. — Vadinasi, galvojai?

— Taip.

Jis pašnairavo į plaktuką, šyptelėjo. Vargu bau ji panaudos šį įrankį. O jeigu paleis — suspės atšokti.

— Jeigu būtų kokia išeitis, būtinai ją rasčiau, — jis atsargiai žengtelėjo atgal. — Iš pradžių maniau, kad tu trauki mane savo dygumu. Paskui, kai jau buvome drauge, nusprendžiau, jog mane vilioja tai, jog esi nenuspėjama — nežinai, kiek tai tęsis.

— Kalbėk šitaip toliau — suskaldysiu tau makaulę, — lediniu balsu ištarė ji.

O jis tęsė:

— Ėmiau apmąstyti, kodėl kitos moterys manęs taip neveikė. Kodėl pradedu ilgėtis tavęs praėjus penkioms minutėms nuo išsiskyrimo? Kai tau kas nors klostosi negerai, tiesiog kraustausi iš galvos. Tad štai ir priėjau prie išvados, jog kito kelio nėra — tik vesti.

— Tau atrodo, jog šitaip reikia pasipiršti?

— O ką? Galima pamanyti, jog tikiesi ko nors geresnio. Žiūrėk, kad dėl savo bjauraus charakterio apskritai neliktum senmergė.

Jis laukė smūgio, todėl laiku atėmė iš jos plaktuką ir nusviedė jį tolėliau.

— Nesumanyk atsisakyti, Vila. Aš tvirtai apgalvojau.

— Nė už ką nesutiksiu, — ji susikryžiavo rankas ant krūtinės, — kol nepaprašysi, kaip pridera.

Jis sunkiai atsikvėpė. Taip ir žinojo, jog tuo baigsis.

— Na, gerai, tebūnie kaip tu nori. Aš tave myliu. Noriu tave vesti. Negaliu gyventi be tavęs. Tinka?

— Taip, šitaip geriau, — iš laimės jai vos neplyšo širdis. — O kur žiedas?

— Žiedas? Vil, nejaugi tu manai, kad aš einu taisyti tvoros su žiedu kišenėje? — jis nusmaukė skrybėlę ant pakaušio. — Be to, tu gi nemūvi žiedų.

— O šitą mūvėsiu.

Jis prasižiojo prieštarauti, bet apsigalvojo ir nusišypsojo.

— Tikrai?

— Iš tiesų. Kad tave velniai, Benai, ko gi tiek ilgai trypčiojai?

Ji peršoko per tvorą ir krito jam į glėbį.

Turinys

Pirmoji dalis. Pavasaris 3
Antroji dalis. Vasara 118

Roberts N.
Ro-04 Montanos padangė:romanas/ iš anglų kalbos vertė V. Liūtas. — Kaunas: Tyrai, 1998. — 222 p.

ISBN 9986-893-43-7

Trijų seserų — Vilos, Tesės ir Lilės — gyvenimas, mirus tėvui, pasikeičia. Jos turi vykdyti testamento sąlygas, kad paveldėtų tėvo turtą. Tačiau gyvenimas pilnas netikėtumų. Visos trys seserys patiria įvairių išbandymų, bet neišsigąsta ir neišduoda savo svajonių...

UDK 820(73)-3

Nora Roberts

MONTANOS PADANGĖ

Romanas

Redaktorė *R. Sakalauskaitė*
Viršelis *Leidyklos "Tyrai"*

SL 250. 7 sp. l. Užsak. Nr. 627.
Leidykla "Tyrai", Karaliaus Dvaro 8, 3000 Kaunas.
Iš užsakovo pateiktų pozityvų spausdino
SPAB spaustuvė "Spindulys", Gedimino 10, 3000 Kaunas.
Sutartinė kaina

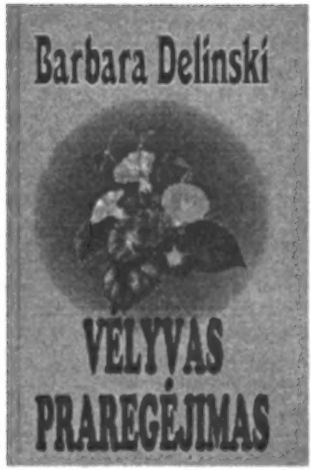

Barbara Delinski

VĖLYVAS PRAREGĖJIMAS

Po dvidešimties vedybinio gyvenimo metų, turėdama du puikius vaikus ir klestintį verslą, Laura Frai apie nieką daugiau ir nesvajojo... kol vieną nelemtą dieną dingo jos vyras Džefas.

Apimta nevilties, Laura teigė, kad Džefas, kurį ji pažinojo, niekada savo valia nebūtų dingęs. Bet ar ji pažinojo tikrąjį Džefą? Atsiskleisdavo vis naujos ir naujos paslaptys, ir Laura išvydo visai kitą žmogų, su kuriuo taip ilgai kartu gyveno... Jos pasaulis griūva.

Sukrėsta iki sielos gelmių, Laura nepalūžta ir visgi sugeba pradėti naują gyvenimą. Netikėtai grįžta senoji meilė, kurią manė praradusi amžinai.

Teiraukitės visuose knygynuose.

Nora Roberts

DIDŽIOJO NUSIDĖJĖLIO DUKTĖ

Po turtingo rančos savininko mirties pagal testamentą ūkį paveldi trys jo dukros iš skirtingų santuokų. Aplinkybėms susiklosčius, nepažįstamos savito būdo merginos — Vila, Tesė ir Lilė — suartėja, pamilsta viena kitą. Jas buria draugėn ne tik darbas ir rančos šiokiadieniai, bet ir stipri aplink siautėjančio žudiko maniako baimė, aistringi meilės saitai su drąsiais vietiniais vaikinais. Intriguojantys blogio ir gėrio vaizdai, atskleidžiantys žmonių taurumą ir nuopuolį, sodriai vaizduojami erdvių laukų ir didingų kalnų krašte — Montanos padangėje.

Teiraukitės visuose knygynuose.

Leidyklos TYRAI knygynuose
Kaune, Karaliaus Dvaro 10, Šiauliuose, Vilniaus 54 šias knygas galima įsigyti pigiausiai (be prekybinio antkainio).
Teiraukitės telefonais: (8-27) 20 56 24, (8-22) 42 83 27, (8-298) 4 98 84.

NORA ROBERTS

Montanos padangė

Trijų seserų — Vilos, Tesės, Lilės — gyvenimas, mirus tėvui, pasikeičia. Jos turi vykdyti testamento sąlygas, kad paveldėtų tėvo turtą. Tačiau gyvenimas pilnas netikėtumų. Visos trys seserys patiria įvairių išbandymų, bet neišsigąsta ir neišduoda savo svajonių...

ISBN 9986-893-43-7